

Regeringens proposition

2005/06:194

Schweiz associering till Schengenregelverket, m.m.

Prop.
2005/06:194

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 12 april 2006

Mona Sahlin

Thomas Bodström
(Justitiedepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner ett avtal mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiz om Schweiz associering till Schengenregelverket. Det föreslås också att riksdagen godkänner ett avtal om samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å den andra sidan om bekämpande av bedrägerier och annan olaglig verksamhet. Avtalen föranleder vissa lagändringar som föreslås träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

1	Förslag till riksdagsbeslut.....	4
2	Lagtext.....	5
2.1	Förslag till lag om ändring i rättegångsbalken.....	5
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete.....	6
2.3	Förslag till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål	7
2.4	Förslag till lag om ändring i utlänningslagen (2005:716)...	8
2.5	Förslag till lag om ändring i lagen (2005:754) om transitering av tredjelandsmedborgare	11
3	Ärendet och dess beredning.....	12
4	Schengensamarbetet i huvuddrag.....	13
4.1	Bakgrunden till Schengensamarbetet.....	13
4.2	Schengensamarbetets huvudsakliga innehåll.....	14
5	Schweiz associering till Schengensamarbetet	14
5.1	Associationsavtalet	14
5.1.1	Passerandet av de inre och yttre gränserna	16
5.1.2	Gemensam viseringspolitik	17
5.1.3	Övriga migrationsfrågor	21
5.1.4	Det polisiära samarbetet	25
5.1.5	Internationellt rättsligt samarbete i brottmål... ..	26
5.1.6	Principen ”Ne bis in idem”	33
5.1.7	Narkotika	34
5.1.8	Skjutvapen och ammunition	35
5.1.9	Schengens informationssystem.....	35
5.1.10	Transport av och rörlighet för varor	37
5.1.11	Skydd av personuppgifter	37
6	Bedrägeriavtalet.....	39
6.1	Inledande bestämmelser	39
6.2	Tullsamarbete.....	41
6.3	Rättslig hjälp i brottmål	48
6.4	Slutbestämmelser	53
7	Överväganden och förslag.....	53
7.1	Sveriges tillträde till avtalen	53
7.2	Behov av författningsändringar	55
7.2.1	Utlänningslagstiftningen.....	55
7.2.2	Internationellt polisiärt samarbete	56
7.2.3	Delgivning	57
7.2.4	Internationell rättslig hjälp i brottmål	57
8	Ikraftträdande	59
9	Ekonomiska konsekvenser	59
10	Författningskommentar	60
10.1	Förslaget till lag om ändring i rättegångsbalken.....	60

		Prop. 2005/06:194
10.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete.....	60
10.3	Förslaget till lag om ändring i lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål.....	60
10.4	Förslaget till lag om ändring i utlänningslagen (2005:716).....	61
10.5	Förslaget till lag om ändring i lagen (2005:754) om transitering av tredjelandsmedborgare.....	61
Bilaga 1	Sammanfattning av utkastet till proposition.....	62
Bilaga 2	Utkastets lagförslag.....	63
Bilaga 3	Förteckning över deltagare vid remissmöte den 24 mars 2006.....	70
Bilaga 4	Avtal mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket.....	71
Bilaga 5	Avtal om samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å den andra, om bekämpande av bedrägerier och annan olaglig verksamhet som skadar deras finansiella intressen.....	109
	Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 12 april 2006.....	141

Regeringen föreslår att riksdagen

dels godkänner

1. avtalet av den 26 oktober 2004 mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (avsnitt 7.1),
2. avtalet av den 26 oktober 2004 om samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å den andra, om bekämpande av bedrägerier och annan olaglig verksamhet som skadar deras finansiella intressen (avsnitt 7.1),

dels antar regeringens förslag till

3. lag om ändring i rättegångsbalken,
4. lag om ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete,
5. lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål,
6. lag om ändring i utlänningslagen (2005:716),
7. lag om ändring i lagen (2005:754) om transitering av tredjelandsmedborgare.

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om ändring i rättegångsbalken

Härigenom föreskrivs att 33 kap. 9 § rättegångsbalken skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

33 kap.

9 §¹

Rätten får vid behov låta översätta handlingar som kommer in till eller skickas ut från rätten.

Rätten är skyldig att översätta en handling i brottmål eller de viktigaste delarna av den, om handlingen skall sändas till någon som vistas i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och det finns anledning att anta att personen inte förstår språket i handlingen. Handlingen skall översättas till språket i den andra staten eller om myndigheten känner till att personen inte förstår detta språk, till ett annat språk som personen förstår.

Den som biträtt med översättning har rätt till skälig ersättning, som betalas av staten.

Första och tredje styckena skall tillämpas även i fråga om överföring från punktskrift till vanlig skrift eller omvänt.

Rätten är skyldig att översätta en handling i brottmål eller de viktigaste delarna av den, om handlingen skall sändas till någon som vistas i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet *eller i Schweiz* och det finns anledning att anta att personen inte förstår språket i handlingen. Handlingen skall översättas till språket i den andra staten eller om myndigheten känner till att personen inte förstår detta språk, till ett annat språk som personen förstår.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

¹ Senaste lydelse 2000:564.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete

Prop. 2005/06:194

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Denna lag tillämpas på polisiärt samarbete mellan Sverige och andra medlemsstater i Europeiska unionen samt *Norge och Island*, i den *mån* Sverige i en internationell överenskommelse har gjort sådana åtaganden som avses i denna lag.

Föreskrifterna i 3 § gäller även i förhållande till andra stater än dem som anges i första stycket.

Föreslagen lydelse

1 §

Denna lag tillämpas på polisiärt samarbete mellan Sverige och andra medlemsstater i Europeiska unionen samt *Island, Norge och Schweiz*, i den *utsträckning* Sverige i en internationell överenskommelse har gjort sådana åtaganden som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål

Prop. 2005/06:194

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 6 § och 4 kap. 20 § lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

6 §¹

En ansökan om rättslig hjälp i Sverige enligt denna lag skall ges in till Justitiedepartementet, som lämnar ansökan till Åklagarmyndigheten eller till behörig domstol om inte ansökan skall prövas av regeringen. Justitiedepartementet kan efter samråd med Åklagarmyndigheten lämna ansökan direkt till behörig åklagare.

En ansökan från en stat som är medlem i Europeiska unionen eller från Island eller Norge får göras direkt hos behörig åklagare eller domstol. Detsamma gäller om det i en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige har avtalats om att ansökan får skickas direkt.

En ansökan från en stat som är medlem i Europeiska unionen eller från Island, Norge eller *Schweiz* får göras direkt hos behörig åklagare eller domstol. Detsamma gäller om det i en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige har avtalats om att ansökan får skickas direkt.

4 kap.

20 §

Även om den gärning som ansökan avser inte motsvarar ett brott enligt svensk lag, får husrannsakan enligt 16 § göras och egendomen tas i beslag och överlämnas till den ansökande staten om ansökan har gjorts av en stat som är medlem i Europeiska unionen eller av *Norge eller Island* och det för gärningen kan dömas till fängelse i den ansökande staten.

Även om den gärning som ansökan avser inte motsvarar ett brott enligt svensk lag, får husrannsakan enligt 16 § göras och egendomen tas i beslag och överlämnas till den ansökande staten om ansökan har gjorts av en stat som är medlem i Europeiska unionen eller av *Island, Norge eller Schweiz* och det för gärningen kan dömas till fängelse i den ansökande staten.

I ett sådant ärende om rättslig hjälp som avses i 1 kap. 5 § första stycket 1 får husrannsakan göras samt egendom tas i beslag och överlämnas till den ansökande staten om den gärning ansökan avser motsvarar ett brott för vilket enligt svensk lag eller enligt den ansökande statens lag är föreskrivet fängelse i sex månader eller mer. Vad som sagts nu gäller inte om första stycket är tillämpligt.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

¹ Senaste lydelse 2005:491.

2.4 Förslag till lag om ändring i utlänningslagen (2005:716)

Prop. 2005/06:194

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 4 §, 7 kap. 6 §, 8 kap. 1 § och 20 kap. 7 och 8 §§ utlänningslagen (2005:716) skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

4 §

Med Schengenkonventionen avses i denna lag konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985.

Med Schengenstat avses en stat som har tillträtt eller anslutit sig till Schengenkonventionen *eller som har slutit avtal om samarbete enligt konventionen med konventionsstaterna.*

Med Schengenstat avses

1. en stat som har tillträtt eller anslutit sig till Schengenkonventionen, *samt*

2. *Island, Norge och Schweiz.*

7 kap.

6 §

Uppehållstillstånd får återkallas för den som inte är medborgare i en stat *tillhörande* Europeiska unionen även i andra fall än som avses i 2 §, om ett beslut om avvísning eller utvisning har meddelats i en stat *tillhörande* Europeiska unionen eller i Island eller Norge och beslutet är grundat på att det finns ett allvarligt hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten och på att

1. utlänningsen i den beslutande staten har dömts för ett brott för vilket det är föreskrivet fängelse i minst ett år, eller

2. utlänningsen är skäligen misstänkt för att ha begått ett grovt brott eller att det finns starka skäl som tyder på att utlänningsen avser att begå ett sådant brott.

Första stycket gäller inte en familjemedlem till en medborgare i en stat *tillhörande* Europeiska unionen eller till en medborgare i Island eller Norge som har utövat sin rätt till fri rörlighet enligt de regler som gäller inom Europeiska unionen. Med familjemedlem avses

- make eller sambo,
- barn under 21 år som är beroende av föräldern för sin försörj-

Uppehållstillstånd får återkallas för den som inte är medborgare i en stat *som tillhör* Europeiska unionen även i andra fall än som avses i 2 §, om ett beslut om avvísning eller utvisning har meddelats i en stat *som tillhör* Europeiska unionen eller i Island, Norge eller *Schweiz* och beslutet är grundat på att det finns ett allvarligt hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten och på att

Första stycket gäller inte en familjemedlem till en medborgare i en stat *som tillhör* Europeiska unionen eller till en medborgare i Island, Norge eller *Schweiz* som har utövat sin rätt till fri rörlighet enligt de regler som gäller inom Europeiska unionen. Med familjemedlem avses

- make eller sambo,
- barn under 21 år som är beroende av föräldern för sin försörj-

ning, och

– förälder som är beroende av barnet för sin försörjning.

Ett uppehållstillstånd får inte återkallas enligt första stycket innan samråd har skett med den stat som har beslutat om avvísning eller utvisning.

ning, och

– förälder som är beroende av barnet för sin försörjning.

8 kap.

1 §

En utlänning får avvisas

1. om han eller hon saknar pass när det krävs pass för inresa eller vistelse i Sverige,

2. om han eller hon saknar visering, uppehållstillstånd eller något annat tillstånd som krävs för inresa, vistelse eller arbete i Sverige,

3. om det vid utlänningens ankomst till Sverige kommer fram att han eller hon tänker besöka något annat nordiskt land men saknar det tillstånd som krävs för inresa där,

4. om han eller hon vid inresan undviker att lämna begärda uppgifter, medvetet lämnar oriktiga uppgifter som är av betydelse för rätten att resa in i Sverige eller medvetet förtiger någon omständighet som är av betydelse för den rätten,

5. om han eller hon inte uppfyller de krav för inresa som föreskrivs i artikel 5 i Schengenkonventionen, eller

6. om han eller hon har avvisats eller utvisats från en stat som ingår i Europeiska unionen eller från Island eller Norge och förhållandena är sådana som avses i 7 kap. 6 § eller beslutet om avvísning eller utvisning har grundats på att utlänningen inte har följt gällande bestämmelser om en utlännings inresa eller vistelse i den staten.

6. om han eller hon har avvisats eller utvisats från en stat som ingår i Europeiska unionen eller från Island, Norge eller *Schweiz* och förhållandena är sådana som avses i 7 kap. 6 § eller beslutet om avvísning eller utvisning har grundats på att utlänningen inte har följt gällande bestämmelser om en utlännings inresa eller vistelse i den staten.

20 kap.

7 §

Till fängelse i högst två år eller, när omständigheterna är mildrande, till böter döms den som genom att dölja en utlänning eller genom någon annan sådan åtgärd uppsåtligen hjälper utlänningen att olovligen uppehålla sig i Sverige, medlemsstat i Europeiska unionen, Island eller Norge, om detta görs i vinstsyfte.

För försök till brott enligt denna paragraf döms till ansvar enligt 23 kap. brottsbalken.

Till fängelse i högst två år eller, när omständigheterna är mildrande, till böter döms den som genom att dölja en utlänning eller genom någon annan sådan åtgärd uppsåtligen hjälper utlänningen att olovligen uppehålla sig i Sverige, medlemsstat i Europeiska unionen, eller Island, Norge eller *Schweiz*, om detta görs i vinstsyfte.

Den som uppsåtligen hjälper en utlänning att olovligen komma in i eller passera genom Sverige, medlemsstat i Europeiska unionen eller Island eller Norge döms för människosmuggling till fängelse i högst två år.

Den som uppsåtligen hjälper en utlänning att olovligen komma in i eller passera genom Sverige, medlemsstat i Europeiska unionen eller Island, Norge eller *Schweiz* döms för människosmuggling till fängelse i högst två år.

Är brottet att anse som grovt döms för grov människosmuggling till fängelse, lägst sex månader och högst sex år. Vid bedömning av om brottet är grovt skall särskilt beaktas om gärningen

1. utförts mot ersättning,
2. utgjort ett led i en verksamhet som avsett ett stort antal personer, eller
3. utförts under former som innebär livsfara för utlänningen eller annars utförts under hänsynslösa former.

Är brottet att anse som ringa döms till böter eller fängelse i högst sex månader.

För försök eller förberedelse till brott enligt denna paragraf döms till ansvar enligt 23 kap. brottsbalken.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

2.5 Förslag till lag om ändring i lagen (2005:754) om transitering av tredjelandsmedborgare

Prop. 2005/06:194

Härigenom föreskrivs att 1 och 9 §§ lagen (2005:754) om transitering av tredjelandsmedborgare skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

I denna lag finns bestämmelser om transitering i samband med att en tredjelandsmedborgare, som har avvisats eller utvisats från en stat som är medlem i Europeiska unionen eller från Island eller Norge, återsänds med flyg via Sverige.

Med tredjelandsmedborgare avses i lagen en person som inte är medborgare i en stat som är medlem i Europeiska unionen eller medborgare i Island eller Norge.

En tredjelandsmedborgare som har avvisats eller utvisats från Sverige och som transiteras via en annan medlemsstat eller Island eller Norge, skall omedelbart återtas till Sverige på begäran av den staten om

1. tillståndet att bevilja transitering har återkallats,
2. tredjelandsmedborgaren under transiteringen har rest in i den staten utan tillstånd, eller
3. fortsatt transitering eller återsändande till destinationslandet inte går att genomföra.

Föreslagen lydelse

1 §

I denna lag finns bestämmelser om transitering i samband med att en tredjelandsmedborgare, som har avvisats eller utvisats från en stat som är medlem i Europeiska unionen eller från Island, Norge eller *Schweiz*, återsänds med flyg via Sverige.

Med tredjelandsmedborgare avses i lagen en person som inte är medborgare i en stat som är medlem i Europeiska unionen eller medborgare i Island, Norge eller *Schweiz*.

9 §

En tredjelandsmedborgare som har avvisats eller utvisats från Sverige och som transiteras via en annan medlemsstat eller Island, Norge eller *Schweiz*, skall omedelbart återtas till Sverige på begäran av den staten om

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

Schweiz omfattas inte av avtalet om ett Europeiskt ekonomiskt samarbetsområde (EES-avtalet). I syfte att i viss utsträckning försöka uppnå ett närmande mellan Europeiska gemenskapen och Schweiz på viktigare områden inleddes en första förhandlingsomgång under år 1994. Förhandlingarna, som avslutades år 1998, resulterade i ett antal olika avtal. Av dessa var det bara ett, avtalet om fri rörlighet för personer, som behövde godkännas av riksdagen (se prop. 2000/01:55). Övriga avtal var gemenskapsrättsliga och gällde alltså områden där den Europeiska gemenskapen har kompetens att besluta om regler och därmed även ingå avtal med tredjeland.

I juli 2001 inleddes en andra förhandlingsomgång. Förhandlingarna resulterade i följande åtta nya avtal.

1. Avtal mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiz om Schweiz associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket.

2. Avtal om samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å den andra sidan om bekämpande av bedrägerier och annan olaglig verksamhet som skadar deras finansiella intressen.

3. Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Schweiz om kriterier och mekanismer för att fastställa vilken stat som skall ansvara för handläggningen av en asylansökan som görs i en medlemsstat eller i Schweiz (Dublin-förordningen och Eurodac-förordningen).

4. Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Schweiz om ändring av avtalet av den 22 juli 1972 mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Schweiz beträffande bestämmelser om bearbetade jordbruksprodukter.

5. Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Schweiz på det audiovisuella området om fastställande av villkoren för Schweiz deltagande i gemenskapens program Media Plus och Media Yrkesutbildning.

6. Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Schweiz om samarbete på statistikområdet.

7. Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Schweiz om landets deltagande i Europeiska miljöbyrå och Europeiska nätverket för miljöinformation och miljöövervakning.

8. Avtal genom skriftväxling mellan Europeiska gemenskapen och Schweiz om dagen för tillämpning av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiz om åtgärder likvärdiga med de som föreskrivs i rådets direktiv 2003/48/EG av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar.

Parterna kom dessutom överens om att det avtal om fri rörlighet för personer som omfattades av den första förhandlingsomgången skall gälla även för personer från de nya medlemsstaterna i Europeiska unionen. De medlemsstater som avses är Tjeckien, Estland, Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Malta, Polen, Slovenien och Slovakien.

Avtalen undertecknades vid ministerrådets för rättsliga och inrikes frågor möte den 25–26 oktober 2004. Genom avtalen anpassar sig Schweiz till Europeiska gemenskapens och Europeiska unionens regelverk inom respektive område.

Det är endast avtalet om Schweiz associering till Schengenregelverket (i det följande ”associationsavtalet”) och avtalet om bekämpande av bedrägerier (i det följande ”bedrägeriavtalet”) som kräver godkännande av riksdagen. Övriga avtal i den andra förhandlingsomgången gäller områden där den Europeiska gemenskapen har kompetens att besluta om regler och därmed även att ingå avtal med tredjeland.

I ett utkast till proposition som tagits fram inom Justitiedepartementet har det övervägts om Sverige skall tillträda associationsavtalet och bedrägeriavtalet och vilka lagändringar som ett tillträde föranleder. En sammanfattning av utkastet till proposition finns i *bilaga 1*. Utkastets lagförslag finns i *bilaga 2*. Utkastet har diskuterats vid ett remissmöte den 24 mars 2006. En förteckning över de remissinstanser som bjudits in till mötet finns i *bilaga 3*. De skriftliga synpunkterna finns tillgängliga i lagstiftningsärendet (dnr Ju2006/2402/PO).

Associationsavtalet finns i *bilaga 4*. Bedrägeriavtalet finns i *bilaga 5*.

Lagrådet

De lagändringar som föreslås är av enklare slag. Tekniskt innebär lagändringarna att de bestämmelser inom berörda områden som i dag gäller för medlemsstater i Europeiska unionen samt Island och Norge även skall gälla för Schweiz. Regeringen anser därför att Lagrådets yttrande inte behöver inhämtas.

4 Schengensamarbetet i huvuddrag

4.1 Bakgrunden till Schengensamarbetet

Den fria rörligheten för personer är, tillsammans med den fria rörligheten för varor, tjänster och kapital, en av grundstenarna i EG:s regelverk för den inre marknaden. Den fria rörligheten för personer har i huvudsak förverkligats för den gemensamma arbetsmarknaden med fri etableringsrätt och erkännande av utbildningar m.m.

I syfte att påskynda förverkligandet av den fria rörligheten för personer ingick Frankrike, Tyskland och Beneluxstaterna år 1985 ett avtal om att successivt avveckla personkontrollerna vid de gemensamma gränserna och att utveckla det polisiära och rättsliga samarbetet mellan staterna. Avtalet, som är ett separat mellanstatligt avtal utanför EG, ingicks i gränsstaden Schengen i Luxemburg och benämns med anledning därav Schengenavtalet.

År 1990 undertecknades tillämpningskonventionen till Schengenavtalet med bestämmelser om dels praktiska åtgärder för att genomföra avvecklingen av gränskontrollerna vid de inre gränserna, dels övriga samsamarbetsåtgärder. Det är denna tillämpningskonvention (i det följande ”Schengenkonventionen”) som innehåller de viktigaste reglerna för samarbetet. Schengenkonventionen började tillämpas i mars 1995 mellan sju av de EU-länder som då hade anslutit sig till Schengenavtalet. Dessa var, förutom grundarstaterna, Spanien och Portugal. Därmed upphörde gränskontrollerna mellan dessa stater. I december 1996 anslöt sig Sverige,

Finland och Danmark till Schengensamarbetet. Sverige deltog därefter i Schengensamarbetets beredningsorgan och beslutande organ och blev den 25 mars 2001 anslutet fullt ut till samarbetet.

Norge och Island undertecknade år 1996 omfattande samarbetsavtal avseende Schengen. Under år 1997 och 1998 anslöt sig Italien och Österrike till Schengensamarbetet och under år 2000 även Grekland.

EG:s regelverk har bitvis tagit över Schengenkonventionens bestämmelser. Det gäller exempelvis bestämmelserna om fri rörlighet för varor. Detta ligger i linje med att Schengenkonventionen endast skall tillämpas i den utsträckning den är förenlig med gemenskapsrätten.

I samband med Amsterdamfördragets ikraftträdande har Schengensamarbetet införlivats i EU. Detta har skett i enlighet med de bestämmelser som anges i det s.k. Schengenprotokollet som finns fogat till Amsterdamfördraget (se prop. 1997/98:58 s. 129 f.).

4.2 Schengensamarbetets huvudsakliga innehåll

En målsättning med Schengenavtalet är att avskaffa personkontroller vid de gemensamma gränserna. Avtalet innehåller olika bestämmelser som på kort eller lång sikt skall främja den fria rörligheten för personer mellan Schengenstaterna.

Schengenkonventionen innehåller bestämmelser om praktiska åtgärder för att fullt ut uppnå Schengenavtalets syfte. Bestämmelserna gäller bl.a. polissamarbete, rättsligt samarbete, dataskydd, samarbete om narkotikabekämpning, harmoniserad viseringspolitik och enhetliga yttre gränskontroller. Till konventionen är även kopplad en slutakt, ett protokoll och en gemensam förklaring av företrädare för medlemsstaterna. Bestämmelserna är föremål för ständig förändring genom de beslut som fattas av medlemsstaternas företrädare i gemensamma kommittén¹ respektive ministerrådet i EU².

Det samlade Schengenregelverket omfattar Schengenavtalet från år 1985, tillämpningskonventionen till Schengenavtalet från år 1990 (Schengenkonventionen) och senare fattade beslut.

5 Schweiz associering till Schengensamarbetet

5.1 Associationsavtalet

Varje stat som är medlem i Europeiska unionen har rätt att delta i Schengensamarbetet. Island och Norge, som inte är medlemmar i Europeiska unionen och därför formellt inte kan ansluta sig fullt ut till Schengenregelverket, har träffat ett särskilt samarbetsavtal för att anknyta sig till Schengensamarbetet. I samband med Schengensamarbetets

¹ När Schengensamarbetet låg utanför EG/EU-samarbetet var det högsta beslutande organet den gemensamma kommittén bestående av de anslutna staternas behöriga ministrar.

² När Schengenregelverket införlivades med EU:s regelverk, genom Amsterdamfördraget den 1 maj 1999, övertog ministerrådet den högsta beslutande funktionen från den gemensamma kommittén.

integrering i Europeiska unionen har detta samarbetsavtal kompletterats med ett associationsavtal med unionen. Island och Norge deltar på grundval av detta avtal fullt ut i beredningsprocessen, men deltar inte i själva besluten utan godkänner dessa först i efterhand.

Avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (associationsavtalet), innebär att Schweiz, på motsvarande sätt som Island och Norge, godtar Schengenregelverket och dess utveckling med vissa undantag eller tillägg. Avtalet innebär också att Schweiz skall lämna ett årligt bidrag till täckandet av kostnaderna för administrationen och driften av Schengensystemet.

Associationsavtalet består dels av själva avtalet med en ingress och avslutande artiklar, dels av två bilagor (bilaga A och B). Till avtalet finns också en slutakt med förklaringar från parterna i ett antal särskilt angivna frågor.

I ingressen anges bl.a. att Schweiz deltagande i Schengenregelverket och utvecklingen av detta kommer att undanröja hinder för den fria rörligheten för personer samt stärka samarbetet på de områden som omfattas. Det anges också att Schweiz bör associeras till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket på motsvarande sätt som Island och Norge.

Associationsavtalet innebär bl.a. följande. Schweiz skall associeras till gemenskapens och unionens verksamheter inom de områden som omfattas av bestämmelserna i bilagorna (artikel 1.1). Avtalet skapar ömsesidiga rättigheter och skyldigheter för de avtalsslutande parterna (artikel 1.2). Schweiz skall genomföra och tillämpa de av Schengenregelverkets bestämmelser som anges i bilaga A på samma sätt som de är tillämpliga för Europeiska unionens medlemsstater (artikel 2.1). Vidare skall Schweiz genomföra och tillämpa bestämmelserna i de av Europeiska unionens och Europeiska gemenskapens rättsakter som räknas upp i bilaga B på samma sätt som de ersätter och/eller utvecklar motsvarande bestämmelser i Schengenkonventionen, eller har antagits på grundval av denna (artikel 2.2). Schweiz skall godta, genomföra och tillämpa rättsakter och åtgärder som Europeiska unionen eller Europeiska gemenskapen antar för att ändra eller komplettera de bestämmelser som avses i bilagorna A och B (artikel 2.3).

Bilaga A anger i vilken utsträckning Schengenkonventionen skall vara tillämplig för Schweiz. I bilagans första del undantas vissa bestämmelser helt från tillämpningen. I den andra delen redovisas de begränsningar som följer av de olika medlemsstaternas anslutningsfördrag till konventionen. Den tredje delen innehåller en förteckning över beslut meddelade av den verkställande kommittén som har inrättats för att underlätta tillämpningen av Schengenkonventionen och som skall genomföras och tillämpas av Schweiz.

I bilaga B anges vilka rättsakter som är en utveckling av Schengenregelverket och till vilka Schweiz ansluter sig.

Associationsavtalet träder i kraft en månad efter den dag då rådets generalsekreterare konstaterar att alla formaliteter är uppfyllda i fråga om det samtycke till att vara bunden av detta avtal som uttryckts av parterna (artikel 14.1). Bestämmelserna i bilagorna A och B, samt bestämmelser

som utgör en utveckling av Schengenregelverket, skall börja tillämpas av Schweiz vid en tidpunkt som rådet beslutar med enhällighet av de rådsmedlemmar som företräder regeringarna i de medlemsstater som tillämpar alla bestämmelser som avses i bilagorna A och B (artikel 15.1). I bilagan B anges att de instrument som upptas i denna bilaga och som inte har trätt i kraft för alla medlemsstater vid den tidpunkt som har bestämts enligt artikel 15.1, skall tillämpas av Schweiz först från och med den dag då det aktuella instrumentet är i kraft för samtliga medlemsstater.

I följande avsnitt beskrivs i vilken utsträckning Schengenkonventionen skall vara tillämplig för Schweiz samt vilken utveckling som skett av aktuella bestämmelser i konventionen. Redogörelsen tar sin utgångspunkt i Schengenkonventionen och dess systematik med indelning i kapitel för olika sakområden.

5.1.1 Passerandet av de inre och yttre gränserna

Detta avsnitt utgör kärnan i Schengensamarbetet. Enligt artikel 2 får de inre gränserna (de avtalsslutande parternas gemensamma gränser) passeras överallt utan att någon personkontroll genomförs. En Schengenstat får dock besluta om att under en begränsad tid genomföra personkontroll vid de inre gränserna, om den allmänna ordningen eller säkerheten kräver detta. Enligt artikel 3 får de yttre gränserna (mellan en Schengenstat och en icke-Schengenstat) passeras i princip endast vid godkända gränsövergångsställen och under fastställda öppethållandetider. I artikel 4 anges att flygpassagerare som ankommer från tredjeland skall underkastas såväl personkontroll som kontroll av handbagage. Artikel 5 fastställer villkoren för inresa, t.ex. att man innehar erforderliga dokument, inte förekommer på spärllistan (jfr artikel 96) samt inte utgör ett hot mot den allmänna ordningen eller säkerheten. I artikel 6 behandlas principerna för genomförandet av personkontrollen och i artikel 7 staternas samarbete. Artikel 8 slutligen anger att den verkställande kommittén (som genom Amsterdamfördraget ersatts av rådet) skall fatta beslut om det praktiska genomförandet av personkontrollen.

Ett sådant beslut är det som rådet fattade den 21 februari 2006, avseende en förordning om en gemenskapskodex om gränspassage för personer. Denna förordning reviderar och preciserar bestämmelserna om passage av inre och yttre gräns. När förordningen träder i kraft (sex månader efter att den har offentliggjorts i den Europeiska unionens officiella tidning, vilket beräknas ske i april 2006) upphör följande att gälla:

- Artiklarna 2–8 i Schengenkonventionen.
- Den gemensamma handboken med bilagor.
- Verkställande kommitténs beslut av den 26 april 1994 (SCH/Com-ex (94) 1, rev. 2), 22 december 1994 (SCH/Com-ex (94) 17, rev. 4) och 20 december 1995 (SCH/Com-ex (95) 20, rev. 2).
- Bilaga 7 till de gemensamma konsulära anvisningarna.
- Rådets förordning (EG) nr 790/2001 av den 24 april 2001 om att förbehålla rådet genomförandebefogenheterna avseende vissa de-

taljerade bestämmelser och praktiska förfaranden för genomförandet av in- och utresekontroller och övervakning.

- Rådets beslut 2004/581/EG av den 29 april 2004 om fastställande av minimibeteckningar på skyltar vid gränsövergångsställen vid de yttre gränserna.
- Rådets beslut 2004/574/EG av den 29 april 2004 om ändring av den gemensamma handboken.
- Rådets förordning (EG) nr 2133/2004 av den 13 december 2004 om skyldighet för medlemsstaternas behöriga myndigheter att systematiskt förse tredjelandsmedborgares resehandlingar med stämpel då medlemsstaternas yttre gränser passeras och om ändring i detta syfte av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och den gemensamma handboken.

Hänvisningar till strukna artiklar och upphävda rättsakter skall tolkas som hänvisningar till förordningen om gemenskapskodex om gränspassage för personer. För svensk del föranleder förordningen ändringar i framför allt utlänningslagen (2005:716) och utlänningsförordningen (2006:97). När det gäller Schweiz, utgör förordningen om en gemenskapskodex en utveckling av bestämmelser i Schengenregelverket vilka omfattas av det område som avses i artikel 1.A i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 4.1 i rådets beslut 2004/849/EG³ och 2004/860/EG⁴.

Artiklar i Schengenkonventionen som Schweiz undantar

Av bilaga A till associationsavtalet framgår att Schweiz har undantagit artikel 2.4 om kontrollen av varor och artikel 4 i den del som gäller kontroll av bagage. Undantaget beträffande artikel 2.4 är en följd av att Schweiz inte ansluter sig till artiklarna i Schengenkonventionen om transport av och rörlighet för varor (artiklarna 120–125). Artikel 4 reglerar när och var personkontroll och kontroll av handbagage vid ankomst till flygplats skall ske. Schweiz ansluter sig till bestämmelserna om personkontroll men inte till bestämmelserna som rör kontroll av bagage.

5.1.2 Gemensam viseringspolitik

Artiklarna 9–24 i Schengenkonventionen behandlar frågor om viseringar och villkor för utlänningsars rörelsefrihet. Enligt artikel 9 förbinder sig de avtalsslutande parterna att anta en gemensam politik vad gäller rörligheten för personer, i synnerhet i fråga om reglerna för beviljande av viseringar. Artikel 10.1 föreskriver att en enhetlig visering skall införas och

³ Rådets beslut 2004/849/EG av den 25 oktober 2004 om undertecknande på Europeiska unionens vägnar och provisorisk tillämpning av vissa bestämmelser av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 368, 15.12.2004, s. 26).

⁴ Rådets beslut 2004/860/EG av den 25 oktober 2004 om undertecknande på Europeiska gemenskapens vägnar och provisorisk tillämpning av vissa bestämmelser av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 370, 17.12.2004, s. 78).

gälla för inresa till samtliga Schengenstaters territorium. En sådan enhetlig visering får beviljas för vistelse som omfattar högst tre månader. Som närmare utvecklas i avsnitt 7.2.1 förutsätter artikel 10 att förvaltningsuppgifter som innefattar myndighetsutövning förs över till Schweiz. Enligt artikel 11.1 kan en Schengenvisering vara en inresevisering och gälla för en eller flera inresor, varvid varken tidslängden för en oavbruten vistelse eller den totala tidslängden för flera på varandra följande vistelser får överstiga tre månader per halvår räknat från det första inresedatumet. Enligt samma artikel kan en Schengenvisering också vara en transitvisering som tillåter innehavaren att resa genom de avtalsslutande parternas territorium en, två eller i undantagsfall flera gånger för att ta sig till ett tredjelands territorium, varvid tidslängden för resan inte får överstiga fem dagar. En Schengenvisering får enligt artikel 15 i princip endast beviljas den som uppfyller inresevillkoren som anges i artikel 5. Enligt artikel 19.1 får utlänningar som har en Schengenvisering och som på föreskrivet sätt rest in i en Schengenstat röra sig fritt inom samtliga Schengenstaters territorier under viseringens giltighetstid, under förutsättning att de uppfyller inresevillkoren i artikel 5. Om en Schengenstat vill bevilja en visering trots att den sökande inte uppfyller inresevillkoren i artikel 5, kan det ske med stöd av artikel 16. Viseringen skall i sådana fall begränsas till den staten och övriga Schengenstater skall informeras. I artikel 10.3 föreskrivs därför en möjlighet för den stat som utfärdar en visering att begränsa viseringens territoriella giltighet vilket innebär att viseringen enligt artikel 19.2 inte berättigar innehavaren att röra sig fritt inom hela Schengenterritoriet.

Artikel 18 behandlar viseringar för längre vistelser. Där föreskrivs att viseringar för vistelse över tre månader skall betraktas som nationellt uppehållstillstånd som beviljats av någon av Schengenstaterna i enlighet med dess nationella lagstiftning. En sådan visering berättigar innehavaren att passera genom övriga Schengenstaters territorium för att komma till den Schengenstat som beviljat tillståndet, under förutsättning att innehavaren uppfyller inresevillkoren i artikel 5 och inte finns upptagen på spärllistan. Utlänningar som inte är skyldiga att inneha visering får enligt huvudregeln i artikel 20.1 röra sig fritt inom Schengenstaternas territorier under högst tre månader under en tidsperiod av sex månader räknat från första inresedagen, under förutsättning att de uppfyller inresevillkoren i artikel 5. Utlänningar som har giltigt uppehållstillstånd utfärdat av någon medlemsstat samt giltiga resedokument får enligt artikel 21.1 röra sig fritt under högst tre månader i övriga Schengenstater såvida de uppfyller inresevillkoren i artikel 5 och inte finns upptagna på spärllista. Artikel 23 innehåller regler om utlänningars skyldighet att under vissa förutsättningar lämna Schengenstaternas territorium eller, om så inte sker frivilligt, utvisas.

Artiklar i Schengenkonventionen som Schweiz undantar

Av bilaga A till associationsavtalet följer att Schweiz har gjort undantag för artiklarna 10.2 och 19.2 i Schengenkonventionen. Artiklarna reglerar vad som skall gälla fram till dess att en enhetlig visering införs som gäller för samtliga avtalsslutande parter territorium. Eftersom en enhet-

Rättsakter som utgör en utveckling av Schengenregelverket

Samtliga nedan uppräknade förordningar, beslut och direktiv rör aspekter av den gemensamma viseringspolitiken som är en utveckling av Schengenregelverket på området och som Schweiz ansluter sig till. De har medfört ändringar i främst utlänningsförordningen (1989:547) genom SFS 2004:286 och i de gemensamma konsulära anvisningarna för Schengenstaterna.

- *Rådets förordning (EG) nr 1091/2001 av den 28 maj 2001 om fri rörlighet med en visering för längre vistelse samt rådets beslut 2001/420 EG av den 28 maj 2001 om anpassning av delarna V och VI samt bilaga 13 i de gemensamma konsulära anvisningarna och bilaga 6 a i den gemensamma handboken vad gäller viseringar för längre vistelse med samma giltighet som viseringar för kortare vistelse.*

Förordningen innebär i huvudsak att en visering för vistelse som överstiger tre månader skall betraktas som ett nationellt uppehållstillstånd som beviljats av någon av medlemsstaterna i enlighet med deras lagstiftning.

Rådets beslut gäller en anpassning av de gemensamma konsulära anvisningarna och bilaga 6 a i den gemensamma handboken för att underlätta tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 1091/2001.

- *Rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001, rådets förordning nr 2414/2001 av den 7 december 2001 samt rådets förordning nr 453/2003 av den 6 mars 2003 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar yttre gränserna m.m.*

Förordning 539/2001 upptar i bilaga I en lista på de länder vars medborgare skall ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser. I bilaga II upptas de länder vars medborgare inte behöver visering när det gäller vistelser som sammanlagt inte överstiger tre månader. Schweiz upptas sedan tidigare i bilaga II.

Förordningarna 2414/2001 och 453/2003 avser ändringar i förordningen 539/2001. I den senare förordningen tas Schweiz bort från bilaga II eftersom avtalet mellan EG och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å andra sidan om fri rörlighet för personer föreskriver fri rörlighet utan viseringstvång för medborgare i Schweiz.

- *Rådets förordning (EG) nr 333/2002 av den 18 februari 2002 om fastställande av en enhetlig modell för blad för påförande av visering m.m., rådets förordning (EG) nr 1683/95 av den 29 maj 1995 om en enhetlig utformning av visumhandlingar ändrad genom rådets förordning (EG) nr 334/2002 av den 18 februari 2002 om en enhetlig*

utformning av visumhandlingar samt rådets förordning (EG) nr 1030/2002 av den 13 juni 2002 om en enhetlig utformning av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland.

Förordningarna syftar till att harmonisera viserings- och invandringspolitiken och att göra utformningen av viseringar och uppehållstillstånd som utfärdas av medlemsstaterna säkrare.

- *Rådets förordning (EG) nr 415/2003 av den 27 februari 2003 om utfärdandet av viseringar vid gränsen, inbegripet sjömän i transit.*

Förordningen syftar bl.a. till att förtydliga och modernisera reglerna för utfärdande av viseringar vid gränsen för sjömän i transit, särskilt för att göra det möjligt att utfärda gruppvisering i transit vid gränsen för sjömän, jfr 2 kap. 11 § utlänningsförordningen (1989:547) införd genom SFS 2004:286 vilken nu motsvaras av 3 kap. 4 och 5 §§ utlänningsförordningen (2006:97).

- *Rådets beslut 2002/352/EG av den 25 april 2002 och rådets beslut 2002/587/EG av den 12 juli 2002 om en översyn av den gemensamma handboken om viseringar.*

Besluten avser upphävande av vissa inaktuella bestämmelser om viseringar i handboken om viseringar och införandet av vissa andra bestämmelser för att bringa dem i överensstämmelse med gemenskapsbestämmelserna om rätten till fri rörlighet för Europeiska unionens medborgare, medborgare i de stater som är parter i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och medborgare i Schweiz.

- *Rådets beslut 2004/17/EG av den 22 december 2003 om ändring i de gemensamma konsulära anvisningarna vad gäller kravet på innehav av medicinsk reseförsäkring för erhållande av visering.*

Beslutet innebär att de gemensamma konsulära anvisningarna ändras på så sätt att personer som ansöker om visering måste inneha bevis på att de har en reseförsäkring som täcker alla kostnader i samband med återbördande till hemlandet av medicinska skäl, akut läkarhjälp och/eller akut sjukhusvård under vistelsen i de medlemsstater som tillämpar Schengenregelverkets bestämmelser fullt ut, jfr 3 kap. 1 § i utlänningslagen (2005:716), i det följande förkortad UtIL.

- *Rådets beslut 2004/512/EG av den 8 juni 2004 om inrättande av Informationssystemet för viseringar (VIS).*

Genom beslutet inrättas ett system för utbyte av uppgifter om viseringar mellan medlemsstaterna som skall göra det möjligt för behöriga nationella myndigheter att föra in och uppdatera viseringsuppgifter och ha tillgång till dessa uppgifter på elektronisk väg. Beslutet har överlämnats till Migrationsverket för tillämpning. En förordning om VIS är under behandling i rådet.

- *Rådets beslut 2004/574/EG av den 29 april 2004 om ändring av den gemensamma handboken.* Prop. 2005/06:194

Beslutet föranleds av nivån av harmonisering beträffande kriterierna för nekad inresa vid medlemsstaternas yttre gräns. Denna gör det önskvärt att kunna fastställa skälen till ett tidigare beslut om nekad inresa. Genom beslutet införs ett standardformulär för nekad inresa med klassificering av möjliga skäl för detta. Vidare införs en ordning om att skälen för nekad inresa skall anges i den berörde utlänningens pass.

5.1.3 Övriga migrationsfrågor

Schengenkonventionens artikel 26 behandlar de avtalsslutande parternas skyldighet att genom nationell lagstiftning – om inte annat följer av förpliktelser i samband med anslutningen till Genèvekonventionen, ändrad genom New York-protokollet – reglera transportörers ansvar. Av artikel 26.1.a framgår att den transportör som ombesörjt luft-, sjö- eller landtransport fram till den yttre gränsen skall vara skyldig att utan dröjsmål återta ansvaret för en utlänning som vägras inresa till en Schengenstat. Enligt artikel 26.1.b är transportören vidare skyldig att vidta alla nödvändiga åtgärder för att försäkra sig om att en utlänning som transporteras luft- eller sjövägen innehar de dokument som krävs för inresa till Schengenstaterna. Schengenstaterna förbinder sig enligt artikel 26.2 att införa sanktioner mot transportörer som befordrar utlänningar luft- eller sjövägen från tredje land till deras territorier utan nödvändiga resehandlingar. Bestämmelserna i artikel 26.1.b och 26.2 gäller enligt artikel 26.3 även för transportörer som ansvarar för grupptransporter i samband med internationella bussförbindelser, gränstrafik undantagen. Genom artikel 27.1 förbinder sig Schengenstaterna att införa lämpliga sanktioner mot den som i vinstsyfte hjälper, eller försöker hjälpa, utlänningar att resa in till eller vistas i en Schengenstats territorium i strid mot den statens utlänningslagstiftning.

Samarbetet genom Schengenkonventionen har också inneburit att en mängd rättsakter antagits inom EU som inte direkt grundar sig på konventionen men som innebär en vidareutveckling av denna. Rådets direktiv 2001/40/EG, 2003/110/EG, rådets förordning (EG) 377/2004 samt rådets beslut 2004/573/EG, vilka behandlas nedan, är exempel på utvecklingen av Schengensamarbetet.

Artiklar i Schengenkonventionen som Schweiz undantar

Enligt bilaga A till associationsavtalet har Schweiz gjort undantag för hela kapitel 7 (artiklarna 28–38), dvs. för frågor som rör ansvarighet i samband med behandling av asylansökan.

På området för övriga migrationsfrågor har Schengenregelverket utvecklats genom i huvudsak följande förordningar, beslut och direktiv till vilka även Schweiz ansluter sig.

- *Rådets direktiv 2001/40/EG av den 28 maj 2001 om ömsesidigt erkännande av beslut om avvisning eller utvisning av medborgare i tredjeland.*

Direktivet syftar till att göra det möjligt för en medlemsstat att verkställa ett beslut om avvisning eller utvisning som fattats av en annan medlemsstat, dvs. en möjlighet men inte en skyldighet att verkställa andra medlemsstaters avlägsnandebeslut. Besluten om avvisning eller utvisning skall genomföras enligt lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten.

Direktivet har genomförts genom lagen (2002:865) om ändring i utlänningslagen (1989:529), i det följande förkortad ÄUtlL, (prop. 2001/02:182, bet. 2002/03:SfU3, rskr. 2002/03:11). Ändringen innebar bl.a. att en ny grund för avvisning infördes i 4 kap. 1 § ÄUtlL (8 kap. 1 § UtlL) som gör det möjligt att verkställa ett beslut om avvisning eller utvisning meddelat av en annan stat som ingår i den Europeiska unionen eller av Island eller Norge. Avvisning enligt denna grund skall prövas av Migrationsverket. Vidare innebar en ändring i 2 kap. 10 a § ÄUtlL (7 kap. 6 § UtlL) att beslut om avvisning och utvisning grundade på hot mot den allmänna ordningen eller inre säkerheten får läggas till grund för beslut om återkallelse av ett svenskt uppehållstillstånd om det finns särskilda skäl. Beslut meddelade av en stat som ingår i Europeiska unionen eller av Island eller Norge om avvisning eller utvisning kan alltså tillmätas betydelse i Sverige i enlighet med direktivet. Författningsändringarna trädde i kraft den 1 december 2002.

Schweiz associering kräver att en hänvisning till Schweiz införs i 7 kap. 6 § första och andra stycket samt 8 kap. 1 § 6 UtlL.

- *Rådets beslut 2004/191/EG av den 23 februari 2004 om fastställande av kriterier och närmare föreskrifter för ersättning för finansiella obalanser som uppstår till följd av tillämpningen av direktiv 2001/40/EG om ömsesidigt erkännande av beslut om avvisning eller utvisning av medborgare i tredjeland.*

Beslutet syftar till att fastställa regler för ersättning för finansiella obalanser som uppstår till följd av tillämpningen av direktiv 2001/40/EG.

Beslutet har överlämnats till Migrationsverket för tillämpning.

- *Rådets direktiv 2001/51/EG av den 28 juni 2001 om komplettering av bestämmelserna i artikel 26 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985.*

Enligt direktivet skall en harmonisering ske av medlemsstaternas lagar om ekonomiska sanktioner för transportörer som försummar sin skyldighet att kontrollera att de medborgare i tredjeland som de befordrar till medlemsstaternas territorium har giltiga resehandlingar.

Genomförandet av direktivet i svensk rätt har skett genom lagen (2004:407) om ändring i utlänningslagen (1989:529), (prop. 2003/04:50, bet. 2003/04:SfU11, rskr. 2003/04:214), som trädde i kraft den 1 juli 2004. Ändringarna innebär bl.a. en reglering av transportörers skyldighet att kontrollera att utlänningar innehar pass och andra tillståndshandlingar som krävs för inresa in i landet samt att de har medel för sin hemresa (5 kap 2 a § ÄUtlL, 9 kap. 3 § UtlL). En transportör som inte uppfyller sin kontrollskyldighet skall betala en särskild avgift. Avgift skall tas ut sedan ett beslut om avvisning på grund av att utlänningen saknar pass eller de tillstånd som krävs för inresa vunnit laga kraft eller verkställts även om det inte vunnit laga kraft. Transportörer skall dock inte behöva betala avgift om de visar att de har haft skälig anledning att anta att en utlänning hade rätt att resa in i Sverige eller om det framstår som uppenbart oskäligt att ta ut avgiften (10 kap. 9 § ÄUtlL, 19 kap. 5 § UtlL). En ändring i 8 kap. 6 § ÄUtlL (12 kap. 5 § UtlL) genomfördes också på så sätt att där anges att bestämmelserna i paragrafen beträffande avvisning i vissa fall av utlänningar som kommer till Sverige med ett fartyg eller ett luftfartyg inte gäller, om dessa kommit till Sverige direkt från en Schengenstat.

Någon lagändring med anledning av Schweiz associering är inte nödvändig.

- *Rådets direktiv 2002/90/EG av den 28 november 2002 om definition av hjälp till olaglig inresa, transitering och vistelse samt rådets rambeslut 2002/946/RIF av den 28 november 2002 om förstärkning av den straffrättsliga ramen för att förhindra hjälp till olaglig inresa, transitering och vistelse.*

Rådets direktiv innehåller bestämmelser om vilka typer av hjälp som skall vara förbjudna och belagda med påföljd enligt den nationella lagstiftningen. Varje medlemsstat skall anta lämpliga påföljder för den som avsiktligt hjälper en person som inte är medborgare i en medlemsstat att resa in i eller passera genom en medlemsstats territorium i strid med denna stats lagstiftning om utlänningars inresa eller transitering. Vidare skall varje medlemsstat anta lämpliga påföljder för den som i vinstsyfte avsiktligt hjälper en person som inte är medborgare i en medlemsstat att vistas på en medlemsstats territorium i strid med denna stats lagstiftning om utlänningars vistelse.

Rådets rambeslut syftar till att skapa gemensamma minimiregler i medlemsstaterna när det gäller straffrättsliga påföljder och andra former av åtgärder som skall kunna vidtas vid överträdelser av det regelverk som finns angivet i direktivet.

Genomförandet i svensk rätt av direktivet och rambeslutet har skett genom lagen (2004:406) om ändring i utlänningslagen (1989:529), (prop. 2003/04:35, bet. 2003/04:SfU6, rskr. 2003/04:164), vilken trädde i kraft den 1 oktober 2004. Detta innebar ändringar i bl.a.

10 kap. 2 a och 3 a §§ ÄUtiL (20 kap. 7 resp. 8 §§ UtiL). Ändringar krävs alltså i 20 kap. 7 och 8 §§ UtiL så att även Schweiz omfattas av dessa bestämmelser. Prop. 2005/06:194

- *Rådets direktiv 2003/110/EG av den 25 november 2003 om bistånd vid transitering i samband med återsändande med flyg.*

Direktivet syftar till att underlätta transitering av tredjelandsmedborgare som skall återsändas till hemlandet via en flygplats i en annan medlemsstat än den som har fattat beslutet om avvisning. Enligt direktivet skall varje medlemsstat utse en centralmyndighet som skall ta emot ansökningar om transitering från andra länder.

Direktivet har genomförts i svensk rätt genom lagen (2005:754) om transitering av tredjelandsmedborgare (prop. 2004/05:168, bet. 2005/06:SfU3, rskr. 2005/06:6), som trädde i kraft den 1 december 2005. Lagen innebär bl.a. att Rikspolisstyrelsen skall vara den centralmyndighet som avses i direktivet och därmed ha ansvaret för att ta emot och besluta om transitering. Rikspolisstyrelsen skall också besluta om biståndsåtgärder i samband med transiteringar samt ange de polismyndigheter som skall vara kontaktorgan för de flygplatser i Sverige som kan bli aktuella för transitering. Av lagen följer också skyldighet att återta en tredjelandsmedborgare om en transitering inte kan genomföras.

Schweiz associering kräver ändringar i 1 och 9 §§ i den nämnda lagen.

- *Rådets förordning (EG) nr 377/2004 av den 19 februari 2004 om inrättandet av ett nätverk av sambandsmän för invandring.*

Enligt förordningen skall med sambandsmän för invandring avses en företrädare för någon av medlemsstaterna som av en invandringsmyndighet eller annan behörig myndighet har utstationerats för att upprätta och upprätthålla kontakter med myndigheterna i värdlandet i syfte att bidra till att förebygga och bekämpa olaglig invandring samt bidra till att olagliga invandrare kan återvända och till hanteringen av laglig migration.

Från svensk sida skall de tolv migrationsattachéer som förordnas av Utrikesdepartementet och de polissambandsmän som av Rikskriminalpolisen utstationerats att tjänstgöra i tredjeland ingå i nätverket av sambandsmän.

- *Rådets direktiv 2004/82/EG av den 29 april 2004 om skyldighet för transportörer att lämna uppgifter om passagerare.*

Syftet med direktivet är att förbättra gränskontrollerna och bekämpa olaglig invandring genom att transportörer översänder förhandsuppgifter om passagerare till behöriga nationella myndigheter.

En proposition med förslag till de lagändringar som föranleds av direktivet (prop. 2005/06:129) har överlämnats till riksdagen. Inga ytterligare ändringar behövs med anledning av Schweiz associering.

- *Rådets beslut 2004/573/EG av den 29 april 2004 om organisation av gemensamma flygningar för återsändande från två eller flera medlemsstaters territorium av tredjelandsmedborgare vilka omfattas av enskilda beslut om återsändande.*

Syftet med beslutet är att rationalisera återvändande genom gemensamma flygningar. Enligt artikel 3 skall varje medlemsstat utse en myndighet med uppgift att organisera och/eller delta i gemensamma flygningar samt meddela relevant information till de övriga medlemsstaterna. Beslutet har överlämnats till Migrationsverket för tillämpning.

5.1.4 Det polisiära samarbetet

Det polisiära samarbetet är en del av de kompensatoriska åtgärder som skall motverka negativa konsekvenser av att personkontroller vid de inre gränserna avskaffas mellan Schengenstaterna. Samarbetet omfattar informationsutbyte och operativ samverkan mellan ländernas brottsbekämpande myndigheter och regleras i artiklarna 39–47 i Schengenkonventionen.

Artikel 39 reglerar bistånd och informationsutbyte mellan Schengenstaternas polismyndigheter i syfte att förhindra och upptäcka brottsliga handlingar. Artikel 40 reglerar gränsöverskridande övervakning. En sådan innebär att en polisman under vissa förutsättningar får fortsätta en pågående övervakning i ett annat Schengenland. Polismyndigheten i det land där övervakningen sker måste ge sitt samtycke till övervakningen och kan även uppställa villkor för sådan övervakning. Som närmare utvecklas i avsnitt 7.2.2 förutsätter artikel 40 att förvaltningsuppgifter som innefattar myndighetsutövning förs över till Schweiz. Artikel 41 reglerar gränsöverskridande förföljande. Detta innebär att en polisman under vissa förutsättningar kan fortsätta ett förföljande av en person som tagits på bar gärning vid begående av sådant grövre brott som anges i artikeln. Förföljandet får endast ske över landgräns och skall godkännas av den stat där förföljandet sker. Artiklarna 42 och 43 reglerar ansvarsfrågor och rättslig status för de polismän som agerar i enlighet med artiklarna 40 och 41. Artikel 44 berör frågor om kommunikation mellan myndigheterna i gränsområdena. Artikel 45 ålägger staterna att föra s.k. hotellregister. Det innebär att alla utländska gäster vid hotell eller pensionat skall fylla i ett registreringskort som skall vara tillgängligt för behöriga myndigheter. Artikel 46 uppmanar staterna att förmedla uppgifter till övriga Schengenstater som kan vara av intresse för brottsbekämpning, förebyggande av brott eller för att vidta skyddsåtgärder beträffande hot mot allmän ordning och säkerhet. Artikel 47 berör utbytet av kontaktpersoner, s.k. sambandsmän, mellan Schengenstaterna.

Artiklar i Schengenkonventionen som Schweiz undantar

På området för polisiärt samarbete skall Schweiz tillämpa samtliga artiklar, 39–47, i Schengenkonventionen.

Nedan redovisade rättsakter utgör en utveckling av Schengenregelverket på området för polisiärt samarbete.

- *Rådets beslut 2000/586/RIF av den 28 september 2000 om inrättande av ett förfarande för ändring av artikel 40.4 och 40.5, artikel 41.7 och artikel 65.2 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna.*

I rådsbeslutet sägs att varje medlemsstat får ändra hänvisningarna i artiklarna 40.4, 40.5, 41.7 och 65.2 avseende vilka polismän, myndigheter och ministrar som skall vara berörda. Artiklarna rör gränsöverskridande övervakning, gränsöverskridande förföljande och ansökningar om utlämning och transitering. Rådets generalsekretariat skall underrättas och varje sådan ändring skall offentliggöras i EU:s officiella tidning. Beslutet har inte inneburit några svenska lagändringar.

- *Rådets beslut 2003/170/RIF av den 27 februari 2003 om gemensamt utnyttjande av sambandsmän som är utsända av medlemsstaternas brottsbekämpande organ [utom artikel 8].*

Beslutet reglerar samverkan mellan medlemsstaternas utsända sambandsmän och innebär bl.a. att dessa skall bilda nätverk i tredjeländer och utbyta information. Artikel 8, som Schweiz inte skall tillämpa, reglerar sambandsmännens samverkan med Europol. Beslutet har inte inneburit några svenska lagändringar.

- *Rådets beslut 2003/725/RIF av den 2 oktober 2003 om ändring av bestämmelserna i artikel 40.1 och 40.7 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna.*

Beslutet innebär vissa ändringar i artikel 40 om gränsöverskridande övervakning. Ändringarna innebär att inte bara misstänkta får övervakas utan även en person där det finns betydande skäl att anta att han eller hon kan medverka till att identifiera eller spåra en sådan person (artikel 40.1) samt att listan över brott utökas när det i en brådskande övervakning inte krävs en föranmälan för gränspassage (artikel 40.7).

Sveriges antagande av beslut om ändring av artikel 40.1 och 40.7 i Schengenkonventionen samt ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete godkändes av riksdagen genom regeringens proposition 2002/03:66, bet. 2002/03:JuU18, rskr. 2002/03:226.

5.1.5 Internationellt rättsligt samarbete i brottmål

Av hänvisningen till associationsavtalets bilaga A följer vilka artiklar i Schengenkonventionen som skall genomföras och tillämpas av Schweiz.

På området för rättsligt samarbete i brottmål skall Schweiz genomföra och tillämpa artiklarna 48–53 (inbördes rättshjälp i brottmål), 59, 61–66 (utlämning) och 67–69 (överförande av verkställighet av brottmålsdom). I artikel 73 finns en bestämmelse om bistånd med kontrollerade leveranser.

I bilaga B till associationsavtalet anges rättsakter som är en utveckling av Schengenregelverket. Såvitt här är av intresse upptar bilaga B hänvisningar till bestämmelser i 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål (2000 års EU-konvention), till protokollet från år 2001 till 2000 års EU-konvention samt till 1995 års konvention om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater (1995 års utlämningskonvention) och 1996 års konvention om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater (1996 års utlämningskonvention). Genom hänvisningar i artikel 2.1 i 2000 års EU-konvention och artikel 15 i protokollet till konventionen klargörs vilka bestämmelser som utgör en utveckling av Schengenregelverket. Rådet har genom ett beslut den 27 februari 2003 fastställt vilka bestämmelser i utlämningskonventionerna som utgör en utveckling av Schengenregelverket (EUT L 67, 12.3.2003, s. 25).

Schweiz tillämpning av Schengenregelverket begränsas genom tre förklaringar som finns intagna i slutakten till associationsavtalet. Enligt en gemensam förklaring till artikel 23 i 2000 års EU-konvention får Schweiz begränsa en annan stats användning av personuppgifter i större utsträckning än vad konventionen annars tillåter. I en förklaring av Schweiz om rättslig hjälp i brottmål klargörs att avgöranden angående överträdelse av lagstiftningen på området för direkt beskattning, som lagförs av schweiziska myndigheter, inte vid tidpunkten för associationsavtalets ikraftträdande kan överklagas till en domstol med behörighet i brottmål (jfr artikel 49 (a) i Schengenkonventionen och artikel 2.2 i 2000 års EU-konvention). Slutligen åtar sig Schweiz i en förklaring att inte åberopa sina reservationer och förklaringar till den europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 (1957 års utlämningskonvention) och den europeiska konventionen av den 20 april 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål (1959 års Europarådskonvention om rättshjälp) i den utsträckning det skulle vara oförenligt med associationsavtalet.

En annan begränsning framgår av artikel 7.5 i associationsavtalet. Enligt den bestämmelsen medges Schweiz rätt att inte genomföra en ny rättsakt eller åtgärd på området för direkt beskattning som går ut på att Schengenstaterna inte längre skall kunna åberopa de villkor som anges i artikel 51 i Schengenkonventionen.

Till avtalet finns en slutakt med förklaringar från parterna i ett antal särskilt angivna frågor.

Enligt artikel 15.1 i associationsavtalet skall bestämmelserna i bilagorna A och B, samt bestämmelser som utgör en utveckling av Schengenregelverket, börja tillämpas av Schweiz vid en tidpunkt som rådet beslutar med enhällighet av de rådsmedlemmar som företräder regeringarna i de medlemsstater som tillämpar alla bestämmelser som avses i bilagorna A och B. I bilagan B anges att de instrument som upptas i denna bilaga och som inte har trätt i kraft för alla medlemsstater vid den tidpunkt som har bestämts enligt artikel 15.1, skall tillämpas av Schweiz

först från och med den dag då det aktuella instrumentet är i kraft för samtliga medlemsstater.

Den 14 februari 2006 hade 18 stater tillträtt 2000 års EU-konvention. Vid samma tidpunkt hade 15 medlemsstater tillträtt protokollet till konventionen. Det kan dock antas att samtliga medlemsstater snart kommer att ha genomfört dessa instrument. Riksdagen har den 2 juni 2005 godkänt Sveriges tillträde till konventionen och protokollet till konventionen (prop. 2004/05:144, bet. 2004/05:JuU33, rskr. 2004/05:275). Dessa instrument trädde i kraft för Sverige i oktober 2005 och är därmed tillämpliga mellan Sverige och de medlemsstater som har tillträtt instrumenten.

EU:s utlämningskonventioner från 1995 och 1996 har från den 1 januari 2004 ersatts av rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 18.7.2002, s. 1). 1995 års utlämningskonvention hade den 14 februari 2006 tillträtts av 18 medlemsstater, däribland Sverige (prop. 1996/97:88, bet. 1996/97:JuU15, rskr. 1996/97:198). Även 1996 års utlämningskonvention hade vid denna tidpunkt tillträtts av 18 medlemsstater, däribland Sverige (prop. 2000/01:83, bet. 2000/01:JuU26, rskr. 2000/01:281). För att dessa konventioner skall träda i kraft krävs att de tillträds av alla medlemsstater som var medlemmar när rättsakterna antogs. Det kan, mot bakgrund av rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, hållas för visst att konventionerna aldrig kommer att träda i kraft. Frågan om Schweiz tillämpning av bestämmelser i konventionerna saknar därför betydelse.

I det följande redovisas de bestämmelser i Schengenregelverket som gäller frågor om internationellt rättsligt samarbete i brottmål. I förekommande fall anges om Schweiz associering till Schengenregelverket kräver lagändringar.

Rättslig hjälp i brottmål

I artiklarna 48–53 i Schengenkonventionen finns bestämmelser om internationell rättslig hjälp i brottmål. I artikel 73 finns en bestämmelse om bistånd med kontrollerade leveranser. Bestämmelserna har genomförts i svensk rätt genom i första hand lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål (prop. 1999/2000:61, bet. 1999/2000:JuU19, rskr. 1999/2000:216). Artiklarna 49 a, 52, 53 och 73 upphör att gälla mellan EU:s medlemsstater och Norge och Island allt eftersom 2000 års EU-konvention har trädde i kraft för dessa stater (se prop. 2004/05:144 s. 50). Artiklarna ersätts då, enligt vad som anges i det följande, av bestämmelser i 2000 års EU-konvention. En utförlig beskrivning av artiklarna finns i prop. 1999/2000:61 s. 50 f.

Artikel 48

Enligt artikeln skall bestämmelserna i artikel 48–53 komplettera 1959 års Europarådskonvention om rättshjälp. Den konventionen har tillträtts av såväl Sverige som Schweiz. Det skall anmärkas att Schweiz i en förklaring till associationsavtalet har åtagit sig att inte åberopa sina reservationer och förklaringar till 1959 års Europarådskonvention om det skulle vara oförenligt med associationsavtalet.

Genom artikeln utvidgas möjligheterna att lämna rättslig hjälp till att omfatta inte bara brottmål utan även bl.a. ärenden som i någon av de berörda staterna beivras av en administrativ myndighet vars beslut kan överklagas till en domstol som är behörig att handlägga brottmål. Artikeln har genomförts i svensk rätt genom 1 kap. 5 och 6 §§ lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål. Rättslig hjälp i administrativa ärenden lämnas dock endast i det fall detta överenskommit i en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige. Associationsavtalet är en sådan överenskommelse. Punkten (a) i artikeln ersätts av artikel 3 i 2000 års EU-konvention. Genomförandet av artikel 3 har bedömts inte kräva någon ytterligare lagstiftning (prop. 2004/05:144 s. 52). Nuvarande bestämmelser kan därför utan lagändring tillämpas i förhållande till Schweiz.

Det skall anmärkas att Schweiz i en förklaring till associationsavtalet har angett att man vid tiden för avtalets ikraftträdande inte medger överklagande av administrativa myndigheters beslut rörande direkt beskattning till en domstol med behörighet i brottmål.

Artikel 50

Enligt artikeln omfattar samarbetet inbördes rättshjälp beträffande brott mot bestämmelser om punktskatter, mervärdesskatter och tullavgifter. Rättslig hjälp får inte vägras enbart på den grunden att en vara inte är belagd med en motsvarande skatt i den anmodade staten. Enligt artikeln gäller vissa begränsningar i rätten att använda information som mottagits i ett sådant ärende. Vidare föreskrivs att rättslig hjälp skall lämnas i fråga om sanktioner som handläggs av administrativa myndigheter då framställning görs av en judiciell myndighet.

Lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål omfattar det samarbete som anges i artikeln. Artikeln ersätts av artikel 8 i protokollet till 2000 års EU-konvention (se artiklarna 8.3 och 15 i protokollet till EU-konventionen). Protokollet, som inte endast omfattar indirekta skatter utan alla slags skatter, har bedömts inte kräva någon lagändring (prop. 2004/05:144 s. 120). Några lagändringar behövs således inte med hänsyn till associationsavtalet.

Artikel 51

I artikeln finns regler om vilka villkor som får ställas upp för att lämna rättslig hjälp i form av beslag och husrannsakan. Reglerna inskränker i viss mån de möjligheter som finns i 1959 års Europarådskonvention om rättshjälp att vägra bistånd med sådana åtgärder. Enligt artikeln får som enda villkor ställas att framställningen avser en gärning för vilket är stadgat fängelse i sex månader eller mer i båda staterna eller för vilken ett sådant straff är stadgat i den ena staten medan gärningen i den andra staten beivras av administrativa myndigheter vars beslut kan överklagas till domstol som är behörig att handlägga brottmål och att verkställandet av framställningen är förenligt med lagstiftningen i den anmodade staten. Artikeln går i det förra hänseendet längre än 1959 års Europarådskon-

vention om rättshjälp, som är det avtal som i dagsläget gäller mellan Sverige och Schweiz i frågor om rättslig hjälp och i vilket det i artikel 5.1 (a) i nämnda konvention anges att en stat får ställa krav på dubbel straffbarhet samt att gärningen kan rendera fängelse i ett år för att lämna rättslig hjälp med beslag och husrannsakan. I 4 kap. 20 § lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål ställs inget sådant krav. Vid Schweiz associering till Schengenkonventionen uppkommer frågan om vilket krav som skall ställas i fråga om dubbel straffbarhet i förhållande till ansökningar från Schweiz om husrannsakan och beslag i Sverige. Frågan behandlas i avsnitt 7.2.4.

Artikel 52

I artikeln finns bestämmelser om översändande av delgivningshandlingar. Den möjliggör direkt översändande mellan Schengenstaterna av delgivningshandlingar när mottagaren finns i en annan sådan stat. Ett föreläggande som delges på det sättet får dock inte förenas med vite. Vidare förutsätter delgivning enligt artikel 52 i vissa fall översättning av delgivningshandlingarna. Vid genomförandet av Schengenkonventionen infördes bestämmelser om detta i rättegångsbalken (prop. 1999/2000:61 s. 156–161). Bestämmelsen om förbudet mot vite är utformad som en generell regel (9 kap. 7 § rättegångsbalken), medan bestämmelsen om krav på översättning av en delgivningshandling i brottmål omfattar handlingar som skall skickas till en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, EES (33 kap. 9 § rättegångsbalken).

Artikeln ersätts av artikel 5 i 2000 års EU-konvention. Bestämmelsen i den konventionen är mycket närliggande Schengenbestämmelsen och har bedömts inte kräva någon särskild lagstiftning (prop. 2004/05:144 s. 53 f.). Det kan dock redan här konstateras att Schweiz inte ingår i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och därmed inte heller omfattas av den nuvarande bestämmelsen i 33 kap. 9 § rättegångsbalken. Frågan om behovet av en lagändring i denna del behandlas i avsnitt 7.2.3.

Artikel 53

Enligt artikeln är det möjligt att översända framställningar om rättslig hjälp direkt mellan konventionsstaternas rättsliga myndigheter. I samband med att artikeln genomfördes i svensk rätt infördes, med hänvisning till konventionens krav, en möjlighet för stater inom Europeiska unionen samt Norge och Island att skicka en ansökan om rättslig hjälp direkt till behörig åklagare eller domstol (2 kap. 6 § lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål; se prop. 1999/2000:61 s. 86). Samtidigt infördes en möjlighet för svensk åklagare eller domstol att skicka ansökningar om rättslig hjälp direkt till en behörig myndighet i en annan stat bl.a. om det följer av en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige (3 kap. 2 §). Därmed avses bl.a. Schengenkonventionen. Artikeln ersätts av artikel 6 i 2000 års EU-konvention. Frågan om behovet av en lagändring i denna del behandlas i avsnitt 7.2.4.

Vid antagandet av Schengenkonventionen bedömde regeringen att artikeln, som reglerar kontrollerade leveranser, inte krävde några lagstiftningsåtgärder (prop. 1997/98:42 s. 97 f.). I samband med genomförandet av artikel 12 i 2000 års EU-konvention, som ersätter artikel 73 i Schengenkonventionen, infördes emellertid bestämmelser om handläggningen av ett sådant ärende i 10–14 §§ lagen (2003:1174) om vissa former av internationella brottsutredningar (prop. 2004/05:144 s. 78–80). Dessa bestämmelser kan utan lagändring tillämpas i förhållande till Schweiz.

Andra bestämmelser om rättslig hjälp som utgör en utveckling av Schengenregelverket

Av artikel 2.1 i 2000 års EU-konvention framgår att ytterligare ett antal av konventionens bestämmelser utgör en utveckling av Schengenregelverket och därmed kommer att vara tillämpliga i samarbetet mellan Sverige och Schweiz. Utöver de artiklar i 2000 års konvention som nämnts i det föregående avser detta främst artiklarna 7 och 23 samt, i den mån de berör artikel 12 (kontrollerade leveranser), artiklarna 15 och 16.

Artikel 7 i 2000 års EU-konvention reglerar informationsutbyte på eget initiativ i vissa fall. I artikel 23 finns bestämmelser om bl.a. skydd av personuppgifter. I artiklarna 15 och 16 finns bestämmelser om tjänstemäns straffrättsliga och civilrättsliga ansvar. När konventionens bestämmelser genomfördes i svensk rätt bedömdes artiklarna om informationsutbyte kräva ändringar i lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål samt i lagen om vissa former av internationella brottsutredningar (prop. 2004/05:144 s. 152 f.). Vissa bestämmelser infördes också om svenska statens skadeståndsansvar i samband med kontrollerade leveranser (s. 155 f.). Dessa bestämmelser kan dock utan lagändring tillämpas även i förhållande till Schweiz.

Det skall anmärkas att Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiz i en gemensam förklaring till associationsavtalet har förklarat att Schweiz i ett enskilt fall får begränsa den rätt en stat kan ha enligt artikel 23.1 (a) och (b) att utan Schweiz samtycke använda uppgifter som har överlämnats därifrån i ett annat förfarande än det för vilket uppgifterna har överlämnats. I 5 kap. 1 § lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål finns bestämmelser som gör det möjligt för svenska myndigheter att acceptera sådana villkor.

Utlämning

I artiklarna 59–66 finns bestämmelser om utlämning för brott. Enligt bilaga A till associationsavtalet skall artikel 60 inte tillämpas av Schweiz. Schengenkonventionens bestämmelser om utlämning genomfördes i samband med Sveriges tillträde till 1996 års utlämningskonvention (prop. 2000/01:83, bet. 2000/01:JuU26, rskr. 2000/01:281). Som har redovisats i det föregående utgör delar av den konventionen och 1995 års utlämningskonvention en utveckling av Schengenregelverket. I det föregående har också konstaterats att de två utlämningskonventionerna inte kommer

att träda i kraft mellan medlemsstaterna med hänsyn till genomförandet av rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna. Innehållet i konventionerna är vid sådan bedömning utan betydelse för samarbetet med Schweiz.

Enligt artikel 59 skall bestämmelserna i artiklarna 59–66, såvitt nu är av intresse, komplettera 1957 års utlämningskonvention. Den konventionen har tillträtts av såväl Sverige som Schweiz. Det skall anmärkas att Schweiz i en förklaring till associationsavtalet har angett att man åtar sig att inte åberopa sina reservationer och förklaringar till 1957 års utlämningskonvention om det skulle vara oförenligt med associationsavtalet. Artikel 61 innehåller en särregel för Frankrike och saknar betydelse i samarbetet mellan Sverige och Schweiz. Artikel 62, som bl.a. innehåller regler om preskriptionsavbrott och amnesti, har ansetts inte kräva någon särskild lagstiftning utöver den allmänna preskriptionsregeln i 10 § första stycket lagen (1957:668) om utlämning för brott (utlämningslagen, se prop. 1997/98:42 s. 93 f. och prop. 2001/02:83 s. 22 och s. 39 f.). Enligt artikel 63 skall Schengenstaterna utlämna personer som lagförs för eller skall avtjäna straff för s.k. fiskala brott, dvs. brott mot bestämmelser om punkt- och mervärdesskatter samt tullavgifter. Bestämmelsen har ansetts inte kräva någon lagstiftningsåtgärd (se prop. 1997/98:42 s. 94). Enligt artikel 64 skall en registrering i Schengens informationssystem (SIS) ha samma verkan som en begäran om provisoriskt anhållande enligt bl.a. 1957 års europeiska utlämningskonvention. Bestämmelsen har ansetts inte kräva någon lagstiftningsåtgärd (se prop. 1997/98:42 s. 94). I artikel 65 anges att konventionsstaterna får skicka framställningar om utlämning och transitering direkt mellan det behöriga ministeriet i den ansökande staten och den anmodade staten. Bestämmelsen är likalydande med artikel 5 i det andra tilläggsprotokollet till 1957 års europeiska utlämningskonvention, som har tillträtts av både Sverige och Schweiz. En framställning om utlämning skickas direkt till Justitiedepartementet (14 § utlämningslagen). Enligt artikel 66 får den anmodade staten tillämpa ett förenklat utlämningsförfarande i de fall där den som begärs utlämnad samtycker till utlämning. Sverige införde år 1997, med anledning av tillträdet till 1995 års konvention om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater, särskilda regler om ett förenklat utlämningsförfarande (prop. 1996/97:88, bet. 1996/97:JuU15, rskr. 1996/97:198). Dessa regler upphävdes den 1 januari 2004 i samband med att rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna infördes (prop. 2003/04:7, bet. 2003/04:JuU8, rskr. 2003/04:256). Nuvarande regler i 15 § utlämningslagen, som är den lag som tillämpas i förhållande till Schweiz, medger att ett något förenklat förfarande kan tillämpas i de fall den eftersökte samtycker till utlämning eftersom det i sådana fall inte krävs att ett yttrande inhämtas från Högsta domstolen. Artikel 66 innebär dessutom endast att den anmodade staten får tillämpa ett förenklat förfarande; inte att så måste ske.

Sammanfattningsvis innebär Schweiz tillämpning av de nu angivna artiklarna i Schengenkonventionen inte att några lagändringar krävs.

I artiklarna 67–69 finns bestämmelser om överförande av straffverkställighet. Bestämmelserna genomfördes i samband med Sveriges tillträde till tilläggsprotokollet till Europarådets konvention från år 1983 om överförande av dömda personer (prop. 1999/2000:83, bet. 1999/2000:JuU19, rskr. 1999/2000:216).

Enligt artikel 67 skall bestämmelserna i artiklarna 67–69 komplettera Europarådets konvention från år 1983 om överförande av dömda personer. Den konventionen har tillträtts av såväl Sverige som Schweiz. Artikel 68 reglerar en möjlighet att överföra straffverkställighet från domlandet till en stat dit den dömda har flytt för att undkomma straffverkställighet. Överförande kan i sådana fall ske till eller från Sverige enligt lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom (internationella verkställighetslagen). Den möjligheten kommer vid associationsavtalets ikraftträdande att gälla även i förhållande till Schweiz. Det skall anmärkas att detta, i enlighet med 1 § i internationella verkställighetslagen, förutsätter ett förordnande av regeringen (jfr förordningen [1977:178] med vissa bestämmelser om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom [internationella verkställighetsförordningen]). Enligt artikel 69 skall överförande i ett sådant fall som anges i artikel 68 inte förutsätta den dömdes samtycke. Enligt 25 a § i internationella verkställighetslagen krävs inte samtycke för överförande som sker i flyktfallen när överförande sker till eller från en stat som har anslutit sig till Schengenkonventionen eller som har slutit avtal om samarbete med denna.

Schweiz tillämpning av Schengenkonventionen avseende artiklarna 67–69 medför inte något behov av lagändringar.

5.1.6 Principen ”Ne bis in idem”

Schengenkonventionen har vissa bestämmelser om när ansvar för en gärning som har prövats genom lagakraftvärdande dom i en stat kan tas upp till prövning i en annan stat. I artiklarna 54–58 i konventionen finns bestämmelserna om principen ”ne bis in idem”, dvs. inte två gånger för samma sak.

Principen innebär att en person som dömts för en viss gärning i en Schengenstat inte får åtalas för samma gärning i en annan Schengenstat. En förutsättning är dock att, vid fällande dom, straffet avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagarna i den Schengenstat där domen meddelats, artikel 54.

Det finns enligt artikel 55 möjlighet att göra vissa undantagsförklaringar när det gäller principen ”ne bis in idem”. Sverige har avgett en sådan förklaring av innebörd att Sverige inte är bundet av huvudprincipen i artikel 54 om utländsk doms hinderverkan, *dels* om gärningen har förövats helt eller delvis på svenskt territorium, *dels* om gärningen har skadat statens säkerhet eller andra för Sverige lika viktiga intressen. Förklaringen överensstämmer med svensk rätt, jfr 2 kap. 5a § brottsbalken.

Om det i en Schengenstat har väckts nytt åtal mot någon som har dömts till påföljd för samma gärning i någon annan Schengenstat, skall, enligt artikel 56, den tid som personen har varit frihetsberövad på den

andra statens område fullt ut tillgodoräknas vid påföljdens bestämmande. Vidare skall, i den mån staternas lagar tillåter det, hänsyn tas till andra påföljder personen har undergått förutom frihetsberövande.

Om en behörig myndighet i en Schengenstat, i samband med åtal för brott, har skäl att anta att ett åtal avser samma gärning som personen redan har dömts för i en annan Schengenstat, skall åklagaren inhämta upplysningar från den andra staten. Informationen skall beaktas när det gäller vilka fortsatta åtgärder som skall vidtas i den pågående processen, artikel 57.

Artiklar i Schengenkonventionen som Schweiz undantar

Schweiz skall tillämpa samtliga artiklar som rör principen ”ne bis in idem”.

5.1.7 Narkotika

I artiklarna 70–76 i Schengenkonventionen finns bestämmelser om narkotika och narkotiska läkemedel. Konventionen lägger stor vikt vid bekämpningen av all narkotikarelaterad brottslighet. Schengenstaterna har åtagit sig att i enlighet med FN:s narkotikakonventioner vidta alla nödvändiga åtgärder för att förebygga och bekämpa olaglig handel med narkotika och narkotiska läkemedel samt att därutöver särskilt bevaka de platser som är kända för narkotikahandel för att minska spridningen av narkotiska preparat till nya missbrukargrupper. De har vidare åtagit sig att, i enlighet med sin konstitution och nationella lagstiftning, tillåta s.k. kontrollerade leveranser på sina territorier, förstärka sin kontroll över person- och varutrafiken vid de yttre gränserna i syfte att förhindra olaglig införsel av narkotika och narkotiska läkemedel samt garantera att gällande lagstiftning medger beslag och förverkande av tillgångar som härrör från illegal handel med narkotika.

Schengenkonventionen innehåller också särskilda regler om rätt att medföra narkotiska läkemedel vid resa till ett annat Schengenland. En resande får medföra narkotiska läkemedel för medicinsk behandling under förutsättning att en behörig myndighet i hemlandet har utfärdat särskilt intyg.

Artiklar i Schengenkonventionen som Schweiz undantar

Av bilaga A till associationsavtalet följer att Schweiz undantar artiklarna 70 och 74 om narkotika i Schengenkonventionen. Artikel 70 berör narkotikabekämpningen och inrättandet av en permanent arbetsgrupp. Den arbetsgrupp som berörs är numera transformerad inom EU:s rådsstruktur och är inte längre kopplad till Schengens regelverk. Som en följd av att Schweiz undantar artikeln deltar Schweiz inte i arbetsgruppen. Artikel 74 berör Förenta nationernas konventioner om narkotika och psykotropa ämnen och kontroll av laglig handel med dessa ämnen. Eftersom Schweiz undantar artikeln kommer Schweiz inte att genomföra kontroll av laglig handel med narkotika eller psykotropa ämnen inom landet utan kontrollen kommer i stället att ske vid gränsen.

5.1.8 Skjutvapen och ammunition

Schengenstaterna har enligt Schengenkonventionen åtagit sig att anpassa sina regler om förvärv, innehav, handel och överlåtelse av skjutvapen och ammunition till konventionens bestämmelser i fråga om fysiska och juridiska personer men inte när det gäller myndigheter eller statliga företag. Schengenstaterna är dock oförhindrade att anta strängare bestämmelser om skjutvapen och ammunition. I konventionen finns bl.a. bestämmelser om vilka vapen som skall klassificeras som förbjudna, tillståndspliktiga eller anmälningspliktiga och om kontroll av vapeninnehav och vapenhandlare.

Artiklar i Schengenkonventionen som Schweiz undantar

Av bilaga A till associationsavtalet följer att Schweiz inte ansluter sig till Schengenkonventionens bestämmelser om skjutvapen och ammunition (artiklarna 77–91) i den utsträckning det som regleras där också omfattas av rådets direktiv 91/477/EEG av den 18 juni 1991 om kontroll av förvärv och innehav av vapen (vapendirektivet). Artiklarna 77–91 i Schengenkonventionen omfattas i huvudsak av vapendirektivet. Associationsavtalet innebär således att Schweiz inte ansluter sig till Schengenkonventionens bestämmelser om skjutvapen och ammunition.

5.1.9 Schengens informationssystem

Schengens informationssystem (SIS) är ett gemensamt efterlysnings- och spaningsregister som innefattar uppgifter om såväl personer som föremål. Varje stat ansvarar för sina nationella registreringar i SIS men samtliga staters registreringar är tillgängliga för alla anslutna stater. Till de olika kategorierna av registreringar i SIS är en viss typ av åtgärd kopplad som skall vidtas när en registrerad person eller ett föremål påträffas. Varje land har en särskild enhet som ansvarar för hanteringen av SIS och den uppföljning som krävs i samband med att personer och föremål som är registrerade i SIS påträffas.

Artikel 95 omfattar personer som är efterlysta och som skall omhändertas för utlämning eller överlämnande i enlighet med den europeiska arresteringsordern till en annan Schengenstat. Artikel 96 innehåller en s.k. spärrlista över personer som skall vägras inresa i Schengenområdet. Personer registrerade på spärrlistan är s.k. tredjelandsmedborgare och får således inte vara medborgare i en EU-stat eller en stat ansluten till Schengen. Personer uppförda på spärrlistan skall utgöra ett hot mot allmän ordning och säkerhet eller statens säkerhet. Främst rör det sig om personer som dömts för brottslig gärning för vilken det inte är föreskrivet lindrigare straff än fängelse ett år och enligt beslut i domen skall utvisas. Registrering på spärrlistan kan också grunda sig på ett beslut om avvisning eller utvisning med återreseförbud. Ett sådant beslut fattas i Sverige av Migrationsverket. Artikel 97 avser försvunna personer eller personer som med hänsyn till sin egen säkerhet eller i syfte att förebygga hot tillfälligt bör omhändertas på begäran av behörig myndighet. Artikel 98 omfattar begäran från rättsliga myndigheter om uppgifter om en persons

uppehållsort eller hemvist. Det omfattar personer som skall inställa sig vid rättegång, exempelvis vittnen. Artikel 99 reglerar begäran om hemlig övervakning eller särskild kontroll. I syfte att bekämpa brottslighet och förebygga hot mot den allmänna säkerheten kan en brottsbekämpande myndighet begära att uppgifter om personer eller fordon som kontrolleras skall vidarebefordras till den begärande myndigheten. Med ”särskild kontroll” menas att fordon, väskor etc. skall genomsökas. Detta förfarande måste vara förenligt med nationell lagstiftning för att kunna utföras. Artikel 100 omfattar föremål som är efterlysta och som skall beslagtas eller användas som bevismaterial vid rättegång i brottmål. Föremålen kan vara fordon, skjutvapen, dokument, identitetshandlingar eller sedlar. Artikel 101 reglerar vilka myndigheter som har rätt att få tillgång till uppgifter ur SIS. Artiklarna 102–118 reglerar skyddet av personuppgifter (se även avsnitt 5.1.11) och säkerheten för uppgifter i SIS och artikel 119 fördelningen av kostnaderna för SIS.

I Sverige regleras användandet av SIS i lagen (2000:344) om Schengens informationssystem.

Artiklar i Schengenkonventionen som Schweiz undantar

Av associationsavtalet framgår att Schweiz ansluter sig till Schengenkonventionens samtliga artiklar om SIS.

Rättsakter som utgör en utveckling av Schengenregelverket

Nedan redovisade rättsakter utgör en utveckling av Schengenregelverket beträffande SIS och som Schweiz ansluter sig till.

- *Rådets förordning (EG) nr 2424/2001 av den 6 december 2001 om utvecklingen av andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II)*

Förordningen fastslår att nuvarande SIS skall ersättas med ett nytt system, SIS II. Systemet skall utvecklas av kommissionen inom ramen för ett så kallat kommittéförfarande. Förordningen reglerar de delar av SIS II som relateras till gemenskapsrätten (första pelaren).

- *Rådets beslut 2001/886/RIF av den 6 december 2001 om utvecklingen av andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II)*

Innebörden är densamma som beträffande den föregående förordningen. Beslutet reglerar dock de delar av SIS II som är mellanstatliga (tredje pelaren). Beslutet har inte inneburit några svenska lagändringar.

- *Rådets förordning (EG) nr 871/2004 av den 29 april 2004 om införandet av ett antal nya funktioner för Schengens informationssystem bland annat i kampen mot terrorism*

Förordningen innebär att vissa nya funktioner tillförs SIS. Förordningen reglerar den del av ändringarna som är gemenskapsrättsliga. Förordningen omfattar bl.a. vissa regler om lagring och registrering av varje överföring av personuppgifter i SIS. Registrering av överföringen av personuppgifter sker i syfte att kunna kontrollera om sökningen i SIS är tillåten eller inte.

- *Rådets beslut 2005/211/RIF av den 24 februari 2005 om införandet av ett antal nya funktioner för Schengens informationssystem, bland annat i kampen mot terrorism*

Innebörden är densamma som beträffande föregående förordning. Beslutet reglerar dock den del av ändringarna som är mellanstatlig. Det föreslagna rådsbeslutet innehåller bl.a. bestämmelser som ger Euro-pol och nationella medlemmar av Eurojust tillgång till delar av SIS och bestämmelser om att ytterligare kategorier av information skall kunna införas i SIS. Sådana kategorier är uppgifter om stulna fartyg, flygplan, containrar och kreditkort. I SIS skall det även kunna tas in uppgifter om vilket brott som en efterlyst person är misstänkt för. Därutöver innehåller beslutet vissa regler om lagring och registrering av varje överföring av personuppgifter i SIS.

Sveriges antagande av rådets beslut godkändes av riksdagen genom antagandet av regeringens proposition 2004/05:37.

5.1.10 Transport av och rörlighet för varor

Schengenstaterna skall underlätta varors fria rörlighet över de inre gränserna. I syfte att uppnå en sådan ökad rörlighet skall Schengenstaterna samarbeta bl.a. i fråga om kontroller av transporttillstånd och tekniska kontroller av transportmedel, kontroller som genomförs av polis, hälsokontroller som genomförs av veterinär, kontroller av växter samt kontroller av farligt gods och avfall.

Artiklar i Schengenkonventionen som Schweiz undantar

Schweiz har enligt bilaga A till associationsavtalet undantagit samtliga artiklar, 120–125, om transport av och rörlighet för varor.

5.1.11 Skydd av personuppgifter

I konventionen finns bestämmelser om skydd av personuppgifter både i avdelning IV, som särskilt tar sikte på de uppgifter som registreras och behandlas inom ramen för SIS, och i avdelning VI, där de grundläggande bestämmelserna om skydd vid överföring och användning av personuppgifter enligt konventionen läggs fast.

Några övergripande bestämmelser om dataskydd finns i artiklarna 126–130. Enligt bestämmelserna i artikel 126 skall de avtalslutande staterna anta nationella bestämmelser som, när det gäller automatiserad behandling av sådana personuppgifter som överförs i enlighet med kon-

ventionen, ger ett skydd av uppgifterna som minst svarar mot den skyddsnivå som följer av principerna i Europarådets konvention av den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter (ETS nr 108). I samma artikel föreskrivs vidare vissa grundläggande krav i fråga bl.a. om användningen av uppgifter för andra ändamål än de som anges i konventionen, om användningen av uppgifterna i domstolar m.m. och om skadestånd. Artikel 127 innehåller grundläggande bestämmelser om dataskydd vid överföring av sådana uppgifter som finns i manuella register. Enligt artikel 128 ställs krav på att överföringarna enligt artiklarna 126 och 127 underställs en nationell tillsynsmyndighet för fristående granskning. Artikel 129 reglerar vilka krav som ställs på det dataskydd som skall gälla vid överföringar i enlighet med bestämmelserna i konventionen om polisiärt samarbete. Beträffande sådana överföringar skall nationella bestämmelser antas som inför en skyddsnivå i fråga om personuppgifter som tar hänsyn till principerna i Europarådets ministerkommittés rekommendation R (87) 15 av den 17 september 1987 avseende reglering av användningen av personuppgifter inom den polisiära sektorn. Artikel 130 innehåller en begränsning av dataskyddsbestämmelsernas tillämplighet när uppgifter lämnas ut till andra staters s.k. kontaktpersoner enligt bilaterala avtal i vissa fall.

Bestämmelserna i artiklarna 126 och 127 är inte tillämpliga vare sig i fråga om överföringar som sker inom ramen för SIS eller beträffande sådana överföringar som sker enligt bestämmelserna om behandling av asylansökningar, inbördes rättslig hjälp, utlämning av eftersökta personer och överföring av verkställighet.

När det gäller SIS finns särskilda dataskyddsbestämmelser intagna i den avdelning som reglerar inrättandet och utnyttjandet av SIS. I artikel 94 finns bl.a. en uppräkningslista av de uppgiftskategorier som får registreras i SIS när det gäller personer. I artikel 101 regleras vilka slags myndigheter som får ha tillgång till och söka efter uppgifter i SIS. Personuppgifterna skyddas enligt artikel 102 från användning i informationssystemet för andra ändamål än sådana som angetts för SIS. I artiklarna 105–106 regleras vem som ansvarar för uppgifternas riktighet och vem som får ändra uppgifterna i systemet. Bestämmelser om information och rättelse finns i artiklarna 109–111. Vissa begränsningar med avseende på hur länge uppgifterna får sparas anges i artiklarna 112–113 och i artikel 116 finns bestämmelser om skadestånd. Av artikel 117 följer att de avtalsslutande parterna måste ha en skyddsnivå för personuppgifter vid överföringar i SIS som minst svarar mot den nivå som följer av principerna i 1981 års Europarådskonvention nr 108 och som är förenlig med Europarådets ministerkommittés rekommendation R (87) 15. De grundläggande bestämmelserna om datasäkerhet finns i artikel 118.

Artiklar i Schengenkonventionen som Schweiz undantar

Schweiz skall tillämpa samtliga artiklar som rör skyddet av personuppgifter (artiklarna 126–130).

Anslutningen innebär, enligt bilaga B till associationsavtalet, att Schweiz skall tillämpa Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (dataskyddsdirektivet). Direktivet har genomförts i svensk rätt genom personuppgiftslagen (1998:204), jfr prop. 1997/98:44. Schweiz anslutning föranleder inte några lagändringar.

6 Bedrägeriavtalet

6.1 Inledande bestämmelser

Rådet bemyndigade år 2000 kommissionen att inleda förhandlingar med Schweiz angående ett avtal mellan å ena sida Europeiska gemenskapen (EG) och dess medlemsstater och å andra sidan Schweiz angående bekämpande av bedrägerier och annan olaglig verksamhet som skadar deras finansiella intressen. Ett avtal har därefter förhandlats fram (bedrägeriavtalet), se *bilaga 5*.

Bedrägeriavtalet innehåller 48 artiklar och är uppdelat på fyra avdelningar: avdelning I (artiklarna 1–6) innehåller allmänna bestämmelser, avdelning II (artiklarna 7–24) innehåller bestämmelser om administrativt bistånd genom tullsamarbete, avdelning III (artiklarna 25–38) innehåller bestämmelser om rättslig hjälp i brottmål och avdelning IV (artiklarna 39–48) innehåller slutbestämmelser om bl.a. tvistlösning och ikraftträdande.

Avtalet skall för svenskt vidkommande förstås så att det i första hand reglerar samarbete mellan Sverige och Schweiz och inte samarbete mellan Sverige och andra medlemsstater (jfr dock artikel 5.3). Avtalet träder i kraft den första dagen i andra månaden efter den sista deponeringen av ratifikations- eller godkännandeinstrument (artikel 44.2). En part får vid ratificering eller godkännande avge en förklaring om förtida tillämpning av avtalet för den parten (artikel 44.3). I samband med undertecknandet av avtalet undertecknades också en slutakt. Slutakten innehåller dels två gemensamma förklaringar: en om penningtvätt och en om Schweiz samarbete med Eurojust, dels ett förhandlingsprotokoll till avtalet.

I det följande redovisas bestämmelserna i bedrägeriavtalet och i förekommande fall om det krävs lagändringar för att Sverige skall kunna tillträda avtalet.

Syfte (artikel 1)

Syftet med avtalet är att utsträcka det administrativa biståndet och rättslig hjälp i brottmål mellan EG och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å den andra sidan.

Genom artikeln avgränsas avtalets tillämpningsområde till samarbete som syftar till förebyggande, upptäckt, utredning samt administrativa och straffrättsliga åtgärder mot bedrägerier och annan olaglig verksamhet som skadar de avtalsslutande parternas finansiella intressen. Därmed avses bl.a. brott mot skattelagstiftning – dock inte i fråga om direkt beskattning – samt penningtvätt och korruption i anslutning till sådana transaktioner som anges närmare i artikeln. I artikeln föreskrivs också att samarbete som grundar sig på avtalet inte får vägras med hänvisning till att de inblandade staterna inte beskattar samma nyttigheter eller att inte båda staterna rubricerar brotten på samma vis.

Den svenska lagstiftningen om internationellt samarbete i brottmål – här i första hand lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål – är inte begränsad till vissa typer av brott, utan omfattar all slags brottslighet och i vissa fall även brott som inte är straffbara enligt svensk rätt. Svensk rätt innehåller därför inte någon begränsning i fråga om möjligheterna att samarbeta med Schweiz i ärenden om rättslig hjälp i brottmål i den utsträckning det följer av avtalets tillämpningsområde, låt vara att möjligheten att i ett enskilt fall kunna hjälpa till beror på om den svenska lagens förutsättningar för att lämna rättslig hjälp är uppfyllda. I de fall rättslig hjälp har begärts med anledning av skattebrott begränsas inte svenska myndigheters möjligheter att lämna hjälp av om den andra staten beskattar andra nyttigheter än de som beskattas enligt svensk skattelag. Det har inte heller någon betydelse om den andra statens brottsrubriceringar skiljer sig från de som finns i den svenska lagen.

Fall av mindre betydelse (artikel 3)

Genom artikeln begränsas den anmodade statens skyldighet att hjälpa till i vissa fall där framställningen understiger vissa angivna belopp. Artikeln motsvarar artikel 50.4 i Schengenkonventionen. Den sistnämnda artikeln bedömdes vid antagandet av konventionen inte kräva någon lagändring (prop. 1997/98:42 s. 86). Det finns inte skäl att här göra någon annan bedömning.

Ordre public (artikel 4)

Artikeln motsvarar, till den del den rör internationellt rättsligt samarbete i brottmål, till sitt innehåll artikel 2 (b) i 1959 års Europarådskonvention om rättshjälp. Den bestämmelsen har genomförts i svensk lagstiftning genom 2 kap. 14 § första stycket lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål. Den bestämmelsen kan utan lagändring tillämpas i förhållande till Schweiz.

Överlämnande av uppgifter (artikel 5) och sekretess (artikel 6)

Enligt artikel 5 skall alla upplysningar och allt bevismaterial som lämnats eller erhållits enligt avtalet omfattas av sekretess och ges samma skydd som motsvarande uppgifter har enligt den nationella lagstiftningen hos

den part som har tagit emot uppgifterna. Uppgifterna får dock under vissa förutsättningar överlämnas vidare till en annan avtalslutande part. En sådan part skall respektera de begränsningar i användningen av uppgifterna eller bevismaterialet som gällde för den part som först fick dem överlämnade till sig (jfr artikel 36).

Enligt artikel 6 får den ansökande parten kräva att den anmodade parten belägger en framställning med sekretess, utom i det fall detta skulle vara oförenligt med verkställighet av framställningen. Om den anmodade parten inte kan efterkomma en sådan begäran skall den meddela detta i förväg.

De bestämmelser om sekretess som tillämpas i ärenden om internationell rättslig hjälp i brottmål är främst 5 kap. 7 § sekretesslagen (1980:100), som gäller sekretess i mål som avser rättsligt samarbete på begäran av annan stat eller mellanfolklig domstol för uppgifter som hänför sig till utredning enligt bestämmelserna om förundersökning i brottmål eller till angelägenhet som angår tvångsmedel. Även bestämmelserna i 2 kap. 1 § samma lag, som bl.a. gäller sekretess med hänsyn till Sveriges förbindelser med annan stat, och 9 kap. 17 §, som rör sekretess för enskilda personliga och ekonomiska förhållanden i förundersökning i brottmål, kan komma att tillämpas. Dessa bestämmelser innebär att Sverige har omfattande möjligheter att belägga uppgifter från Schweiz med sekretess. Skulle detta i ett sällsynt fall inte vara möjligt ger avtalet Sverige möjlighet att meddela det i förväg.

Enligt 5 kap. 1 § lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål skall svenska myndigheter följa villkor som begränsar användningen av uppgifter eller bevis från en annan stat oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning. Den bestämmelsen kan bli tillämplig i ett fall där Sverige tar emot uppgifter eller bevis från en avtalspart, som den i sin tur har fått från en annan avtalspart.

6.2 Tullsamarbete

Avdelning II innehåller bestämmelser om administrativt bistånd. Bestämmelserna är i stor utsträckning utformade med förebild i konventionen upprättad på grundval av artikel K3 i fördraget om Europeiska unionen om ömsesidigt bistånd och samarbete mellan tullförvaltningar (EGT C 24, 23.1.1998, s. 2, nedan benämnd Neapel II). Sverige har tillträtt Neapel II. I samband därmed trädde lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete i kraft. Den lagen är tillämplig på allt internationellt tullsamarbete som följer av en internationell överenskommelse med en annan stat eller mellanstatlig organisation som Sverige har tillträtt eller annars är förpliktigt att följa och som har till syfte att förhindra, upptäcka, utreda eller beivra överträdelse av tullbestämmelser. I lagen finns bestämmelser om åtgärder i Sverige för annan stats räkning (ansökningar, avslag, utbyte av uppgifter, utredningar i Sverige, delgivning av handlingar), gränsöverskridande tullsamarbete (övervakning, förföljande, utländska tjänstemäns skyldigheter och straffrättsliga ansvar och skydd, skadestånd) samt åtgärder i annan stat för svensk räkning (förutsättningar, inhämtande av uppgifter, utredning i annan stat, delgivning av handlingar).

Om Sverige tillträder bedrägeriavtalet blir lagen om internationellt tullsamarbete tillämplig i relevanta delar. Lagen är för övrigt också tillämplig på det bistånd som sker enligt tilläggsprotokollet om ömsesidigt administrativt bistånd i tullfrågor (EGT L 169, 27.6.1997, s. 817) där EG och Schweiz är parter.

Förhållande till andra avtal (artikel 7) och räckvidd (artikel 8)

Enligt artikel 7 påverkar inte bestämmelserna i avdelning II de bestämmelser som finns angående ömsesidig rättslig hjälp i brottmål och inte heller befintliga, mer långtgående, bestämmelser om administrativt bistånd eller bestämmelser i bi- eller multilaterala samarbetsavtal mellan parterna. Artikel 8 reglerar det faktum att parterna skall bistå varandra i kampen mot olaglig verksamhet som omfattas av avtalet. Sådant samarbete kan till exempel ske genom att förebygga, upptäcka och utreda olagliga transaktioner och handlingar (eller underlåtenhet att handla). Vidare sägs att bistånd under avdelning II (administrativt bistånd) skall lämnas av samtliga administrativa myndigheter hos en avtalspart om myndigheten är behörig att företa administrativa utredningar eller är behörig att väcka åtal. För det fall att en brottsutredning utförs eller leds av en rättslig myndighet är det den myndigheten som avgör om en begäran om ömsesidigt bistånd som är relaterad till brottsutredningen har lagts fram i enlighet med bestämmelserna om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål eller enligt avdelning II.

Som framgår av artikel 7 får det befintliga tilläggsprotokollet om ömsesidigt administrativt bistånd i tullfrågor fortfarande tillämpas. Detta torde innebära att det nu aktuella avtalet i praktiken blir tillämpligt endast i fall då bistånd inte kan ske inom ramen för tilläggsprotokollet.

Behörighet (artikel 9) och proportionalitet (artikel 10)

Enligt artikel 9 skall tillämpningen av bestämmelserna i avdelning II ske i enlighet med nationell lagstiftning vad avser myndigheternas befogenheter och avtalet påverkar inte dessa befogenheter. En myndighet som tar emot en framställan skall vidare agera som om den handlade på eget initiativ eller på begäran av annan nationell myndighet och skall i sitt agerande använda alla rättsliga medel som den nationella lagstiftningen tillhandahåller för att tillmötesgå framställan. För det fall att en myndighet som tar emot en framställan inte är behörig skall myndigheten utan dröjsmål vidarebefordra framställan till en behörig myndighet. I artikel 10 stadgas att den anmodade parten har rätt att vägra efterkomma framställningar om samarbete under vissa förutsättningar, bland annat om den insats som skulle krävas för att efterkomma en framställan skulle bli oproportionerligt stor.

Artikel 9 motsvarar till sitt innehåll huvudsakligen artiklarna 2 och 8.1 i Neapel II.

Ansökningarna under avdelning II skall hanteras av en eller flera centrala enheter som utsetts av varje avtalspart. Detta innebär dock inte att det i brådskande fall inte kan ske direkt samarbete mellan andra myndigheter som är behöriga inom avtalets tillämpningsområde. De centrala myndigheterna skall i sådana fall informeras om alla åtgärder som rör sådant direkt samarbete. De centrala enheterna skall meddelas i enlighet med artikel 44.

Artikeln har sin förebild i artikel 5 i Neapel II. Enligt 1 kap. 5 § lagen om internationellt tullsamarbete skall Tullverket ansvara för samordningen av samarbetet enligt lagen. Av detta följer att det är Tullverket som ansvarar för kontakterna med andra stater och samordnar kontakterna med andra behöriga svenska myndigheter. Ansökningar om bistånd skall göras till Tullverket.

Framställning om upplysningar (artikel 12)

När en ansökan om upplysningar inkommit i enlighet med avtalet skall den anmodade myndigheten lämna alla upplysningar som den eller annan myndighet har tillgång till om upplysningarna gör det möjligt för den ansökande parten att förebygga, upptäcka eller vidta rättsliga åtgärder mot sådan olaglig verksamhet som avses i avtalet eller om upplysningarna behövs för att en utestående fordran skall kunna återvinnas. De upplysningar som lämnas skall styrkas med rapporter eller liknande handlingar eller i vart fall av vidimerade kopior eller utdrag av de handlingar som upplysningarna bygger på. Vidare finns en möjlighet för en företrädare för den ansökande partens myndighet att medges tillträde till anmodad myndighets kontor och beredas tillgång till underliggande handlingar som den myndigheten har i sin besittning. Företrädaren kan även tillåtas ta kopior av sådana handlingar.

Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 10 i Neapel II.

Framställan om övervakning (artikel 13)

På begäran skall en part säkerställa, så långt det är möjligt, att det inte förekommer handel med varor som står i strid med artikel 2. Övervakning kan ske av personer som på goda grunder misstänks för att vara delaktiga i olaglig verksamhet eller som misstänks för förberedelse till olaglig verksamhet. Övervakning kan även ske av platser, transportmedel och varor som har anknytning till olaglig verksamhet.

Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 11 i Neapel II.

Delgivning och överlämnade per post (artikel 14)

Artikeln möjliggör delgivning av alla instrument och beslut som härrör från den ansökande partens behöriga myndigheter och som omfattas av avtalets tillämpningsområde. Detta innebär att en mottagare av bidrag från gemenskaperna och uppdragstagare för gemenskaperna får kontaktas direkt av den institution som tilldelat bidraget eller uppdraget och svara

på ansökningar om handlingar och upplysningar som denna institution riktar till dem i samband med de berörda bidragen och uppdragen. Såväl delgivningsinstrument som framställan om upplysning samt andra handlingar kan ske genom direkt översändning av post till aktörer som omfattas av tredje och fjärde strecksatsen i artikel 2.1 a och som är bosatta inom den andra avtalsslutande partens territorium.

De första och andra styckena i artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 13 i Neapel II. Det tredje stycket avser inte fall som omfattas av tull-samarbetet.

Framställan om utredningar (artikel 15)

Artikeln reglerar utredningsåtgärder som utförs med anledning av olaglig verksamhet som täcks av avtalet och på begäran av avtalsslutande part. När en sådan begäran om utredningsinsatser verkställs skall den anmodade myndigheten använda sig av alla befogenheter den har i enlighet med den nationella lagstiftningen. Detta kan till exempel omfatta förhör, inspektioner och husrannsakan i lokaler och transportmedel. Det kan vidare vara fråga om kopiering av handlingar, begäran om upplysningar och beslag av föremål, handlingar och värdesaker. Resultatet av de vidtagna utredningsåtgärderna skall meddelas av den anmodade avtalspartens myndighet och myndigheten skall då iaktta relevanta bestämmelser i artikel 12.2. Utan att det skall krävas en kompletterande ansökan om bistånd skall en myndighet som agerar utifrån en begäran om bistånd enligt denna artikel beakta alla omständigheter, föremål och personer som har en tydlig anknytning till ändamålet med framställan. I de fall där denna koppling inte är tydlig skall en kontakt först tas med den anmodande myndigheten.

Artikeln motsvarar till sitt innehåll artiklarna 8 och 12.1 i Neapel II.

Närvaro av bemyndigad personal (artikel 16)

Efter överenskommelse är det möjligt för personal från den ansökande parten att närvara då de utredningsåtgärder som avses i artikel 15 utförs. Detta kan innebära att utländsk personal kan ta del av handlingar och föreslå utredningsåtgärder, det är dock alltid den anmodade partens personal som ansvarar för genomförandet av utredningsåtgärderna. Närvarande personal från den anmodande partens myndighet får inte på eget initiativ utöva några befogenheter som tillkommer personal från den anmodade partens myndigheter. Personal från anmodande parts myndighet skall dock ha tillgång till samma lokaler och samma handlingar som tjänstemän på den anmodade partens myndighet. Tillgång till handlingar skall dock ske genom förmedling av tjänstemän hos den anmodade myndigheten och endast i en utsträckning som är befogad för att utredningen skall kunna genomföras. De handlingar som en anmodande myndighet får tillgång till får endast användas som bevismaterial hos den ansökande partens myndighet efter det att överlämnandet av handlingarna har bemyndigats.

De första och andra styckena i artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 12.2 i Neapel II.

Enligt artikel 17 är de finansiella aktörerna (importörer och exportörer) skyldiga att medverka till att en framställan om administrativt bistånd kan verkställas. Sådan medverkan kan ske i form av att tillträde till aktörernas lokaler lämnas, att tillgång till transportmedel och handlingar ges och att relevanta upplysningar lämnas.

Europeiska gemenskapens tullregler och Sveriges nationella tullagstiftning innehåller bestämmelser som ålägger enskild skyldighet att medverka i tullkontroller bl.a. genom att förse tullmyndigheterna med nödvändiga dokument och upplysningar och genom att lämna tillträde till lokaler och transportmedel, se 6 kap. tullagen (2000:1281).

Utformning och innehåll i framställningar om bistånd (artikel 18) samt användande av uppgifter (artikel 19)

Grundregeln är att en begäran om bistånd skall vara skriftlig och att den skall innehålla eventuella dokument som är nödvändiga för att begäran skall kunna handläggas. I brådskande fall kan muntliga framställningar accepteras. Sådana måste dock bekräftas skriftligen så snart detta kan ske. En begäran om bistånd måste innehålla uppgifter om ansökande myndighet, begärd åtgärd, ändamålet och skälet till framställningen, tillämpliga lagar och andra författningar och så noggranna och utförliga uppgifter som möjligt om de fysiska eller juridiska personer som är föremål för undersökning. En framställning skall vidare innehålla en kortfattad redogörelse för de relevanta omständigheterna och för de undersökningar som redan har genomförts, med undantag av fall som anges i artikel 14. Framställan skall vara avfattad på ett i den anmodade parten officiellt språk eller på ett annat språk som godtas av den anmodade parten. Om en framställan är felaktig eller ofullständig får denna korrigeras eller kompletteras. Under denna tid skall dock nödvändiga åtgärder som krävs för att efterkomma framställningen vidtas.

För att skydda de avtalsslutande parternas ekonomiska intressen i enlighet med artikel 2 får uppgifter som erhållits i enlighet med avtalet användas endast för de ändamål som anges i avtalet. Annan användning av uppgifter, som erhållits med stöd av avtalet, får ske endast efter ett i förväg inhämtat tillstånd från den myndighet som tillhandahållit informationen. Detta hindrar dock inte att uppgifterna används i rättsliga eller administrativa förfaranden som senare inleds till följd av att den lagstiftning som avses i framställningen om administrativt bistånd inte efterlevs, allt under förutsättning att samma förutsättningar för att lämna bistånd föreligger. Den behöriga myndigheten hos den avtalsslutande part som har tillhandahållit uppgifterna skall genast underrättas om en sådan användning. Dock får uppgifterna användas i protokoll, rapporter och vittnesmål. Dessutom får parterna återge insamlade upplysningar och handlingar som konsulterats i enlighet med avtalet i domstolsförfaranden.

Artikel 18 motsvarar till sitt innehåll artiklarna 9.1–9.5 i Neapel II. Avseende artikel 19 finns motsvarande bestämmelse i tilläggsprotokollet om ömsesidigt bistånd i tullfrågor (artikel 11).

Parterna har möjlighet att lämna sådant bistånd som avses i kapitel 2 på eget initiativ. Användandet av de uppgifter som en part överlämnar på eget initiativ kan dock villkoras av den part som lämnar uppgifterna. I 2 kap. 7 § lagen om internationellt tullsamarbete anges att utlämnandet av uppgifter i enskilda fall får förenas med villkor för användandet, om det krävs med hänsyn till enskilds rätt eller från allmän synpunkt.

Gemensamma insatser (artikel 21) och gemensamma särskilda utredningsgrupper (artikel 22)

Om det är risk för avsevärda negativa budgetkonsekvenser för parterna kan de enas om att vidta gemensamma gränsöverskridande åtgärder i förebyggande syfte samt vidta straffrättsliga åtgärder mot olaglig verksamhet som omfattas av avtalets tillämpningsområde. Detta kan vara kopplat till transaktionsvolymerna och riskerna i fråga om skatter och bidrag förenade med import, export och transitering av varor. De gränsöverskridande insatserna skall samordnas av den centrala enheten eller en myndighet som utses av den centrala enheten. Enligt artikel 22 kan gemensamma särskilda utredningsgrupper inrättas för att genomföra komplicerade utredningar som kräver omfattande resurser och samordnade gemensamma insatser. En gemensam utredningsgrupp skall vara placerad på ett av avtalsparternas territorier. Detta innebär dock inte att medlemmarna i utredningsgruppen tilldelas några befogenheter på en annan parts territorium.

Artikel 21 har ingen direkt motsvarighet i Neapel II. Den bestämmelse som ligger närmast är artikel 19 i Neapel II-konventionen. Den avser emellertid specifikt gränsöverskridande förföljande och gränsöverskridande övervakning. I artikel 21 har som framgår ovan en annan ordalydelse valts; parterna kan enas om att vidta gemensamma gränsöverskridande åtgärder för att förebygga och vidta straffrättsliga åtgärder mot olaglig verksamhet som omfattas av avtalets tillämpningsområde. Det som avses här torde vara planerade gemensamma aktioner. Artikeln förutsätter därför inte någon överlåtelse av myndighetsutövning till främmande stat. Det som kan komma i fråga är att det land där den gemensamma insatsen genomförs medger att tjänstemän från det andra landet närvarar. Enligt 2 kap. 2 § lagen om internationellt tullsamarbete får Tullverket medge att en utländsk tjänsteman får närvara vid utredning i Sverige.

Artikel 22 har sin motsvarighet i artikel 24 i Neapel II och är fakultativ. Särskild nationell reglering är inte nödvändig. Om det är risk för avsevärda negativa budgetkonsekvenser för parterna, kan de enas om att vidta gemensamma gränsöverskridande åtgärder i förebyggande syfte samt vidta straffrättsliga åtgärder mot olaglig verksamhet som omfattas av avtalets tillämpningsområde. Detta kan vara kopplat till transaktionsvolymerna och riskerna med avseende på skatter och bidrag förenade med import, export och transitering av varor. De gränsöverskridande insatserna skall samordnas av den centrala enheten eller en myndighet som utses av den centrala enheten. Enligt artikel 22 kan gemensamma särskilda utredningsgrupper inrättas för att genomföra komplicerade utred-

ningar som kräver omfattande resurser och samordnade gemensamma insatser. De gemensamma utredningsgrupperna skall vara placerade på ett av avtalsparternas territorier. Detta innebär dock inte att medlemmar i utredningsgruppen tilldelas några befogenheter på annan parts territorium.

Sambandsmän (artikel 23)

Artikeln möjliggör för parterna att placera sambandsmän hos varandra antingen tills vidare eller för en viss tid. Sambandsmännens uppgift kommer att vara att lämna ömsesidigt stöd i genomförandet av det administrativa biståndet. Någon befogenhet att ingripa på den mottagande partens territorium finns dock inte. Sambandsmännen kan dock efter medgivande eller på begäran underlätta och påskynda utbytet av upplysningar, bistå i utredningsarbetet och delta i handläggningen av framställningar om bistånd. Sambandsmännen kan vidare tillåtas ge mottagarlandet råd och bistånd vid utarbetandet och genomförandet av gränsöverskridande insatser samt utföra andra uppgifter som de avtalsslutande parterna kommer överens om sinsemellan. Det finns även en möjlighet för sambandsmännen att företräda en eller flera parTERS intressen.

Artikel 23 har sin motsvarighet i artikel 6 i Neapel II och är på samma sätt som artiklarna 21 och 22 frivillig. Någon särskild nationell reglering är inte nödvändig.

Återvinning (artikel 24)

På begäran av en avtalspart skall den anmodade parten hantera återvinning av fordringar som omfattas av tillämpningsområdet för detta avtal på samma sätt som om det handlade om dess egna fordringar. En sådan framställan skall åtföljas av en officiell eller vidimerad kopia av den handling som har utfärdats av den som tillåter återvinningen. I förekommande fall skall original eller vidimerade kopior av andra handlingar som krävs för återvinningen bifogas framställan. När en ansökan om återvinning inkommit skall den anmodade avtalsslutande parten vidta nödvändiga åtgärder för att säkra återvinningen av fordran. När en fordran har återvunnits i enlighet med avtalet skall den anmodade partens myndighet överföra det återvunna beloppet till den ansökande avtalsslutande partens myndighet. Om så har överenskommit får den ansökande avtalsslutande parten göra avdrag för en procentandel motsvarande sina administrativa kostnader. Fordringar som skall återvinnas åtnjuter inte nödvändigtvis samma förmånsrätt som fordringar av samma slag som uppstår inom den anmodade avtalsslutande partens territorium.

Denna artikel innehåller bestämmelser som till sitt innehåll har sin motsvarighet i artiklarna 6, 7, 10, 13 och 15 i rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar med avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder (EGT L 73, 19.3.1976, s. 18).

I 3 § lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga finns en bestämmelse som avser bl.a. fall då utländsk tull

etc. som tas emot av Tullverket vid eller i samband med import eller export enligt överenskommelse med främmande stat får tas ut här i landet. Härvid skall 1, 3–5, 6 § första stycket samt 7, 10–12 och 16 §§ lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden gälla, varvid det som i de bestämmelserna sägs om Skatteverket i stället skall avse Tullverket.

Någon ytterligare nationell lagstiftning bedöms inte vara nödvändig för tillämpningen av artikel 24.

6.3 Rättslig hjälp i brottmål

Förhållande till andra avtal (artikel 25)

I artikeln anges att bedrägeriavtalet kompletterar 1959 års Europarådskonvention om rättshjälp och den europeiska konventionen om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott av den 8 november 1990. Såväl Sverige som Schweiz har tillträtt dessa konventioner. I samma artikel anges också att gynnsammare bestämmelser i bilaterala eller multilaterala avtal mellan de avtalsslutande staterna inte skall påverkas. Med det senare avses, enligt det godkända protokollet till avtalet, bl.a. associationsavtalet, genom vilket bestämmelser i Schengenkonventionen, 2000 års EU-konvention och protokollet till denna (se avsnitt 5.1.5) blir tillämpliga i samarbetet mellan EU:s medlemsstater och Schweiz.

Förfaranden i vilka samarbete skall ske (artikel 26)

Rättslig hjälp skall, utöver vad som följer av 1959 års Europarådskonvention om rättshjälp, enligt artikelns första punkt kunna lämnas även i förfaranden där det är fråga om gärningar som är straffbara enligt lagen i den ena staten eller enligt båda staternas lagstiftning med avseende på överträdelse av bestämmelser som beivras av administrativa myndigheter och vars beslut kan överklagas till en domstol som är behörig att handlägga brottmål. Vidare skall rättslig hjälp kunna lämnas i civilmål som handläggs gemensamt med brottmål så länge brottmålsdomstolen ännu inte slutgiltigt avgjort brottmålet och för gärningar eller överträdelser för vilka en juridisk person i den ena staten kan ställas till ansvar. Rättslig hjälp skall enligt artikelns andra punkt kunna lämnas för utredningar och förfaranden som avser beslag eller förverkande av hjälpmedel vid och vinning av sådana brott.

De förfaranden som anges i artikelns första punkt motsvarar de som anges i artikel 49 i Schengenkonventionen och i artikel 3 i 2000 års EU-konvention. I enlighet med bedömningen i avsnitt 5.1.5 kan Sverige redan enligt nuvarande lagstiftning bistå med rättslig hjälp i brottmål i sådana förfaranden.

Rättslig hjälp för utredningar och förfaranden som avser beslag av hjälpmedel vid och vinning av brott som är förverkad och där en annan stats förverkandebeslut skall verkställas i Sverige kan lämnas enligt 4 kap. 23 och 24 §§ lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål. Förverkande av sådan egendom kan ske enligt bestämmelserna i internatio-

nella verkställighetslagen. För detta krävs emellertid enligt 1 § den lagen att regeringen genom internationella verkställighetsförordningen förordnar att sådan verkställighet får ske.

Översändande av framställningar (artikel 27)

I artikeln regleras frågor om översändande av framställningar om rättslig hjälp i brottmål. Enligt bestämmelsen är det möjligt med antingen översändande av framställningar till den andra statens centralmyndighet eller direkt översändande till den verkställande myndigheten i den andra staten. Detta har ansetts vara särskilt lämpligt när det gäller Schweiz, där det finns två rättskipningsnivåer – en federal och en kantonal – vilket innebär att möjligheten till centraliserat översändande kan visa sig fördelaktig i vissa fall. Möjligheten till direkt översändanden av framställningar överensstämmer med bestämmelser i artikel 53 i Schengenkonventionen och artikel 6 i 2000 års EU-konvention. Frågan om behovet av lagändring i denna del behandlas i avsnitt 7.2.4.

Delgivning av rättegångshandlingar (artikel 28)

Artikeln innehåller bestämmelser om delgivning av rättegångshandlingar som avser förfaranden mot sådan brottslighet som omfattas av bedrägeriavtalet. Bestämmelserna motsvarande artikel 52 i Schengenkonventionen och artikel 5 i 2000 års EU-konvention. Frågan om behovet av lagändring i denna del behandlas i avsnitt 7.2.3.

Interimistiska åtgärder (artikel 29)

Enligt artikeln skall den anmodade statens myndigheter på begäran av den ansökande statens behöriga myndigheter förordna om de interimistiska åtgärder som krävs för att bevara ett rådande förhållande, skydda hotade rättsliga intressen eller säkra bevismaterial, såvida inte framställningen framstår som uppenbart ogrundad. Frysning och beslag i förebyggande syfte skall beslutas avseende de hjälpmedel vid brott och den vinning av brott som begäran om bistånd avser. Om vinningen av brottet helt eller delvis inte längre existerar skall samma åtgärder beslutas avseende tillgångar som finns inom den anmodade statens territorium och som motsvarar värdet av vinningen.

De interimistiska åtgärder som åsyftas kan företas redan med stöd av nuvarande bestämmelser i lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål. I ett sådant syfte kan beslag eller kvarstad beslutas på begäran av en annan stat. I 2 kap. 10 § samma lag föreskrivs att ansökningar om rättslig hjälp skall behandlas skyndsamt. Dessa bestämmelser kan utan lagändring tillämpas i förhållande till Schweiz.

Närvaro av företrädare för den ansökande statens myndigheter (artikel 30)

Enligt artikeln skall den anmodade staten på den ansökande statens begäran låta den sistnämndas företrädare närvara när en framställning om rättslig hjälp verkställs. Det skall inte krävas att den person som berörs

av åtgärden godkänner närvaron. Tillstånd till den ansökande statens företrädare att närvara får vara förenat med vissa villkor. Vidare föreskrivs bl.a. att företrädare för den ansökande staten skall lämnas tillstånd att ställa frågor eller att föreslå utredningsåtgärder och att upplysningar som kommer till den ansökande statens kännedom inte får användas som bevismaterial innan beslutet om överlämnande av bevisen vunnit laga kraft.

Bestämmelsen motsvarar i allt väsentligt artikel 4 i 1959 års Europarådskonvention om rättshjälp. I 4 kap. 1 och 4 §§ lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål finns bestämmelser som gör det möjligt för företrädare för den ansökande statens myndighet att närvara vid bevisupptagning och att därvid också ställa frågor direkt till den som hörs. Lagen hindrar inte att företrädare för den ansökande staten föreslår utredningsåtgärder; varken lagen eller det nu aktuella avtalet föreskriver dock någon skyldighet att efterkomma ett sådant förslag. Enligt 5 kap. 2 § kan rättslig hjälp som lämnas enligt lagen i enskilda fall förenas med villkor som är påkallade av hänsyn till enskilds rätt eller som är påkallade från allmän hänsyn. Ett sådant villkor kan uppställas i syfte att begränsa möjligheten för företrädare för den ansökande myndigheten att användas bevismaterial innan beslutet om överlämnande av bevisen har vunnit laga kraft. Bestämmelsen föranleder inga lagändringar.

Husrannsakan och beslag (artikel 31)

I artikelns första stycke finns en bestämmelse om vilka förbehåll som får ställas upp för att lämna rättslig hjälp i form av beslag och husrannsakan. Bestämmelsen motsvarar artikel 51 (a) i Schengenkonventionen. Enligt det andra stycket skall framställningar om husrannsakan och beslag avseende penningtvåtbrott inom bedrägeriavtalets tillämpningsområde accepteras om förbrottet enligt båda staternas lagstiftning kan leda till frihetsstraff eller frihetsinskränkande åtgärd i mer än sex månader. Bestämmelsen tar typiskt sett sikte på penningtvåtbrott som föregåtts av t.ex. skattefusk eller smuggling. I ett sådant fall krävs det, för att beslag och husrannsakan skall kunna ske, att det brottet – dvs. skattebrottet eller smugglingsbrottet – enligt båda staters lagstiftning kan leda till frihetsstraff eller frihetsinskränkande åtgärd i mer än sex månader. Något sådant krav får dock inte ställas upp för penningtvåtbrottet. Av bestämmelsen följer att den anmodade staten skall bistå med husrannsakan eller beslag även i ett fall där penningtvåtbrottet inte är straffbart i den staten. Frågan om kravet på dubbel straffbarhet i förhållande till ansökningar från Schweiz om husrannsakan och beslag i Sverige behandlas närmare i avsnitt 7.2.4.

Bankinformation (artikel 32)

Enligt artikeln, som motsvarar artiklarna 1–4 i protokollet från år 2001 till 2000 års EU-konvention, skall den anmodade staten under vissa förutsättningar bistå den ansökande staten med identifiering av och upplysningar om bankkonton som öppnats i banker i den anmodade staten. Vidare skall den staten inom ramen för vad som är tillåtet i ett nationellt fall kunna besluta om övervakning av banktransaktioner från, till eller via ett

eller flera bankkonton och meddela resultaten till den ansökande staten. Slutligen skall staterna se till så att det finns regler som förhindrar att de finansiella instituten inte röjer pågående utredningar.

Protokollet från år 2001 genomfördes i svensk rätt genom lagändringar som trädde i kraft den 1 juli 2005 (prop. 2004/05:144 s. 112–118). Bestämmelsen kan utan lagändring tillämpas i förhållande till Schweiz.

Kontrollerade leveranser (artikel 33)

Enligt artikeln skall den anmodade statens behöriga myndigheter göra det möjligt att tillåta kontrollerade leveranser inom sitt territorium vid utredningar av brott som kan leda till utlämning. De kontrollerade leveranserna skall genomföras i enlighet med förfaranden som föreskrivs i den anmodade statens lagstiftning. Det är denna stats behöriga myndigheter som skall ha rätt att agera, leda insatser och kontrollera dem.

I enlighet med vad som har beskrivits i avsnitt 5.1.5, i anslutning till bedömningen vid artikel 73 i Schengenkonventionen, kan nuvarande bestämmelser i lagen (2003:1174) om vissa former av internationella brottsutredningar utan lagändring tillämpas i förhållande till Schweiz även beträffande bedrägeriavtalet (prop. 2004/05:144 s. 78–80).

Återställande av föremål (artikel 34)

Enligt artikeln får föremål, handlingar, penningmedel eller andra tillgångar som är föremål för säkerhetsåtgärder, på den ansökande statens begäran överlämnas för att förverkas eller återställas till rättsinnehavaren. Bestämmelsen motsvarar artikel 8 i 2000 års EU-konvention. När den bestämmelsen genomfördes i svensk rätt bedömdes detta kunna ske utan lagändringar (prop. 2004/05:144 s. 60–61). Det saknas anledning att här göra någon annan bedömning.

Påskyndat förfarande (artikel 35)

Artikeln, som bl.a. föreskriver att den anmodade statens myndighet skall verkställa framställningar om rättslig hjälp så snart som möjligt, motsvarar artiklarna 4.2–4.4 i 2000 års EU-konvention. När den konventionen genomfördes i svensk rätt bedömdes detta kunna ske utan lagändringar (prop. 2004/05:144 s. 53). Det saknas anledning att här göra någon annan bedömning.

Användning av upplysningar och bevismaterial (artikel 36)

Enligt artikeln får upplysningar och bevismaterial som överlämnats inom ramen för förfarandet för rättslig hjälp, förutom för det förfarande för vilket rättslig hjälp begärts, även användas i ett straffrättsligt förfarande inom den ansökande statens territorium mot andra personer som också deltagit i de gärningar som den rättsliga hjälpen avsåg. Detta gäller när de gärningar som föranlett framställningen utgör ett annat brott för vilket rättslig hjälp också bör lämnas och vid förfaranden för att förverka hjälpmedel vid och vinning av brott där rättslig hjälp bör lämnas samt vid

förfaranden för skadestånd och andra anspråk som härrör från gärningar för vilka rättslig hjälp skulle ha lämnats.

Om Sverige mottar upplysningar och bevismaterial från Schweiz innebär artikeln en förbättrad möjlighet i förhållande till vad som gäller idag att använda materialet t.ex. vid lagföring av en medgärningsman till den som inledningsvis varit föremål för lagföring och för vilken uppgifterna ursprungligen begärts ut. I 5 kap. 1 § första stycket lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål finns de grundläggande bestämmelsen om svenska myndigheters skyldighet att rätta sig efter användningsbegränsningar som har ställts upp i ett ärende om internationell rättslig hjälp. Om Sverige lämnar över upplysningar och bevismaterial till Schweiz innebär artikeln att det finns möjligheter att enligt 5 kap. 2 § första stycket samma lag uppställa villkor om användningsbegränsning enligt vad som anges i avtalet. Sverige har emellertid möjlighet att godta en sådan begränsning – i den nu nämnda paragrafens andra stycke anges att ett villkor om användningsbegränsning inte får uppställas om det strider mot en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Överlämnande på eget initiativ (artikel 37)

Enligt artikeln, som motsvarar artikel 7 i 2000 års EU-konvention, får en avtalsslutande stats rättsliga myndigheter på eget initiativ överlämna upplysningar och bevismaterial till en annan avtalsslutande stats rättsliga myndigheter. Den myndighet som överlämnar upplysningarna eller bevismaterialet får förena användningen av dessa upplysningar och bevismaterialet i den mottagande staten med vissa villkor. Alla myndigheter hos de avtalsslutande parterna skall vara bundna av dessa villkor.

När 2000 års EU-konventionen genomfördes i svensk rätt ändrades 5 kap. 1 § lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål så att det blev möjligt att efterkomma ett villkor som en annan stat ställt upp i samband med att uppgifter eller bevisning lämnas på den statens eget initiativ. Samtidigt ändrades 5 kap. 2 § samma lag så att möjligheten att förena rättslig hjälp med villkor även omfattar sådan hjälp som en svensk myndighet lämnar på eget initiativ (prop. 2004/05:144 s. 59 ff. och 152 f.). Dessa bestämmelser kan utan lagändring tillämpas på uppgifter och bevismaterial som överlämnas till eller från Sverige med stöd av artikel 37 i bedrägeriavtalet.

Den anmodade avtalsslutande partens förfaranden (artikel 38)

Artikeln föranleds av att, enligt schweizisk rättspraxis, en främmande stat som för civilrättslig talan i samband med brottmål kan nekas tillgång till handlingar som part i en civilprocess, om de schweiziska myndigheterna samtidigt handlägger en begäran om bistånd från en rättslig myndighet i samma främmande stat som gäller samma fall. Artikeln syftar till att säkerställa att avtalsstaterna kan utnyttja samtliga rättigheter som part i förhandlingar om de för en civilrättslig talan i samband med ett brottmål i Schweiz. Genomförandet av artikeln bedöms inte kräva någon lagändring.

Avtalet innehåller ett antal slutbestämmelser (artiklarna 39–48) av i huvudsak sedvanligt slag. Ingen av dessa bedöms kräva någon lagändring. Enligt artikel 44.2 träder avtalet i kraft den första dagen i den andra månaden efter den sista anmälan av ratifikations- eller godkännandeinstrument. I artikel 44.3 ges avtalsparterna en möjlighet till förtida tillämpning av avtalet i förhållande till stater som har avgett en motsvarande förklaring. Frågan om Sverige bör avge en sådan förklaring behandlas i avsnitt 7.1.

7 Överväganden och förslag

7.1 Sveriges tillträde till avtalen

Regeringens förslag: Riksdagen godkänner dels avtalet av den 26 oktober 2004 mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (associationsavtalet), dels avtalet av den 26 oktober 2004 om samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å den andra sidan, om bekämpande av bedrägerier och annan olaglig verksamhet som skadar deras finansiella intressen (bedrägeriavtalet).

Regeringens bedömning: Sverige bör avge en förklaring om förtida tillämpning av bedrägeriavtalet.

Förslaget i utkast till proposition överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna har tillstyrkt förslaget eller lämnat det utan invändning.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Associationsavtalet

Schweiz omfattas inte av avtalet om ett Europeiskt ekonomiskt samarbetsområde (EES-avtalet). Mot den bakgrunden har Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å den andra sidan redan tidigare förhandlat fram avtal på viktigare områden för att uppnå ett närmande mellan parterna. Dessa förhandlingar avslutades i december 1998 och resulterade i sju avtal.

I juli 2001 inleddes en andra förhandlingsomgång mellan Europeiska gemenskapen, Europeiska unionen och Schweiz. Förhandlingarna resulterade i åtta nya avtal, varav Schweiz anslutning till Schengenregelverket utgör ett.

Genom Schweiz associering till Schengenregelverket kommer dels vissa hinder att undanröjas för den fria rörligheten för personer, dels samarbetet att stärkas mellan Europeiska unionens medlemsstater och Schweiz på de områden som omfattas av Schengenregelverket. Bland

dessa områden kan särskilt nämnas förbättrat samarbete inom brottsbekämpningen, en enhetlig viseringspolitik och ömsesidig rättslig hjälp i brottmål. Det är med hänsyn till Schweiz geografiska läge naturligt att Schweiz tillämpar samma regler som medlemsstaterna inom EU. Syftet med samarbetet inom det geografiska området kommer därmed i större utsträckning att uppnås. Det ligger i såväl Sveriges som övriga medlemsstaters intressen att Schweiz ansluts till Schengenregelverket.

Av 10 kap. 2 § regeringsformen följer att associationsavtalet skall godkännas av riksdagen. Enligt regeringens uppfattning är det angeläget att Schweiz associeras till Schengenregelverket. Regeringen föreslår därför att riksdagen godkänner avtalet. Associationsavtalet förutsätter i viss begränsad utsträckning att förvaltningsuppgifter som innefattar myndighetsutövning förs över till Schweiz (se avsnitt 5.1.2 och 5.1.4). Riksdagens beslut bör därför fattas med iakttagande av bestämmelserna i 10 kap. 5 § fjärde stycket regeringsformen.

Bedrägeriavtalet

Bedrägeriavtalet har förhandlats fram för att förbättra samarbetet mellan Europeiska unionens medlemsstater å ena sidan och Schweiz å den andra sidan när det gäller bekämpande av ekonomisk brottslighet som drabbar Europeiska gemenskapens budget. Man har funnit att bedrägerier och smuggling i organiserad form med bas inom schweiziskt territorium har antagit betydande proportioner och att detta orsakar skador för EG som kan uppskattas till flera miljarder euro per år. Bedrägeriavtalet syftar till att råda bot på problem som har uppmärksammats i det rättsliga samarbetet, där Schweiz i viss utsträckning inte har kunnat lämna hjälp rörande skatte- och tullbrott.

Sverige har på området för det globala internationella rättsliga samarbetet anslutit sig till och genomfört alla instrument av någon betydelse. En utgångspunkt för Sveriges deltagande i samarbetet är att det företrädesvis bör ske inom ramen för multilaterala och generella instrument. I vissa fall kan det dock krävas att Sverige ansluter sig till ett bilateralt avtal eller till ett avtal som rör samarbete rörande en viss typ av brott.

Bedrägeriavtalet kompletterar i viktiga avseenden det samarbete som öppnas mellan EU:s medlemsstater och Schweiz i och med Schweiz associering till Schengenregelverket. Avtalet bedöms för svenskt vidkommande i första hand innebära att möjligheterna för svenska myndigheter att samarbeta med schweiziska myndigheter och att få hjälp i ärenden som rör tull- och skattebrott förbättras. Det är mot denna bakgrund naturligt att Sverige tillträder bedrägeriavtalet.

Bedrägeriavtalet träder i kraft när det har ratificerats eller godkänts av såväl Schweiz som av samtliga Europeiska unionens medlemsstater. Enligt artikel 44.3 i avtalet kan en avtalspart i samband med ratifikationen eller vid en senare tidpunkt förklara att man i förhållande till andra avtalsparter som har gjort en motsvarande förklaring kommer att tillämpa avtalet även innan det har trätt i kraft. Det är i dagsläget svårt att bedöma vid vilken tidpunkt bedrägeriavtalet kommer att träda i kraft. Det är också oklart när Schweiz kommer att tillträda avtalet och om detta i sådant fall kommer att ske med möjlighet för Schweiz om förtida tillämpning. Skulle Schweiz avge en sådan förklaring saknas det anledning för

Sverige att avvakta avtalets ikraftträdande. Sverige bör därför avge en förklaring om förtida tillämpning av avtalet. Prop. 2005/06:194

Av 10 kap. 2 § regeringsformen följer att bedrägeriavtalet skall godkännas av riksdagen. Regeringen föreslår att riksdagen godkänner det.

7.2 Behov av författningsändringar

7.2.1 Utlänningslagstiftningen

Regeringens förslag: En hänvisning till Schweiz skall föras in i berörda delar av utlänningslagen (2005:716) och lagen (2005:754) om transitering av tredjelandsmedborgare.

Förslaget i utkast till proposition överensstämmer med regeringens. I utkastet finns dock inget förslag om ändring av 1 kap. 4 § UtlL.

Remissinstanserna har tillstyrkt förslaget eller lämnat det utan invändning.

Skälen för regeringens förslag: Genom associationsavtalet får myndigheter i Schweiz befogenhet att utfärda viseringar i enlighet med artikel 10 i Schengenkonventionen. Detta innebär alltså att schweiziska myndigheter ges rätt att utfärda viseringar som har samma giltighet vad gäller rätten till inresa i Sverige som en visering som är utfärdad av en svensk myndighet. En lagändring bör göras så att detta framgår. Den kan lämpligen tas in i 1 kap. 4 § UtlL.

Beviljande av visering är ett beslut som innefattar myndighetsutövning (jfr prop. 1999/2000:64 s.74). Riksdagens beslut bör därför fattas med iakttagande av 10 kap. 5 § fjärde stycket regeringsformen.

Enligt redovisningen ovan, se avsnitt 5.1.3, skall Schweiz efter anslutningen tillämpa rådets direktiv 2001/40/EG om ömsesidigt erkännande av beslut om avvisning eller utvisning av medborgare i tredjeland. Direktivet har genomförts i svensk rätt genom lagen (2002:865) om ändring i utlänningslagen (1989:529). Bl.a. infördes, som en följd av direktivet, en ny grund för avvisning i 4 kap. 1 § ÄUtlL (8 kap. 1 § UtlL) som gör det möjligt att verkställa ett beslut om avvisning eller utvisning meddelat av en annan stat som ingår i den Europeiska unionen, Island eller Norge.

Vidare gjordes, med anledning av direktivet, en ändring i 2 kap. 10 a § ÄUtlL (7 kap. 6 § UtlL). Den nya bestämmelsen innebar att beslut om avvisning och utvisning grundade på hot mot den allmänna ordningen eller inre säkerheten får läggas till grund för beslut om återkallelse av ett svenskt uppehållstillstånd om det finns särskilda skäl. Beslut om avvisning eller utvisning meddelade av en stat som ingår i Europeiska unionen, Island eller Norge kan alltså tillmätas betydelse i Sverige. Författningsändringarna trädde i kraft den 1 december 2002. Schweiz anslutning till Schengenregelverket kräver att en hänvisning till Schweiz införs i 7 kap. 6 § första och andra stycket samt 8 kap. 1 § 6 UtlL.

Rådets direktiv 2002/90/EG om definition av hjälp till olaglig inresa, transitering och vistelse innehåller bestämmelser om vilka typer av hjälp som skall vara förbjudna och belagda med påföljd enligt den nationella lagstiftningen. Rådets rambeslut 2002/946/RIF om förstärkning av den straffrättsliga ramen för att förhindra hjälp till olaglig inresa, transitering

och vistelse syftar till att skapa gemensamma minimiregler i medlemsstaterna när det gäller straffrättsliga påföljder och andra former av åtgärder som skall kunna vidtas vid överträdelser av det regelverk som finns angivet i direktiv 2002/90/EG. Genomförandet i svensk rätt av direktivet och rambeslutet har skett genom lagen (2004:406) om ändring i utlänningslagen (1989:529), vilken trädde i kraft den 1 oktober 2004. Denna lag innebar ändringar i bl.a. 10 kap. 1 b § ÄUtlL (20 kap. 4 § UtlL) samt 10 kap. 2 a och 3 a §§ ÄUtlL (20 kap. 7 och 8 §§ UtlL). Ändringar krävs i 20 kap. 7 och 8 §§ UtlL så att även Schweiz omfattas.

Rådets direktiv 2003/110/EG om bistånd vid transitering i samband med återsändande med flyg har genomförts i svensk rätt genom lagen (2005:754) om transitering av tredjelandsmedborgare (prop. 2004/05:168, bet. 2005/06:SfU3, rskr. 2005/06:6) som trädde i kraft den 1 december 2005. Direktivet syftar till att underlätta transitering av tredjelandsmedborgare som skall återsändas till hemlandet via en flygplats i en annan medlemsstat än den som har fattat beslutet om avvísning. Schweiz skall enligt associationsavtalets bilaga B tillämpa och genomföra direktivet. Schweiz associering kräver ändringar i 1 och 9 §§ lagen om transitering av tredjelandsmedborgare så att Schweiz omfattas av bestämmelserna.

7.2.2 Internationellt polisiärt samarbete

Regeringens förslag: För att lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete skall kunna tillämpas även i förhållande till Schweiz skall en hänvisning till Schweiz föras in i lagen.

Förslaget i utkast till proposition överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna har tillstyrkt förslaget eller lämnat det utan invändning.

Skälen för regeringens förslag: Lagen om internationellt polisiärt samarbete skall enligt 1 § tillämpas på polisiärt samarbete mellan Sverige och andra medlemsstater i Europeiska unionen samt Norge och Island, i den mån Sverige i en internationell överenskommelse har gjort sådana åtaganden som avses i den lagen. I lagen regleras omfattningen av och formerna för delar av det polisiära samarbete som Schengenkonventionen gett upphov till, exempelvis användandet av uppgifter från annan stat samt gränsöverskridande övervakning och förföljelse. Sedan Schweiz anslutit sig till Schengenregelverket skall lagen tillämpas även i förhållande till Schweiz. Det föreslås därför att en hänvisning till Schweiz görs i lagen.

Artikel 40 i Schengenkonventionen om gränsöverskridande övervakning förutsätter att förvaltningsuppgifter som innefattar myndighetsutövning förs över till Schweiz (jfr prop. 1999/2000:64, s. 93–94). Riksdagens beslut bör därför fattas med iakttagande av 10 kap. 5 § fjärde stycket regeringsformen.

Regeringens förslag: Rätten skall vara skyldig att översätta en handling i brottmål eller de viktigaste delarna av den, om handlingen skall sändas till någon som vistas i Schweiz och det finns anledning att anta att personen inte förstår språket i handlingen.

Förslaget i utkast till proposition överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna har tillstyrkt förslaget eller lämnat det utan invändning.

Skälen för regeringens förslag: Som har redovisats i avsnitt 5.1.5 ovan innehåller både Schengenkonventionen (artikel 52) – som ersätts av artikel 5 i 2000 års konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan EU:s medlemsstater (2000 års EU-konvention) – och bedrägeriavtalet (artikel 28) regler om att en handling som översänds direkt från en stat till en annan i vissa fall måste översättas av den stat som skickar handlingen. En översättning krävs om handlingen översänds direkt till den person den rör och det finns anledning att anta att personen inte förstår det språk handlingen är avfattad på. Handlingen, eller i vart fall de viktigaste delarna av den, skall i sådant fall översättas.

Enligt 33 kap. 9 § andra stycket rättegångsbalken är rätten skyldig att översätta en handling i brottmål eller de viktigaste delarna av den, om handlingen skall sändas till någon som vistas i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och det finns anledning att anta att personen inte förstår språket i handlingen. Handlingen skall översättas till språket i den andra staten eller om myndigheten känner till att personen inte förstår detta språk, till ett annat språk som personen förstår. Bestämmelsen infördes år 2000 när Schengenkonventionens regler om delgivning genomfördes i svensk rätt (prop. 1999/2000:61 s. 156–161).

Schweiz ingår inte i det Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Det krävs därför en lagändring för att skyldigheten att översätta handlingar även skall omfatta handlingar som översänds direkt till personer i Schweiz.

7.2.4 Internationell rättslig hjälp i brottmål

Regeringens förslag: En ansökan om rättslig hjälp i brottmål från Schweiz skall få göras direkt hos behörig åklagare eller domstol. Även om den gärning som ansökan avser inte motsvarar ett brott enligt svensk lag, skall husrannsakan få göras och egendom tas i beslag och överlämnas till Schweiz om det för gärningen kan dömas till fängelse där.

Förslaget i utkast till proposition överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna har tillstyrkt förslaget eller lämnat det utan invändning.

Artikel 53 i Schengenkonventionen – som ersätts av artikel 6 i 2000 års EU-konvention – och artikel 27 i bedrägeriavtalet innehåller bestämmelser om att framställningar om rättslig hjälp i brottmål får skickas direkt mellan staternas myndigheter. Enligt artikel 51 i Schengenkonventionen och artikel 31 i bedrägeriavtalet finns bestämmelser om beslag och husrannsakan.

Direktkommunikation mellan rättsliga myndigheter

Som redovisats i avsnitt 5.1.5 är det enligt lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål möjligt att i förhållande till andra EU-stater och i förhållande till Norge och Island översända framställningar om rättslig hjälp i brottmål mellan åklagare och domstolar i dessa stater. För att göra det möjligt för åklagare och domstolar även i Schweiz att göra sådana framställningar krävs en ändring i den lagen. Den möjlighet som avtalen ger svenska åklagare och domstolar till direktkontakt kräver inte någon lagändring; avtalen är sådana internationella överenskommelser som avses i enligt 3 kap. 2 § andra stycket lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål och som därigenom möjliggör direktframställning.

Beslag och husrannsakan

Schengenkonventionens bestämmelse om beslag och husrannsakan och bestämmelsen i artikel 31.1 i bedrägeriavtalet har samma sakliga innehåll. Bestämmelsen i artikel 31.2 i bedrägeriavtalet går emellertid längre och innebär att en stat är skyldig att bistå med husrannsakan och beslag för penningtvättbrott inom avtalets tillämpningsområde förutsatt att det för förbrottet är föreskrivet fängelse i sex månader eller mer i båda staterna. Det får dock inte uppställas något krav på straffröskel för penningtvättbrottet.

Schengenbestämmelsen har genomförts i svensk rätt genom 4 kap. 20 § lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål. Huvudregeln, i fråga om beslag och husrannsakan, är att det föreligger dubbel straffbarhet (2 kap. 2 §). I förhållande till andra EU-länder samt Norge och Island får dock sådana åtgärder företas även om det inte föreligger dubbel straffbarhet, förutsatt att det för gärningen kan dömas till fängelse i den andra staten (4 kap. 20 § första stycket).

Även i ett ärende som i Sverige eller den andra staten handläggs i ett administrativt förfarande får, i den utsträckning Sverige har åtagit sig att samarbeta i sådana förfaranden (1 kap. 5 §), beslag och husrannsakan göras om den gärning ansökan avser motsvarar brott för vilket det enligt svensk eller den andra statens lag är föreskrivet fängelse i sex månader eller mer (4 kap. 20 § andra stycket). Vid ett samarbete som sker i enlighet med de nu aktuella avtalen gäller som ett ytterligare villkor att den administrativa myndighetens beslut i den andra staten kan överklagas till en domstol med behörighet i brottmål. Det skall anmärkas att Schweiz, i en förklaring till associationsavtalet, har angett att man vid tiden för avtalets ikraftträdande inte medger överklagande av administrativa myn-

digheters beslut rörande direkt beskattning till en domstol med behörighet i brottmål.

Schweiz kommer genom sin anslutning att ingå och delta i Schengensamarbetet. Det är inte klart hur Schweiz kommer att tolka och genomföra avtalens bestämmelser om husrannsakan och beslag. Sverige har av tradition inte ställt upp krav på ömsesidighet för att lämna rättslig hjälp. Det synsättet gör sig gällande även i fråga om valet av de regler som skall gälla för rättslig hjälp genom husrannsakan och beslag.

Från en systematisk och praktisk utgångspunkt är det då naturligt att gentemot Schweiz tillämpa samma regler om husrannsakan och beslag som de som tillämpas gentemot övriga Schengenländer. Utgångspunkten här är att samma förutsättningar som gäller i ett nationellt förfarande också gäller när åtgärder företas på begäran av en annan stat. Om det undantagsvis skulle krävas husrannsakan och beslag för en gärning som inte är straffbar i Sverige ger lagen en långtgående möjlighet att hjälpa till. Förutsättningen för sådan hjälp är att det i den andra staten är föreskrivet fängelse för gärningen. Den lösningen bedöms vara tillräcklig för att Sverige skall leva upp till de åtaganden som följer av de nu aktuella avtalen. Genomförandet av avtalen förutsätter att bestämmelsen i lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål om beslag och husrannsakan på begäran av en EU-stat, Norge eller Island i de fall det inte föreligger dubbel straffbarhet utvidgas till att omfatta även Schweiz.

8 Ikraftträdande

Enligt artikel 15.1 i associationsavtalet skall Schweiz börja tillämpa de bestämmelser som avses i bilagorna A och B och de bestämmelser som redan antagits i enlighet med artikel 2.3 vid en tidpunkt som fastställs i rådet med enhällighet av de rådsmedlemmar som företräder de regeringar i medlemsstaterna som tillämpar alla bestämmelser som avses i bilagorna. En förutsättning är att Schweiz har uppfyllt förhandsvillkoren för genomförande av de aktuella bestämmelserna och att kontrollerna vid landets yttre gränser är effektiva. Samråd skall här ske med den gemensamma kommittén. När detta kommer att ske är ännu oklart. Det är likaså oklart när bedrägeriavtalet träder i kraft och om – och i så fall när – Schweiz kommer att avge en förklaring om förtida tillämpning av det avtalet. Det går alltså inte nu att fastslå när lagändringarna skall träda i kraft. De bör därför träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

9 Ekonomiska konsekvenser

Förslagen bedöms inte medföra några ökade kostnader för det allmänna. Schweiz anslutning till avtalen kan förväntas leda till ett förbättrat samarbete inom brottsbekämpningen. Anslutningen till bedrägeriavtalet kan förväntas leda till förbättrade möjligheter för svenska myndigheter att få hjälp i ärenden som rör tull- och skattebrott.

10 Författningskommentar

10.1 Förslaget till lag om ändring i rättegångsbalken

33 kap. 9 §

Ändringen behandlas i avsnitt 7.2.3.

Genom ändringen i *andra stycket* blir rätten skyldig att översätta en handling i brottmål eller de viktigaste delarna av den om handlingen skall sändas till någon som vistas i Schweiz och om det finns anledning att anta att personen inte förstår språket i handlingen. För en utförlig redogörelse för paragrafen hänvisas till prop. 1999/2000:61 s. 156–161.

10.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete

1 §

Ändringen i paragrafens *första stycke*, som behandlas i avsnitt 7.2.2, innebär att sådant internationellt polisiärt samarbete som regleras i lagen omfattar även Schweiz. En viss redaktionell ändring har också gjorts.

10.3 Förslaget till lag om ändring i lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål

2 kap. 6 §

Ändringen i paragrafens *andra stycke*, som behandlas i avsnitt 7.2.4, innebär att det blir möjligt för en schweizisk myndighet att göra en ansökan om rättslig hjälp i brottmål direkt hos behörig åklagare eller domstol i Sverige.

Motsvarande möjlighet för svensk åklagare eller domstol framgår av 3 kap. 2 § *andra stycket*. Den möjligheten kommer också att framgå av ett tillkännagivande till lagen.

4 kap. 20 §

Ändringen i paragrafens *första stycke*, som behandlas i avsnitt 7.2.4, innebär att husrannsakan och beslag får göras på begäran av Schweiz även för en gärning som inte motsvarar brott enligt svensk lag om det där kan dömas till fängelse för gärningen. För en utförlig redogörelse för paragrafen hänvisas till prop. 1999/2000:61 s. 120–124.

10.4 Förslaget till lag om ändring i utlänningslagen (2005:716)

Prop. 2005/06:194

1 kap. 4 §

Ändringen behandlas i avsnitt 7.2.1.

Av 3 kap. 3 § framgår att beslut om viseringar enligt Schengenkonventionen som har utfärdats av en behörig myndighet i en Schengenstat gäller i Sverige. Genom ändringen i 1 kap. 4 § *andra stycket* förtydligas att Schweiz tillhör de länder som har träffat associationsavtal till Schengenkonventionen med konventionsstaterna och att behöriga schweiziska myndigheters beslut om viseringar enligt Schengenkonventionen därför gäller i Sverige. Vidare har vissa redaktionella ändringar gjorts.

7 kap. 6 §, 8 kap. 1 § samt 20 kap. 7 och 8 §§

Ändringarna behandlas i avsnitt 7.2.1.

Ändringarna innebär att de bestämmelser inom berörda områden som idag gäller i förhållande till medlemsstater i, eller en familjemedlem till en medborgare i en stat som tillhör, Europeiska unionen samt Island och Norge även skall gälla i förhållande till Schweiz och en familjemedlem till en medborgare i Schweiz. I 7 kap. 6 § har även vissa redaktionella ändringar gjorts.

10.5 Förslaget till lag om ändring i lagen (2005:754) om transitering av tredjelandsmedborgare

1 §

Ändringarna behandlas i avsnitt 7.2.1.

Genom ändringen i paragrafens *första stycke* omfattar lagen transitering av tredjelandsmedborgare som avvisats eller utvisats från en stat som är medlem i Europeiska unionen eller från Island, Norge eller Schweiz.

Ändringen i paragrafens *andra stycke* innebär att medborgare i Schweiz inte definieras som tredjelandsmedborgare.

9 §

Ändringen i paragrafens *första stycke*, som behandlas i avsnitt 7.2.1, innebär att Sverige, under vissa i paragrafen angivna förutsättningar, är skyldigt att återta en tredjelandsmedborgare som har avvisats eller utvisats från Sverige och transiteras via Schweiz.

Sammanfattning av utkastet till proposition

Prop. 2005/06:194
Bilaga 1

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner ett avtal mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiz om Schweiz associering till Schengenregelverket. Det föreslås också att riksdagen godkänner ett avtal om samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiz å den andra sidan om bekämpande av bedrägerier och annan olaglig verksamhet. Avtalen föranleder vissa lagändringar som bör träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

Förslag till lag om ändring i rättegångsbalken

Härigenom föreskrivs att 33 kap. 9 § rättegångsbalken skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

33 kap.

9 §

Rätten får vid behov låta översätta handlingar som kommer in till eller skickas ut från rätten.

Rätten är skyldig att översätta en handling i brottmål eller de viktigaste delarna av den, om handlingen skall sändas till någon som vistas i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och det finns anledning att anta att personen inte förstår språket i handlingen. Handlingen skall översätta till språket i den andra staten eller om myndigheten känner till att personen inte förstår detta språk, till ett annat språk som personen förstår.

Den som biträtt med översättning har rätt till skälig ersättning, som betalas av staten.

Första och tredje styckena skall tillämpas även i fråga om överföring från punktskrift till vanlig skrift eller omvänt.

Rätten är skyldig att översätta en handling i brottmål eller de viktigaste delarna av den, om handlingen skall sändas till någon som vistas i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet *eller i Schweiz* och det finns anledning att anta att personen inte förstår språket i handlingen. Handlingen skall översättas till språket i den andra staten eller om myndigheten känner till att personen inte förstår detta språk, till ett annat språk som personen förstår.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Denna lag tillämpas på polisiärt samarbete mellan Sverige och andra medlemsstater i Europeiska unionen samt Norge och Island, i den mån Sverige i en internationell överenskommelse har gjort sådana åtaganden som avses i denna lag.

Föreskrifterna i 3 § gäller även i förhållande till andra stater än dem som anges i första stycket.

Föreslagen lydelse

1 §

Denna lag tillämpas på polisiärt samarbete mellan Sverige och andra medlemsstater i Europeiska unionen samt Norge, Island och *Schweiz*, i den mån Sverige i en internationell överenskommelse har gjort sådana åtaganden som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 6 § och 4 kap. 20 § lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

6 §

En ansökan om rättslig hjälp i Sverige enligt denna lag skall ges in till Justitiedepartementet, som lämnar ansökan till Åklagarmyndigheten eller till behörig domstol om inte ansökan skall prövas av regeringen. Justitiedepartementet kan efter samråd med Åklagarmyndigheten lämna ansökan direkt till behörig åklagare.

En ansökan från en stat som är medlem i Europeiska unionen eller från Island eller Norge får göras direkt hos behörig åklagare eller domstol. Detsamma gäller om det i en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige har avtalats om att ansökan får skickas direkt.

En ansökan från en stat som är medlem i Europeiska unionen eller från Island, Norge eller *Schweiz* får göras direkt hos behörig åklagare eller domstol. Detsamma gäller om det i en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige har avtalats om att ansökan får skickas direkt.

4 kap.

20 §

Även om den gärning som ansökan avser inte motsvarar ett brott enligt svensk lag, får husrannsakan enligt 16 § göras och egendomen tas i beslag och överlämnas till den ansökande staten om ansökan har gjorts av en stat som är medlem i Europeiska unionen eller av *Norge eller Island* och det för gärningen kan dömas till fängelse i den ansökande staten.

Även om den gärning som ansökan avser inte motsvarar ett brott enligt svensk lag, får husrannsakan enligt 16 § göras och egendomen tas i beslag och överlämnas till den ansökande staten om ansökan har gjorts av en stat som är medlem i Europeiska unionen eller av *Island, Norge eller Schweiz* och det för gärningen kan dömas till fängelse i den ansökande staten.

I ett sådant ärende om rättslig hjälp som avses i 1 kap. 5 § första stycket 1 får husrannsakan göras samt egendom tas i beslag och överlämnas till den ansökande staten om den gärning ansökan avser motsvarar ett brott för vilket enligt svensk lag eller enligt den ansökande statens lag är föreskrivet fängelse i sex månader eller mer. Vad som sagts nu gäller inte om första stycket är tillämpligt.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

Härigenom föreskrivs att 7 kap. 6 §, 8 kap. 1 § och 20 kap. 7 och 8 §§ utlänningslagen (2005:716) skall ha följande lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse***7 kap.****6 §**

Uppehållstillstånd får återkallas för den som inte är medborgare i en stat tillhörande Europeiska unionen även i andra fall än som avses i 2 §, om ett beslut om avvísning eller utvisning har meddelats i en stat tillhörande Europeiska unionen eller i Island eller Norge och beslutet är grundat på att det finns ett allvarligt hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten och på att

1. utlänningsen i den beslutande staten har dömts för ett brott för vilket det är föreskrivet fängelse i minst ett år, eller

2. utlänningsen är skäligen misstänkt för att ha begått ett grovt brott eller att det finns starka skäl som tyder på att utlänningsen avser att begå ett sådant brott.

Första stycket gäller inte en familjemedlem till en medborgare i en stat tillhörande Europeiska unionen eller till en medborgare i Island eller Norge som har utövat sin rätt till fri rörlighet enligt de regler som gäller inom Europeiska unionen. Med familjemedlem avses

- make eller sambo,
- barn under 21 år som är beroende av föräldern för sin försörjning, och
- förälder som är beroende av barnet för sin försörjning.

Ett uppehållstillstånd får inte återkallas enligt första stycket innan samråd har skett med den stat som har beslutat om avvísning eller utvisning.

Uppehållstillstånd får återkallas för den som inte är medborgare i en stat tillhörande Europeiska unionen även i andra fall än som avses i 2 §, om ett beslut om avvísning eller utvisning har meddelats i en stat tillhörande Europeiska unionen eller i Island, Norge eller *Schweiz* och beslutet är grundat på att det finns ett allvarligt hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten och på att

1. utlänningsen i den beslutande staten har dömts för ett brott för vilket det är föreskrivet fängelse i minst ett år, eller

2. utlänningsen är skäligen misstänkt för att ha begått ett grovt brott eller att det finns starka skäl som tyder på att utlänningsen avser att begå ett sådant brott.

Första stycket gäller inte en familjemedlem till en medborgare i en stat tillhörande Europeiska unionen eller till en medborgare i Island, Norge eller *Schweiz* som har utövat sin rätt till fri rörlighet enligt de regler som gäller inom Europeiska unionen. Med familjemedlem avses

- make eller sambo,
- barn under 21 år som är beroende av föräldern för sin försörjning, och
- förälder som är beroende av barnet för sin försörjning.

8 kap.

1 §

En utlänning får avvisas

1. om han eller hon saknar pass när det krävs pass för inresa eller vistelse i Sverige,

2. om han eller hon saknar visering, uppehållstillstånd eller något annat tillstånd som krävs för inresa, vistelse eller arbete i Sverige,

3. om det vid utlänningens ankomst till Sverige kommer fram att han eller hon tänker besöka något annat nordiskt land men saknar det tillstånd som krävs för inresa där,

4. om han eller hon vid inresan undviker att lämna begärda uppgifter, medvetet lämnar oriktiga uppgifter som är av betydelse för rätten att resa in i Sverige eller medvetet förtiger någon omständighet som är av betydelse för den rätten,

5. om han eller hon inte uppfyller de krav för inresa som föreskrivs i artikel 5 i Schengenkonventionen, eller

6. om han eller hon har avvisats eller utvisats från en stat som ingår i Europeiska unionen eller från Island eller Norge och förhållandena är sådana som avses i 7 kap. 6 § eller beslutet om avvisning eller utvisning har grundats på att utlänningen inte har följt gällande bestämmelser om en utlännings inresa eller vistelse i den staten.

En utlänning får avvisas

1. om han eller hon saknar pass när det krävs pass för inresa eller vistelse i Sverige,

2. om han eller hon saknar visering, uppehållstillstånd eller något annat tillstånd som krävs för inresa, vistelse eller arbete i Sverige,

3. om det vid utlänningens ankomst till Sverige kommer fram att han eller hon tänker besöka något annat nordiskt land men saknar det tillstånd som krävs för inresa där,

4. om han eller hon vid inresan undviker att lämna begärda uppgifter, medvetet lämnar oriktiga uppgifter som är av betydelse för rätten att resa in i Sverige eller medvetet förtiger någon omständighet som är av betydelse för den rätten,

5. om han eller hon inte uppfyller de krav för inresa som föreskrivs i artikel 5 i Schengenkonventionen, eller

6. om han eller hon har avvisats eller utvisats från en stat som ingår i Europeiska unionen eller från Island, Norge eller *Schweiz* och förhållandena är sådana som avses i 7 kap. 6 § eller beslutet om avvisning eller utvisning har grundats på att utlänningen inte har följt gällande bestämmelser om en utlännings inresa eller vistelse i den staten.

20 kap.

7 §

Till fängelse i högst två år eller, när omständigheterna är mildrande, till böter döms den som genom att dölja en utlänning eller genom någon annan sådan åtgärd uppsåtligen hjälper utlänningen att olovligen uppehålla sig i Sverige, medlemsstat i Europeiska unionen,

Till fängelse i högst två år eller, när omständigheterna är mildrande, till böter döms den som genom att dölja en utlänning eller genom någon annan sådan åtgärd uppsåtligen hjälper utlänningen att olovligen uppehålla sig i Sverige, medlemsstat i Europeiska unionen,

Island eller Norge, om detta görs i vinstsyfte.

För försök till brott enligt denna paragraf döms till ansvar enligt 23 kap. brottsbalken.

Island, Norge eller *Schweiz*, om detta görs i vinstsyfte.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 2

8 §

Den som uppsåtligen hjälper en utlänning att olovligen komma in i eller passera genom Sverige, medlemsstat i Europeiska unionen eller Island eller Norge döms för människosmuggling till fängelse i högst två år.

Är brottet att anse som grovt döms för grov människosmuggling till fängelse, lägst sex månader och högst sex år. Vid bedömning av om brottet är grovt skall särskilt beaktas om gärningen

1. utförts mot ersättning,
2. utgjort ett led i en verksamhet som avsett ett stort antal personer, eller
3. utförts under former som innebär livsfara för utlänningen eller annars utförts under hänsynslösa former.

Är brottet att anse som ringa döms till böter eller fängelse i högst sex månader.

För försök eller förberedelse till brott enligt denna paragraf döms till ansvar enligt 23 kap. brottsbalken.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

Härigenom föreskrivs att 1 och 9 §§ lagen (2005:754) om transitering av tredjelandsmedborgare skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

I denna lag finns bestämmelser om transitering i samband med att en tredjelandsmedborgare, som har avvisats eller utvisats från en stat som är medlem i Europeiska unionen eller från Island eller Norge, återsänds med flyg via Sverige.

Med tredjelandsmedborgare avses i lagen en person som inte är medborgare i en stat som är medlem i Europeiska unionen eller medborgare i Island eller Norge.

I denna lag finns bestämmelser om transitering i samband med att en tredjelandsmedborgare, som har avvisats eller utvisats från en stat som är medlem i Europeiska unionen eller från Island, Norge eller *Schweiz*, återsänds med flyg via Sverige.

Med tredjelandsmedborgare avses i lagen en person som inte är medborgare i en stat som är medlem i Europeiska unionen eller medborgare i Island, Norge eller *Schweiz*.

9 §

En tredjelandsmedborgare som har avvisats eller utvisats från Sverige och som transiteras via en annan medlemsstat eller Island eller Norge, skall omedelbart återtas till Sverige på begäran av den staten om

1. tillståndet att bevilja transitering har återkallats,
2. tredjelandsmedborgaren under transiteringen har rest in i den staten utan tillstånd, eller
3. fortsatt transitering eller återsändande till destinationslandet inte går att genomföra.

En tredjelandsmedborgare som har avvisats eller utvisats från Sverige och som transiteras via en annan medlemsstat eller Island, Norge eller *Schweiz*, skall omedelbart återtas till Sverige på begäran av den staten om

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

Förteckning över deltagare vid remissmöte den 24 mars 2006

Prop. 2005/06:194
Bilaga 3

Till remissmötet inbjöds Riksdagens ombudsmän (JO), Svea hovrätt, Kammarrätten i Stockholm, Justitiekanslern, Åklagarmyndigheten, Ekobrottsmyndigheten, Rikspolisstyrelsen, Migrationsverket, Kustbevakningen, Tullverket, Skatteverket, Datainspektionen, Juridiska fakulteten vid Uppsala universitet, Sjöfartsverket, Luftfartsverket och Sveriges advokatsamfund.

Vid remissmötet deltog Kammarrätten i Stockholm, Sveriges advokatsamfund, Tullverket, Åklagarmyndigheten, Svea hovrätt och Rikspolisstyrelsen.

Därutöver har skriftliga synpunkter över utkastet till proposition getts in av Datainspektionen, Ekobrottsmyndigheten, Riksdagens ombudsmän, Kammarrätten i Stockholm, Luftfartsverket, Migrationsverket, Rikspolisstyrelsen, Skatteverket, Tullverket, Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet och Sveriges advokatsamfund.

Avtal mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket

EUROPEISKA UNIONENS RÅD	Bryssel den 25 oktober 2004 (OR. fr)																								
	13054/04																								
Interinstitutionellt ärende: 2004/0199 (CNS)																									
	<table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr><td>CH</td><td style="text-align: right;">43</td></tr> <tr><td>JAI</td><td style="text-align: right;">354</td></tr> <tr><td>FRONTEXT</td><td style="text-align: right;">4</td></tr> <tr><td>SCHENGEN</td><td style="text-align: right;">17</td></tr> <tr><td>FL</td><td style="text-align: right;">19</td></tr> <tr><td>COPEN</td><td style="text-align: right;">120</td></tr> <tr><td>CRIMORG</td><td style="text-align: right;">90</td></tr> <tr><td>VISA</td><td style="text-align: right;">175</td></tr> <tr><td>EURODAC</td><td style="text-align: right;">5</td></tr> <tr><td>ASIM</td><td style="text-align: right;">35</td></tr> <tr><td>ASILE</td><td style="text-align: right;">56</td></tr> <tr><td>MIGR</td><td style="text-align: right;">81</td></tr> </table>	CH	43	JAI	354	FRONTEXT	4	SCHENGEN	17	FL	19	COPEN	120	CRIMORG	90	VISA	175	EURODAC	5	ASIM	35	ASILE	56	MIGR	81
CH	43																								
JAI	354																								
FRONTEXT	4																								
SCHENGEN	17																								
FL	19																								
COPEN	120																								
CRIMORG	90																								
VISA	175																								
EURODAC	5																								
ASIM	35																								
ASILE	56																								
MIGR	81																								

RÄTTSAKTER OCH ANDRA INSTRUMENT

Ärende:	Avtal mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket
---------	---

AVTAL
MELLAN EUROPEISKA UNIONEN, EUROPEISKA
GEMENSKAPEN
OCH SCHWEIZISKA EDSFÖRBUNDET
OM SCHWEIZISKA EDSFÖRBUNDETS ASSOCIERING TILL
GENOMFÖRANDET,
TILLÄMPNINGEN OCH UTVECKLINGEN
AV SCHENGENREGELVERKET

EUROPEISKA UNIONEN,

EUROPEISKA GEMENSKAPEN,

och

SCHWEIZISKA EDSFÖRBUNDET,

nedan kallade *de avtalsslutande parterna*,

SOM BEAKTAR att Europeiska unionen i och med ikraftträdandet av Amsterdamfördraget åtog sig att upprätthålla och utveckla unionen som ett område med frihet, säkerhet och rättvisa där det råder fri rörlighet för personer, och samtidigt vidta lämpliga åtgärder när det gäller kontroll av de yttre gränserna, asyl och invandring samt förebyggande av brottslighet och brottsbekämpning,

SOM BEAKTAR att Schengenregelverket, som införlivats inom Europeiska unionens ramar, utgör en del av de bestämmelser som syftar till att skapa detta område med frihet, säkerhet och rättvisa, då de innebär att det skapas ett område utan kontroller vid de inre gränserna och samtidigt föreskriver kompletterande åtgärder som garanterar en hög säkerhetsnivå,

SOM TAR HÄNSYN TILL Schweiziska edsförbundets geografiska läge,

SOM BEAKTAR att om Schweiziska edsförbundet deltar i Schengenregelverket och utvecklingen av detta, så kommer det att dels undanröja vissa hinder för den fria rörligheten för personer som är en följd av Schweiziska edsförbundets geografiska läge, dels stärka samarbetet mellan Europeiska unionen och Schweiziska edsförbundet på de områden som omfattas av Schengenregelverket,

SOM BEAKTAR att genom det avtal som Europeiska unionens råd ingick den 18 maj 1999 med Republiken Island och Konungariket Norge¹, associerades dessa båda stater till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket,

SOM BEAKTAR att Schweiziska edsförbundet bör associeras till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, på jämställd fot med Island och Norge,

SOM BEAKTAR att det mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet bör ingås ett avtal som innebär rättigheter och skyldigheter motsvarande de som har avtalats mellan Europeiska unionens råd, å ena sidan, och Island och Norge å den andra,

SOM ÄR ÖVERTYGADE OM att det är nödvändigt att organisera samarbetet mellan Europeiska unionen och Schweiziska edsförbundet när det

¹ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

gäller genomförandet, den praktiska tillämpningen och den vidare utvecklingen av Schengenregelverket,

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

SOM BEAKTAR att det för att associera Schweiziska edsförbundet till Europeiska unionens verksamhet inom de områden som omfattas av detta avtal och göra det möjligt för landet att delta i denna verksamhet är nödvändigt att inrätta en kommitté i enlighet med den institutionella modell som använts för associeringen av Island och Norge,

SOM BEAKTAR att Schengensamarbetet vilar på principerna om frihet, demokrati, rättsstaten och respekten för de mänskliga rättigheterna, som garanteras särskilt genom Europakonventionen av den 4 november 1950 om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna,

SOM BEAKTAR att bestämmelserna i avdelning IV i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och de rättsakter som antagits på den grunden inte gäller för Konungariket Danmark, i enlighet med protokollet om Danmarks ställning som genom Amsterdamfördraget är fogat till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, och att de beslut om att utveckla Schengenregelverket på grundval av avdelning IV vilka Danmark har införlivat med sin nationella lagstiftning endast kan skapa folkrättsliga förpliktelser mellan Danmark och övriga medlemsstater,

SOM BEAKTAR att Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, i enlighet med de beslut som antagits på grundval av det protokoll om införlivande av Schengenregelverket inom Europeiska unionens ramar som är fogat till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen¹, deltar i vissa bestämmelser i Schengenregelverket,

SOM BEAKTAR behovet av att säkerställa att de stater med vilka Europeiska unionen har ingått associeringsavtal i syfte att genomföra, tillämpa och utveckla Schengenregelverket tillämpar detta regelverk också i sina inbördes förbindelser,

SOM BEAKTAR att det för att Schengenregelverket skall fungera väl krävs att detta avtal tillämpas samtidigt med de avtal som de olika parter som associerats till eller deltar i genomförandet eller utvecklingen av Schengenregelverket har ingått för att reglera sina inbördes förbindelser,

SOM TAR HÄNSYN TILL avtalet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av gemenskapslagstiftningen om kriterier och mekanismer för att fastställa vilken stat som skall ansvara för handläggningen av en asylansökan som görs i en medlemsstat och om inrättandet av Eurodac,

¹ EGT L 131, 1.6.2000, s. 43 och EGT L 64, 7.3.2002, s. 20.

SOM BEAKTAR kopplingen mellan Schengenregelverket och gemenskapsrätten,

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

SOM BEAKTAR att denna koppling förutsätter samtidig tillämpning av Schengenregelverket och gemenskapslagstiftningen om kriterier och mekanismer för att fastställa vilken stat som skall ansvara för handläggningen av en asylansökan som görs i en medlemsstat och om inrättandet av Eurodac,

HAR ENATS OM FÖLJANDE.

ARTIKEL 1

1. Schweiziska edsförbundet, nedan kallat Schweiz, skall associeras till Europeiska gemenskapens och Europeiska unionens verksamheter inom de områden som omfattas av de bestämmelser som avses i bilagorna A och B i detta avtal och av bestämmelser som följer av dessa.
2. Detta avtal skapar ömsesidiga rättigheter och skyldigheter i enlighet med de förfaranden som avtalet föreskriver.

ARTIKEL 2

1. Schweiz skall genomföra och tillämpa de av Schengenregelverkets bestämmelser som anges i bilaga A till detta avtal på samma sätt som de är tillämpliga för Europeiska unionens medlemsstater, nedan kallade medlemsstaterna.
2. Schweiz skall genomföra och tillämpa bestämmelserna i de av Europeiska unionens och Europeiska gemenskapens rättsakter som räknas upp i bilaga B till detta avtal på samma sätt som de ersätter och/eller utvecklar motsvarande bestämmelser i den konvention om tillämpning av Schengenavtalet om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna som undertecknades den 19 juni 1990, nedan kallad konventionen om tillämpning av Schengenavtalet, eller har antagits på grundval av denna.
3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 7 skall Schweiz godta, genomföra och tillämpa rättsakter och åtgärder som Europeiska unionen och Europeiska gemenskapen antar för att ändra eller komplettera de bestämmelser som avses i bilagorna A och B, i enlighet med förfarandena i detta avtal.

ARTIKEL 3

1. Det skall inrättas en gemensam kommitté, bestående av företrädare för den schweiziska regeringen, medlemmar av Europeiska unionens råd,

nedan kallat rådet, och företrädare för Europeiska gemenskapernas kommission, nedan kallad kommissionen.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

2. Den gemensamma kommittén skall anta sin arbetsordning med enhällighet.
3. Den gemensamma kommittén skall sammanträda på initiativ av sin ordförande eller på begäran av en av sina ledamöter.
4. Med förbehåll för artikel 4.2 skall kommittén sammanträda på ministernivå, hög tjänstemannanivå eller expertnivå, alltefter behov.
5. Ordförandeskapet i kommittén skall utövas enligt följande:
 - På expertnivå: av Europeiska unionens företrädare.
 - På hög tjänstemannanivå och ministernivå: sex månader åt gången omväxlande av Europeiska unionens företrädare och den schweiziska regeringens företrädare.

ARTIKEL 4

1. I enlighet med detta avtal skall den gemensamma kommittén handha alla frågor som avses i artikel 2 och se till att alla synpunkter från schweizisk sida tas under övervägande i vederbörlig ordning.
2. Inom den gemensamma kommittén på ministernivå har de schweiziska företrädarna möjlighet
 - att redovisa de problem som en viss åtgärd eller rättsakt innebär för dem eller komma med lösningar på problem som påträffats av de andra delegationerna,
 - att yttra sig om varje fråga som rör utarbetandet av bestämmelser som rör dem eller om genomförandet av sådana bestämmelser.
3. Kommitténs möten på ministernivå skall förberedas av den gemensamma kommittén på hög tjänstemannanivå.
4. Företrädarna för den schweiziska regeringen får lägga fram förslag för den gemensamma kommittén angående sådana frågor som avses i artikel 1. Kommissionen eller en medlemsstat får efter samråd granska dessa förslag i syfte att lägga fram ett förslag eller ta ett initiativ i enlighet med Europeiska unionens bestämmelser, och anta en rättsakt eller en åtgärd på gemenskaps eller unionsnivå.

ARTIKEL 5

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 skall den gemensamma kommittén underrättas om varje rättsakt eller åtgärd under förberedelse i rådet som skulle kunna omfattas av detta avtal.

ARTIKEL 6

Vid utarbetandet av nya bestämmelser inom ett område som omfattas av detta avtal skall kommissionen samråda informellt med schweiziska experter på samma sätt som den samråder med medlemsstaternas experter inför utarbetandet av sina lagförslag.

ARTIKEL 7

1. Antagandet av nya rättsakter eller åtgärder som har anknytning till sådana frågor som avses i artikel 2 är förbehållet Europeiska unionens behöriga institutioner. Med förbehåll för punkt 2, skall dessa rättsakter eller åtgärder träda i kraft samtidigt för Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och berörda medlemsstater och Schweiz, om inte annat särskilt föreskrivs i rättsakterna eller åtgärderna. I detta sammanhang skall vederbörlig hänsyn tas till den tidsfrist som Schweiz i den gemensamma kommittén ansett sig behöva för att kunna uppfylla sina konstitutionella krav.

- 2 a) Rådet skall utan dröjsmål underrätta Schweiz om antagandet av rättsakter eller åtgärder som avses i punkt 1 på vilka förfarandena i detta avtal har tillämpats. Schweiz skall yttra sig om landets godtagande av rättsakten eller åtgärden och införlivande av denna i sin interna rättsordning. Beslutet om detta skall meddelas rådet och kommissionen inom trettio dagar från antagandet av den berörda rättsakten eller åtgärder.
- b) Om innehållet i ovan avsedda rättsakter eller åtgärder inte kan vara bindande för Schweiz förrän landet har uppfyllt sina konstitutionella krav, skall rådet och kommissionen underrättas om detta i samband med meddelandet. Schweiz skall utan dröjsmål skriftligen meddela rådet och kommissionen när alla konstitutionella krav är uppfyllda. Om folkomröstning inte begärs skall meddelandet lämnas omedelbart efter det att folkomröstningsfristen har löpt ut. Om en folkomröstning begärs har Schweiz en frist på högst två år från rådets underrättelse om åtgärden på sig för att lämna meddelandet. Från den dag då rättsakten eller åtgärden träder i kraft för Schweiz och till dess att landet meddelar att man har uppfyllt sina konstitutionella skyldigheter, skall Schweiz

i den mån det är möjligt tillämpa innehållet i den berörda rättsakten eller åtgärden provisoriskt.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

Om Schweiz inte kan tillämpa den berörda rättsaktens eller åtgärdens innehåll provisoriskt, och detta faktum skapar svårigheter som stör Schengensamarbetets funktion, skall den rådande situationen granskas av den gemensamma kommittén. Europeiska unionen och Europeiska gemenskapen får gentemot Schweiz vidta proportionerliga och nödvändiga åtgärder för att garantera ett väl fungerande Schengensamarbete.

3. Schweiz godtagande av innehållet i de rättsakter och åtgärder som avses i punkt 2 skapar rättigheter och skyldigheter mellan Schweiz å ena sidan och, beroende på omständigheterna, Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och medlemsstaterna, i den utsträckning de är bundna av dessa rättsakter och åtgärder, å den andra.

4. För det fall att

- a) Schweiz meddelar sitt beslut att inte godta innehållet i en rättsakt eller en åtgärd som avses i punkt 2 på vilken förfarandena i detta avtal har tillämpats, eller
- b) Schweiz inte avger ett meddelande inom den frist på trettio dagar som avses i punkt 2 a eller punkt 5 a, eller
- c) Schweiz inte avger ett meddelande efter utgången av fristen för folkomröstning eller, om folkomröstning begärs, inom den frist på två år som avses i punkt 2 b, eller inte genomför provisorisk tillämpning på det sätt som avses i samma punkt från den dag som fastställts för ikraftträdandet av rättsakten eller åtgärden,

skall detta avtal upphöra att vara tillämpligt, såvida inte den gemensamma kommittén, efter att noga ha granskat förutsättningarna att upprätthålla avtalet, beslutar annat inom 90 dagar. Detta avtal skall upphöra att gälla tre månader efter utgången av 90 dagarsperioden.

5. a) Om bestämmelserna i en ny rättsakt eller åtgärd leder till att medlemsstaterna inte längre får låta verkställighet av en framställan om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål eller erkännande av ett beslut om husrannsakan eller beslag som fattats i en annan medlemsstat omfattas av de villkor som anges i artikel 51 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet, får Schweiz inom den trettiodagarsfrist som anges i punkt 2 a meddela rådet och kommissionen att man inte godtar och inte kommer att genomföra innehållet i dessa bestämmelser i sin interna rättsordning i den utsträckning de är tillämpliga på framställningar eller beslut om husrannsakan och beslag i samband med utredningar eller åtal på området för direkt beskattning som, om de begås i Schweiz, enligt den schweiziska lagstiftningen inte är belagda med frihets-

straff. I motsats till vad som gäller enligt punkt 4 skall avtalet i sådant fall inte upphöra att vara tillämpligt.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

- b) Den gemensamma kommittén skall sammanträda inom två månader från det att en av kommitténs medlemmar begär detta för att, under hänsynstagande till utvecklingen på internationell nivå, diskutera den situation som uppstått till följd av ett meddelande lämnats i enlighet med led a.

När den gemensamma kommittén enhälligt nått fram till en överenskommelse som innebär att Schweiz godtar och till fullo genomför de berörda bestämmelserna i den nya rättsakten eller åtgärden, skall punkt 2 b samt punkterna 3 och 4 vara tillämpliga. De uppgifter som det hänvisas till i punkt 2 b första meningen, skall tillhandahållas inom trettio dagar från det att överenskommelsen nåddes i den gemensamma kommittén.

ARTIKEL 8

1. För att förverkliga de avtalslutande parternas mål att nå en så enhetlig tillämpning och tolkning som möjligt av de bestämmelser som avses i artikel 2, skall den gemensamma kommittén fortlöpande övervaka utvecklingen av den rättspraxis som utarbetas av Europeiska gemenskapernas domstol, nedan kallad EG domstolen, samt den rättspraxis som utarbetas av de schweiziska domstolar som är behöriga i fråga om dessa bestämmelser. En mekanism som garanterar ett regelbundet utbyte av denna rättspraxis skall inrättas för ändamålet.

2. Schweiz får komma med inlagor eller skriftliga påpekanden till EG domstolen om en domstol i en medlemsstat har vänt sig till EG domstolen för ett förhandsavgörande om tolkningen av en bestämmelse som avses i artikel 2.

ARTIKEL 9

1. Varje år skall Schweiz lägga fram en rapport för den gemensamma kommittén om hur dess administrativa myndigheter och domstolar har tillämpat och tolkat bestämmelserna som avses i artikel 2, i förekommande fall med hänsyn till EG domstolens tolkning.

2. Om den gemensamma kommittén, inom en frist på två månader efter att ha underrättats om att det föreligger en betydande skillnad mellan EG domstolens och de schweiziska domstolarnas rättspraxis, eller en betydande skillnad i tillämpningen av bestämmelserna som avses i artikel 2 mellan myndigheterna i de berörda medlemsstaterna och myndigheterna i Schweiz, inte har varit i stånd att garantera en enhetlig tillämpning och tolkning, skall förfarandet i artikel 10 inledas.

ARTIKEL 10

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

1. Om det uppstår en tvist om tillämpningen av detta avtal, eller om den situation som avses i artikel 9.2 skulle uppstå, skall frågan officiellt tas upp som tvistefråga på dagordningen för den gemensamma kommittén i dess sammansättning på ministernivå.

2. Den gemensamma kommittén förfogar över 90 dagar från antagandet av den dagordning i vilken den aktuella tvistefrågan fördes upp för att lösa denna tvist.

3. Om den gemensamma kommittén inte kan lösa tvisten inom den nittiodagarsfrist som avses i punkt 2, skall fristen förlängas med trettio dagar i syfte att nå en slutgiltig lösning på tvisten.

Om det inte går att nå en slutlig lösning, skall detta avtal upphöra att gälla sex månader efter utgången av trettiodagarsperioden.

ARTIKEL 11

1. För de administrativa kostnader som hör samman med tillämpningen av detta avtal, skall Schweiz tillföra Europeiska gemenskapernas allmänna budget ett årligt bidrag på 7,286 % av beloppet 8 100 000 euro, med förbehåll för en årlig justering med hänsyn till inflationsnivån i Europeiska unionen.

2. För kostnaderna för att utveckla Schengens informationssystem II skall Schweiz, med start budgetåret 2002, tillföra Europeiska gemenskapernas allmänna budget ett årligt bidrag för de berörda budgetåren, beräknat på landets bruttonationalinkomst jämförd med bruttonationalinkomsten för alla de deltagande länderna.

Bidrag för de budgetår som föregår ikraftträdandet av detta avtal skall betalas senast när avtalet träder i kraft.

3. Om driftskostnaderna för tillämpningen av detta avtal inte täcks av Europeiska gemenskapernas allmänna budget, utan belastar de deltagande medlemsstaterna direkt, skall Schweiz bidra till dessa kostnader med den procentandel som dess bruttonationalprodukt utgör i förhållande till alla de deltagande ländernas bruttonationalprodukt.

Om driftskostnaderna täcks av Europeiska gemenskapernas allmänna budget, skall Schweiz bidra till denna budget med ett årligt belopp som motsvarar den procentandel som landets bruttonationalprodukt utgör i förhållande till alla de deltagande ländernas bruttonationalprodukt.

4. Schweiz har rätt att erhålla dokument som kommissionen och rådet utarbetar om detta avtal och att, vid den gemensamma kommitténs möten, efter eget val begära tolkning till ett av Europeiska institutionernas officiella språk.

ARTIKEL 12

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

1. Detta avtal skall inte i något avseende påverka tillämpningen av andra avtal som ingåtts mellan Europeiska gemenskapen och Schweiz, och inte heller avtal som ingåtts mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan, och Schweiz å den andra.
2. Detta avtal skall inte påverka avtal mellan å ena sidan Schweiz, och å andra sidan en eller flera medlemsstater, om dessa avtal är förenliga med detta avtal. Om de andra avtalen och detta avtal är oförenliga, skall detta avtal ha företräde.
3. Detta avtal skall inte i något avseende påverka de avtal som i framtiden kan komma att ingås mellan Europeiska gemenskapen och Schweiz, och inte heller avtal som ingås mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan, och Schweiz å den andra eller avtal som kan komma att ingås på grundval av artiklarna 24 och 38 i Fördraget om Europeiska unionen.

ARTIKEL 13

1. Schweiz kommer att ingå ett avtal med Konungariket Danmark om fastställande av rättigheter och skyldigheter mellan Danmark och Schweiz i fråga om de bestämmelser som avses i artikel 2, vilka grundar sig på avdelning IV i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och följaktligen omfattas av protokollet om Danmarks ställning som genom Amsterdamfördraget är fogat till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.
2. Schweiz kommer att ingå ett avtal med Republiken Island och Konungariket Norge om fastställande av ömsesidiga rättigheter och skyldigheter på grund av deras respektive associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket.

ARTIKEL 14

1. Detta avtal träder i kraft en månad efter den dag då rådets generalsekreterare, i sin egenskap av depositarie, konstaterar att alla formaliteter är uppfyllda i fråga om det samtycke till att vara bunden av detta avtal som uttryckts av parterna i detta avtal eller på deras vägnar.
2. Artiklarna 1, 3, 4, 5, 6 och artikel 7.2 a första meningen skall tillämpas provisoriskt från dagen för undertecknandet av detta avtal.
3. När det gäller rättsakter eller åtgärder som antagits efter undertecknandet av detta avtal men innan det trädde i kraft, skall den trettiodagarsperiod som avses i artikel 7.2 a sista meningen börja löpa den dag då avtalet träder i kraft.

1. De bestämmelser som avses i bilagorna A och B och de bestämmelser som redan antagits i enlighet med artikel 2.3, skall börja tillämpas av Schweiz vid en tidpunkt som fastställs i rådet med enhällighet av de rådsmedlemmar som företräder regeringarna i de medlemsstater som tillämpar alla bestämmelser som avses i bilagorna A och B, efter samråd inom den gemensamma kommittén och efter att ha försäkrat sig om att Schweiz har uppfyllt förhandsvillkoren för genomförande av de aktuella bestämmelserna och att kontrollerna vid landets yttre gränser är effektiva.

De rådsmedlemmar som företräder Irlands regering och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands regering skall delta i fattandet av dessa beslut i den mån de berör de bestämmelser i Schengenregelverket och rättsakter som grundar sig på eller har anknytning till detta regelverk, vilka dessa medlemsstater deltar i.

De rådsmedlemmar som företräder regeringarna i medlemsstater för vilka, i enlighet med associationsfördraget, endast en del av de bestämmelser som avses i bilagorna A och B är tillämpliga, skall delta i antagandet av detta beslut i den utsträckning det rör bestämmelser i Schengenregelverket vilka redan är tillämpliga för dem.

2. Tillämpningen av bestämmelserna som avses i punkt 1 skapar rättigheter och skyldigheter mellan Schweiz å ena sidan och, beroende på omständigheterna, Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och medlemsstaterna, i den utsträckning de är bundna av dessa bestämmelser, å den andra.

3. Detta avtal skall endast vara tillämpligt om de avtal som avses i artikel 13 också har börjat tillämpas.

4. Vidare skall detta avtal endast vara tillämpligt om avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiz om kriterier och mekanismer för att fastställa vilken stat som skall ansvara för handläggningen av en asylansökan som görs i en medlemsstat eller i Schweiz också har börjat tillämpas.

ARTIKEL 16

1. Liechtenstein får ansluta sig till detta avtal.

2. Liechtensteins eventuella anslutning skall vara föremål för ett protokoll till detta avtal, där alla följer av en sådan anslutning regleras, inklusive skapandet av rättigheter och skyldigheter mellan Liechtenstein och Schweiz, samt mellan Liechtenstein å ena sidan och Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och medlemsstaterna, i den utsträckning de är bundna av dessa bestämmelser, å den andra.

ARTIKEL 17

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

1. Detta avtal får sägas upp av Schweiz eller genom enhälligt beslut i rådet. Uppsägningen skall meddelas depositarien och börja gälla sex månader efter detta meddelande.

2. Detta avtal skall anses uppsagt om Schweiz säger upp något av de avtal som avses i artikel 13 eller i artikel 15.4.

ARTIKEL 18

1. Detta avtal är upprättat i två exemplar på danska, engelska, estniska, finska, franska, grekiska, italienska, lettiska, litauiska, nederländska, polska, portugisiska, slovakiska, slovenska, spanska, svenska, tjeckiska, tyska och ungerska, vilka alla texter är lika giltiga.

Den maltesiska versionen av detta avtal skall bestyrkas av de avtalsslutande parterna genom skriftväxling. Den skall ha samma giltighet som de språk som anges i punkt 1.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta avtal.

Utfärdat i ... den ...

För ...

För ...

(Artikel 2.1)

Del 1 i denna bilaga gäller 1985 års Schengenavtal och konventionen om tillämpning av Schengenavtalet, undertecknad i Schengen den 19 juni 1990, del 2 tar upp anslutningsinstrumenten och del 3 avser relevant sekundärlagstiftning rörande Schengen.

DEL 1

Bestämmelserna i det avtal som undertecknades den 14 juni 1985 i Schengen mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna.

Alla bestämmelser i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985, som undertecknades den 19 juni 1990 mellan Konungariket Belgien, Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Frankrike, Storhertigdömet Luxemburg och Konungariket Nederländerna, med undantag för följande bestämmelser:

Artikel 2.4 om kontrollen av varor

Artikel 4 i den del som gäller kontroll av bagage

Artikel 10.2

Artikel 19.2

Artiklarna 28–38 med tillhörande definitioner

Artikel 60

Artikel 70

Artikel 74

Artiklarna 77–91 i den utsträckning de omfattas av rådets direktiv 91/477/EEG av den 18 juni 1991 om kontroll av förvärv och innehav av vapen

Artiklarna 120–125 om rörlighet för varor

Artiklarna 131–133

Artikel 134

Artiklarna 139–142

Slutakt: förklaring nr 2

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

Slutakt: förklaringar nr 4, 5 och 6

Protokoll

Gemensam förklaring

Gemensam förklaring av ministrar och statssekreterare

DEL 2

Bestämmelserna i anslutningsinstrumenten till Schengenavtalet och Schengenkonventionen som undertecknades med Republiken Italien (i Paris den 27 november 1990), Konungariket Spanien och Republiken Portugal (i Bonn den 25 juni 1991, Republiken Grekland (i Madrid den 6 november 1992), Republiken Österrike (i Bryssel den 28 april 1995) samt Konungariket Danmark, Republiken Finland och Konungariket Sverige (i Luxemburg den 19 december 1996, med undantag för följande bestämmelser:

1. Protokoll, undertecknat i Paris den 27 november 1990, om Republiken Italiens regerings anslutning till avtalet mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Republiken Frankrike om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknat i Schengen den 14 juni 1985.
2. Följande bestämmelser i avtalet, undertecknat i Paris den 27 november 1990, om Republiken Italiens anslutning till konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Republiken Frankrike om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknad i Schengen den 19 juni 1990, i dess slutakt och i tillhörande förklaringar:

Artikel 1

Artiklarna 5 och 6

Slutakten, del I

Slutakten, del II, förklaringarna nr 2 och 3

Förklaring av ministrarna och statssekreterarna

3. Protokoll, undertecknat i Bonn den 25 juni 1991, om Konungariket Spaniens anslutning till avtalet mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Republiken Frankrike om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknat i Schengen den 14 juni 1985, efter ändringar genom

protokollet om Republiken Italiens regerings anslutning, undertecknat i Paris den 27 november 1990, samt de förklaringar som bilagts detta protokoll.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

4. Följande bestämmelser i avtalet, undertecknat i Bonn den 25 juni 1991, om Konungariket Spaniens anslutning till konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Republiken Frankrike om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknad i Schengen den 19 juni 1990, till vilken Republiken Italien anslutit sig genom avtal undertecknat i Paris den 27 november 1990, i dess slutakt och i tillhörande förklaringar:

Artikel 1

Artiklarna 5 och 6

Slutakten, del I

Slutakten, del II, förklaringarna nr 2 och 3

Slutakten, del III, förklaringarna nr 3 och 4

Förklaring av ministrarna och statssekreterarna

5. Protokoll, undertecknat i Bonn den 25 juni 1991, om Republiken Portugals anslutning till avtalet mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknat i Schengen den 14 juni 1985, efter ändringar genom protokollet om Republiken Italiens regerings anslutning, undertecknat i Paris den 27 november 1990, samt de förklaringar som bilagts detta protokoll.
6. Följande bestämmelser i avtalet, undertecknat i Bonn den 25 juni 1991, om Republiken Portugals anslutning till konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknad i Schengen den 19 juni 1990, till vilken Italienska republiken anslutit sig genom avtal undertecknat i Paris den 27 november 1990, i dess slutakt och i tillhörande förklaringar:

Artikel 1

Artiklarna 7 och 8

Slutakten, del I

Slutakten, del II, förklaringarna nr 2 och 3

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

Slutakten, del III, förklaringarna 2, 3, 4 och 5

Förklaring av ministrarna och statssekreterarna

7. Protokoll, undertecknat i Madrid den 6 november 1992, om Republiken Greklands regerings anslutning till avtalet mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknat i Schengen den 14 juni 1985, efter ändringar genom protokollet om Republiken Italiens regerings anslutning, protokollet om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals regeringars anslutning, undertecknade den 27 november 1990 i Paris respektive den 25 juni 1991 i Bonn, samt de förklaringar som bilagts detta protokoll.
8. Följande bestämmelser i avtalet, undertecknat i Madrid den 6 november 1992, om Republiken Greklands anslutning till konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknad i Schengen den 19 juni 1990, till vilken Italienska republiken anslutit sig genom avtal undertecknat i Paris den 27 november 1990 samt Konungariket Spanien och Republiken Portugal genom avtal undertecknade i Bonn den 25 juni 1991, i dess slutakt och i tillhörande förklaringar:

Artikel 1

Artiklarna 6 och 7

Slutakten, del I

Slutakten, del II, förklaringarna nr 2, 3 och 4

Slutakten, del III, förklaringarna nr 1 och 3

Förklaring av ministrarna och statssekreterarna

9. Protokoll, undertecknat i Bryssel den 28 april 1995, om Republiken Österrikes regerings anslutning till avtalet mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknat i Schengen den 14 juni 1985, efter ändringar genom protokollet om Republiken Italiens regerings anslutning, protokollet om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals regeringars anslutning samt protokollet om Republiken Greklands regerings anslutning, undertecknade den 27 november 1990, den 25 juni 1991 respektive den 6 november 1992.

10. Följande bestämmelser i avtalet, undertecknat i Bryssel den 28 april 1995, om Republiken Österrikes anslutning till konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknad i Schengen den 19 juni 1990, till vilken Republiken Italien, Konungariket Spanien och Republiken Portugal samt Republiken Grekland anslutit sig genom avtal undertecknade den 27 november 1990, den 25 juni 1991 respektive den 6 november 1992, och dess slutakt:
- Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

Artikel 1

Artiklarna 5 och 6

Slutakten, del I

Slutakten, del II, förklaring nr 2

Slutakten, del III

11. Protokoll, undertecknat i Luxemburg den 19 december 1996, om Konungariket Danmarks anslutning till avtalet om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknat i Schengen den 14 juni 1985, samt den förklaring som bilagts detta protokoll.
12. Följande bestämmelser i avtalet, undertecknat i Luxemburg den 19 december 1996, om Konungariket Danmarks anslutning till konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknad i Schengen den 19 juni 1990, i dess slutakt och i tillhörande förklaringar:

Artikel 1

Artiklarna 7 och 8

Slutakten, del I

Slutakten, del II, förklaring nr 2

Slutakten, del III

Förklaring av ministrarna och statssekreterarna

13. Protokoll, undertecknat i Luxemburg den 19 december 1996, om Republiken Finlands regerings anslutning till avtalet om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknat i Schengen den 14 juni 1985, samt den förklaring som bilagts detta protokoll.

14. Följande bestämmelser i avtalet, undertecknat i Luxemburg den 19 december 1996, om Republiken Finlands anslutning till konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknad i Schengen den 19 juni 1990, i dess slutakt och i tillhörande förklaring: Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

Artikel 1

Artiklarna 6 och 7

Slutakten, del I

Slutakten, del II, förklaring nr 2

Slutakten, del III, utom förklaringen avseende Åland

Förklaring av ministrarna och statssekreterarna

15. Protokoll, undertecknat i Luxemburg den 19 december 1996, om Konungariket Sveriges regerings anslutning till avtalet om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknat i Schengen den 14 juni 1985, samt den förklaring som bilagts detta protokoll.

16. Följande bestämmelser i avtalet, undertecknat i Luxemburg den 19 december 1996, om Konungariket Sveriges anslutning till konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknad i Schengen den 19 juni 1990, i dess slutakt och i tillhörande förklaring:

Artikel 1

Artiklarna 6 och 7

Slutakten, del I

Slutakten, del II, förklaring nr 2

Slutakten, del III

Förklaring av ministrarna och statssekreterarna

A. Följande beslut av Verkställande kommittén:

SCH/Com ex (93) 10 14.12.1993	Bekräftelse av ministrarnas och statssekreterarnas förklaringar av den 19 juni 1992 och den 30 juni 1993 om ikraftträdande
SCH/Com ex (93) 14 14.12.1993	Förbättring av det praktiska samarbetet mellan rättsliga myndigheter för att bekämpa narkotikahandel
SCH/Com ex (93) 21 14.12.1993	Förlängning av den enhetliga viseringen
SCH/Com ex (93) 24 14.12.1993	Gemensamma förfaranden för återkallande av eller förkortning av giltighetstiden för den enhetliga viseringen
SCH/Com ex (94) 1 rev. 2 26.4.1994	Anpassningsåtgärder för att avlägsna hinder vid gränsövergångar för passage av de inre gränserna
SCH/Com ex (94) 15 rev. 21.11.1994	Införande av ett datoriserat samrådsförfarande för de centrala myndigheter som avses i artikel 17.2 i Schengenkonventionen
SCH/Com ex (94) 16 rev. 21.11.1994	Gemensamma in och utresestämplar
SCH/Com ex (94) 17 rev. 4 22.12.1994	Införande och tillämpning av Schengensystemet på flygplatser
SCH/Com ex (94) 25 22.12.1994	Utbyte av statistik om utfärdande av enhetliga viseringar
SCH/Com ex (94) 28 rev. 22.12.1994	Certifikat enligt artikel 75 för transport av narkotika och psykotropa ämnen
SCH/Com ex (94) 29 rev. 2 22.12.1994	Ikraftträdande av konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet
SCH/Com ex (95) PV 1 rev. (point n°8)	Gemensam politik på viseringsområdet
SCH/Com ex (95) 20 rev. 2 20.12.1995	Godkännande av dokument SCH/I (95) 40 rev. 6 om förfarandet för tillämpning av artikel 2.2 i konventionen
SCH/Com ex (95) 21 20.12.1995	Snabbt utbyte mellan Schengenmedlemsstaterna av statistiska och konkreta uppgifter om eventuella problem vid de yttre gränserna
SCH/Com ex (96) 13 rev. 27.6.1996	Principer för utfärdande av Schengenviseringar i förbindelse med artikel 30.1 a i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet
SCH/Com ex (97) 39 rev. 15.12.1997	Vägledande principer för bevis och indicier inom ramen för återtagandeaftal mellan Schengenländerna

SCH/Com ex (98) 1 rev. 2 21.4.1998	Arbetsgruppens verksamhetsrapport
SCH/Com ex (98) 12 21.4.1998	Utbyte av statistik om utfärdade viseringar
SCH/Com ex (98) 18 rev. 23.6.1998	Åtgärder mot medlemsstater som orsakar problem när det gäller utfärdande av handlingar som möjliggör avlägsnande från SchengenområdetÅTERTAGANDE – VISERING
SCH/Com ex (98) 19 23.6.1998	MonacoVISERING – YTTRE GRÄNSER – SIS
SCH/Com ex (98) 21 23.6.1998	Påförande av stämpel i viseringssökandes passVISERING
SCH/Com ex (98) 26 def 16.9.1998	Inrättande av en ständig kommitté för utvärdering och tillämpning av Schengenregelverket
SCH/Com ex (98) 29 rev. 23.6.1998	Generalklausul som omfattar alla tekniska bestämmelser i Schengenregelverket
SCH/Com ex (98) 35 rev. 2 16.9.1998	Översändande av den gemensamma handboken till kandidatländerna
SCH/Com ex (98) 37 def 2 27.10.1998	Antagande av åtgärder för att bekämpa olaglig invandring
SCH/Com ex (98) 51 rev. 3 16.12.1998	Gränsöverskridande polissamarbete för att förebygga och avslöja straffbara handlingar
SCH/Com ex (98) 52 16.12.1998	Handbok om gränsöverskridande polis-samarbete
SCH/Com ex (98) 56 16.12.1998	Handbok om handlingar som kan förses med visering
SCH/Com ex (98) 57 16.12.1998	Införande av ett harmoniserat formulär för inbjudningar, åtagandeförklaringar och bevis för bostad
SCH/Com ex (98) 59 rev. 16.12.1998	Samordnade insatser av dokumentrådgivare
SCH/Com ex (99) 1 rev. 2 28.4.1999	Schengen och narkotikasituationen
SCH/Com ex (99) 5 28.4.1999	Uppdatering av Sirenehandboken
SCH/Com ex (99) 6 28.4.1999	Regelverket på området för telekommunikation
SCH/Com ex (99) 7 rev. 2 28.4.1999	Kontaktpersoner
SCH/Com ex (99) 8 rev. 2 28.4.1999	Ersättning till uppgiftslämnare och infiltratörer
SCH/Com ex (99) 10 28.4.1999	Olaglig vapenhandel
SCH/Com ex (99) 13 28.4.1999	Antagande av nya versioner av den gemensamma handboken och de gemensamma konsulära anvisningarna och upphävande av de tidigare versionerna

SCH/Com ex (99) 14 28.4.1999	Handbok om handlingar som kan förses med visering
SCH/Com ex (99) 18 28.4.1999	Förbättrat polissamarbete för att förebygga och avslöja straffbara handlingar

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

B. Följande förklaringar av Verkställande kommittén:

Förklaring	Föremål
SCH/Com ex (96) förkl. 5 18.4.1996	Definition av begreppet "utlänning"
SCH/Com ex (96) förkl. 6 rev. 2 26.6.1996	Förklaring om utlämning
SCH/Com ex (97) förkl. 13 rev. 2 9.2.1998	Bortförande av underåriga

C. Följande beslut av Centralgruppen:

Beslut	Föremål
SCH/C (98) 117 27.10.1998	Antagande av åtgärder för bekämpning av olaglig invandring
SCH/C (99) 25 22.3.1999	Allmänna principer för ersättning till uppgiftslämnare och infiltratörer

(Artikel 2.2)

Schweiz skall tillämpa innehållet i följande rättsakter från den dag som fastställts av rådet i enlighet med artikel 15.

Om en konvention eller ett protokoll som omfattas av en rättsakt som markerats med en asterisk nedan ännu inte har trätt i kraft denna dag för alla stater som är medlemmar i Europeiska unionen när den berörda rättsakten antas, skall Schweiz tillämpa innehållet i de relevanta bestämmelserna i dessa instrument först från och med den dag då konventionen eller protokollet i fråga är i kraft för samtliga av de ovan nämnda medlemsstaterna.

- Rådets direktiv 91/477/EEG av den 18 juni 1991 om kontroll av förvärv och innehav av vapen (EGT L 256, 13.9.1991, s. 51) och kommissionens rekommendation 93/216/EEG av den 25 februari 1993 om det europeiska skjutvapenpasset (EGT L 93, 17.4.1993, s. 39), ändrad genom kommissionens rekommendation 96/129/EG av den 12 januari 1996 (EGT L 30, 8.2.1996, s. 47)
- Rådets förordning (EG) nr 1683/95 av den 29 maj 1995 om en enhetlig utformning av visumhandlingar (EGT L 164, 14.7.1995, s. 1), ändrad genom rådets förordning nr 334/2002/EG av den 18 februari 2002 (EGT L 53, 23.2.2002, s. 7); kommissionens beslut av den 7 februari 1996 och kommissionens beslut av den 3 juni 2002 om kompletterande tekniska specifikationer för en enhetlig utformning av visumhandlingar (ej offentliggjorda)
- Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31)
- Rådets akt av den 29 maj 2000 om att i enlighet med artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen upprätta konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater [bestämmelserna som avses i artikel 2.1 i konventionen] (EGT C 197, 12.7.2000, s. 1) *
- Rådets beslut 2000/586/RIF av den 28 september 2000 om inrättande av ett förfarande för ändring av artikel 40.4 och 40.5, artikel 41.7 och artikel 65.2 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (EGT L 248, 3.10.2000, s. 1)
- Rådets beslut 2000/645/EG av den 17 oktober 2000 om rättelse i Schengenregelverket enligt Verkställande Schengenkommitténs beslut SCH/Com ex (94) 15 rev (EGT L 272, 25.10.2000, s. 24)

- Rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav (EGT L 81, 21.3.2001, s. 1), ändrad genom rådets förordning (EG) nr 2414/2001/EG av den 7 december 2001 (EGT L 327, 12.12.2001, s. 1) och rådets förordning (EG) nr 453/2003 av den 6 mars 2003 (EGT L 69, 13.3.2003, s. 10)
- Rådets beslut 2001/329/EG av den 24 april 2001 om uppdatering av del VI och bilagorna 3, 6 och 13 i de gemensamma konsulära anvisningarna samt av bilagorna 5a, 6a och 8 i den gemensamma handboken (EGT L 116, 26.4.2001, s. 32)
- Rådets förordning (EG) nr 1091/2001 av den 28 maj 2001 om fri rörlighet med en visering för längre vistelse (EGT L 150, 6.6.2001, s. 4)
- Rådets beslut 2001/420/EG av den 28 maj 2001 om anpassning av delarna V och VI samt bilaga 13 i de gemensamma konsulära anvisningarna och bilaga 6 a i den gemensamma handboken vad gäller viseringar för längre vistelse med samma giltighet som viseringar för kortare vistelse (EGT L 150, 6.6.2001, s. 47)
- Rådets direktiv 2001/40/EG av den 28 maj 2001 om ömsesidigt erkännande av beslut om avvísning eller utvisning av medborgare i tredje land (EGT L 149, 2.6.2001, s. 34) och rådets beslut 2004/191/EG av den 23 februari 2004 om fastställande av kriterier och närmare föreskrifter för ersättning för finansiella obalanser som uppstår till följd av tillämpningen av direktiv 2001/40/EG om ömsesidigt erkännande av beslut om avvísning eller utvisning av medborgare i tredje land (EUT L 60, 27.2.2004, s. 55)
- Rådets direktiv 2001/51/EG av den 28 juni 2001 om komplettering av bestämmelserna i artikel 26 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 (EGT L 187, 10.7.2001, s. 45)
- Rådets akt av den 16 oktober 2001 om att i enlighet med artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen upprätta protokollet till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater [bestämmelsen som avses i artikel 15 i protokollet] (EGT C 326, 21.11.2001, s. 1)*
- Rådets förordning (EG) nr 2424/2001 av den 6 december 2001 om utvecklingen av andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II) (EGT L 328, 13.12.2001, s. 4)
- Rådets beslut 2001/886/RIF av den 6 december 2001 om utvecklingen av andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II) (EGT L 328, 13.12.2001, s. 1)

- Rådets beslut 2002/44/EG av den 20 december 2001 om ändring av del VII i och bilaga 12 till de gemensamma konsulära anvisningarna samt av bilaga 14a till den gemensamma handboken (EGT L 20, 23.1.2002, s. 5)
- Rådets förordning (EG) nr 333/2002 av den 18 februari 2002 om fastställande av en enhetlig modell för blad för påförande av visering som utfärdas av medlemsstaterna för personer som innehar resehandlingar som inte erkänns av den medlemsstat som utfärdar bladet (EGT L 53, 23.2.2002, s. 4) och kommissionens beslut av den 12 augusti 2002 med tekniska specifikationer för den enhetliga modellen för påförande av visering som utfärdas av medlemsstaterna för personer som innehar resehandlingar som inte erkänns av den medlemsstat som utfärdar bladet (ej offentliggjort)
- Rådets beslut 2002/352/EG av den 25 april 2002 om översyn av den gemensamma handboken (EGT L 123, 9.5.2002, s. 47)
- Rådets beslut 2002/354/EG av den 25 april 2002 om anpassning av del III och upprättande av bilaga 16 till de gemensamma konsulära anvisningarna (EGT L 123, 9.5.2002, s. 50)
- Rådets förordning (EG) nr 1030/2002 av den 13 juni 2002 om en enhetlig utformning av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland (EGT L 157, 15.6.2002, s. 1) och kommissionens beslut av den 14 augusti 2002 med tekniska specifikationer för den enhetliga utformningen av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland (ej offentliggjord)
- Rådets beslut 2002/585/EG av den 12 juli 2002 om anpassning av delarna III och VIII i de gemensamma konsulära anvisningarna (EGT L 187, 16.7.2002, s. 44)
- Rådets beslut 2002/586/EG av den 12 juli 2002 om anpassning av del VI i de gemensamma konsulära anvisningarna (EGT L 187, 16.7.2002, s. 48)
- Rådets beslut 2002/587/EG av den 12 juli 2002 om översyn av den gemensamma handboken (EGT L 187, 16.7.2002, s. 50)
- Rådets rambeslut 2002/946/RIF av den 28 november 2002 om förstärkning av den straffrättsliga ramen för att förhindra hjälp till olaglig inresa, transitering och vistelse (EGT L 328, 5.12.2002, s. 1)
- Rådets direktiv 2002/90/EG av den 28 november 2002 om definition av hjälp till olaglig inresa, transitering och vistelse (EGT L 328, 5.12.2002, s. 17)

- Rådets förordning (EG) nr 415/2003 av den 27 februari 2003 om utfärdandet av viseringar vid gränsen, inbegripet till sjömän i transit (EGT L 64, 7.3.2003, s. 1)
- De bestämmelser i 1995 års konvention om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater (EGT C 78, 30.3.1995, s. 2) och i 1996 års konvention om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater (EGT C 313, 23.10.1996, s. 12) som det hänvisas till i rådets beslut 2003/169/RIF av den 27 februari 2003 om fastställande av vilka bestämmelser i 1995 års konvention om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater och 1996 års konvention om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater som utgör en utveckling av Schengenregelverket enligt avtalet om Republiken Islands och Konungariket Norges associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 67, 12.3.2003, s. 25)*
- Rådets beslut 2003/170/RIF av den 27 februari 2003 om gemensamt utnyttjande av sambandsmän som är utsända av medlemsstaternas brottsbekämpande organ [utom artikel 8] (EUT L 67, 12.3.2003, s. 27)
- Rådets förordning (EG) nr 693/2003 av den 14 april 2003 om införande av ett särskilt dokument för förenklad transitering (FTD) och ett dokument för förenklad järnvägstransitering (FRTD) och om ändring av de gemensamma konsulära anvisningarna och den gemensamma handboken (EUT L 99, 17.4.2003, s. 8)
- Rådets förordning (EG) nr 694/2003 av den 14 april 2003 om en enhetlig utformning av de dokument för förenklad transitering (FTD) och dokument för förenklad järnvägstransitering (FRTD) som det föreskrivs om i förordning (EG) nr 693/2003 (EUT L 99, 17.4.2003, s. 15)
- Rådets beslut 2003/454/EG av den 13 juni 2003 om ändring av bilaga 12 till de gemensamma konsulära anvisningarna och bilaga 14 a till den gemensamma handboken vad gäller viseringsavgifter (EUT L 152, 20.6.2003, s. 82)
- Rådets förordning (EG) nr 1295/2003 av den 15 juli 2003 om åtgärder för att förenkla viseringsansökningar och utfärdande av visering för de medlemmar i den olympiska familjen som deltar i Olympiska spelen eller Paralympiska spelen 2004 i Aten (EUT L 183, 22.7.2003, s. 1)
- Rådets beslut 2003/585/EG av den 28 juli 2003 om ändring av bilaga 2 förteckning A till de gemensamma konsulära anvisningarna och bilaga 5 förteckning A till den gemensamma handboken vad gäller viseringskrav för innehavare av pakistanska diplomatpass (EUT L 198, 6.8.2003, s. 13)

- Rådets beslut 2003/586/EG av den 28 juli 2003 om ändring av bilaga 3 del I till de gemensamma konsulära anvisningarna och bilaga 5a del I till den gemensamma handboken vad gäller tredjelandsmedborgare som omfattas av viseringskrav på flygplatser (EUT L 198, 6.8.2003, s. 15)
- Rådets beslut 2003/725/RIF av den 2 oktober 2003 om ändring av bestämmelserna i artikel 40.1 och 40.7 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (EUT L 260, 11.10.2003, s. 37)
- Rådets direktiv 2003/110/EG av den 25 november 2003 om bistånd vid transitering i samband med återsändande med flyg (EUT L 321, 6.12.2003, s. 26)
- Rådets beslut 2004/14/EG av den 22 december 2003 om ändring av tredje stycket (Grundläggande kriterier för prövning av ansökan) i del V av Gemensamma konsulära anvisningarna (EUT L 5, 9.1.2004, s. 74)
- Rådets beslut 2004/15/EG av den 22 december 2003 om ändring av punkt 1.2 i del II av de gemensamma konsulära anvisningarna och om upprättande av en ny bilaga till dessa anvisningar (EUT L 5, 9.1.2004, s. 76)
- Rådets beslut 2004/17/EG av den 22 december 2003 om ändring av del V punkt 1.4 i de gemensamma konsulära anvisningarna och del I punkt 4.1.2 i den gemensamma handboken om att införa kravet på innehav av medicinsk reseförsäkring som en av de handlingar som krävs för utfärdande av en enhetlig visering för inresa (EUT L 5, 9.1.2004, s. 79)
- Rådets förordning (EG) nr 377/2004 av den 19 februari 2004 om inrättande av ett nätverk av sambandsmän för invandring (EUT L 64, 2.3.2004, s. 1)
- Rådets beslut 2004/466/EG av den 29.4.2004 om ändring av den gemensamma handboken för att införa åtgärder för riktade gränskontroller av minderåriga med medföljande vuxen (EUT L 157, 30.4.2004, s. 136)
- Rättelse till rådets beslut 2004/466/EG av den 29 april 2004 om ändring av den gemensamma handboken för att införa åtgärder för riktade gränskontroller av minderåriga med medföljande vuxen (EUT L 195, 2.6.2004, s. 44)
- Rådets förordning (EG) nr 871/2004 av den 29 april 2004 om införande av ett antal nya funktioner för Schengens informationssystem bland annat i kampen mot terrorism (EUT L 162, 30.4.2004, s. 29)

- Rådets direktiv 2004/82/EG av den 29 april 2004 om skyldighet för transportörer att lämna uppgifter om passagerare (EUT L 261, 6.8.2004, s. 24) Prop. 2005/06:194 Bilaga 4
- Rådets beslut 2004/573/EG av den 29 april 2004 om organisation av gemensamma flygningar för återsändande från två eller flera medlemsstaters territorium av tredjelandsmedborgare vilka omfattas av enskilda beslut om återsändande (EUT L 261, 6.8.2004, s. 28)
- Rådets beslut 2004/574/EG av den 29 april 2004 om ändring av den gemensamma handboken (EUT L 261, 6.8.2004, s. 36)
- Rådets beslut 2004/581/EG av den 29 april 2004 om fastställande av minimibeteckningar på skyltar vid gränsövergångsställen vid de yttre gränserna (EUT L 261, 6.8.2004, s. 119)
- Rådets beslut 2004/512/EG av den 8 juni 2004 om inrättande av Informationssystemet för viseringar (VIS) (EUT L 213, 15.6.2004, s. 5)

SLUTAKT

De befullmäktigade ombuden har antagit nedan angivna förklaringar som bifogas denna slutakt:

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

1. Gemensam förklaring av de avtalsslutande parterna om parlamentariskt samråd.
2. Gemensam förklaring av de avtalsslutande parterna om yttre förbindelser.
3. Gemensam förklaring av de avtalsslutande parterna om artikel 23.7 i konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater.

De befullmäktigade ombuden har även tagit hänsyn till nedan angivna förklaringar som bifogats denna slutakt:

1. Förklaring av Schweiz om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål.
2. Förklaring av Schweiz om artikel 7.2 b om fristen för godtagande av förändringar i Schengenregelverket.
3. Förklaring av Schweiz om tillämpningen av den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål och den europeiska utlämningskonventionen.
4. Förklaring av kommissionen om överlämnandet av förslag.
5. Förklaring av kommissionen om de kommittéer som skall bistå kommissionen när den utövar sina genomförandebefogenheter.

Utfärdad i Bryssel den

På Europeiska unionens vägnar:

På Europeiska gemenskapens vägnar:

På Schweiziska edsförbundets vägnar:

GEMENSAM FÖRKLARING AV DE AVTALSSLUTANDE
PARTERNA OM PARLAMENTARISKT SAMRÅD

De avtalsslutande parterna anser att frågor rörande detta avtal bör diskuteras i möten mellan Europaparlamentet och det schweiziska parlamentet.

GEMENSAM FÖRKLARING AV DE AVTALSSLUTANDE
PARTERNA OM YTTRE FÖRBINDELSER

De avtalsslutande parterna är överens om att Europeiska gemenskapen skall uppmuntra tredje länder och internationella organisationer med vilka den har ingått avtal inom ett område med anknytning till Schengen-samarbetet att ingå liknande avtal med Schweiziska edsförbundet, utan att det påverkar Schweiziska edsförbundets behörighet att ingå sådana avtal.

GEMENSAM FÖRKLARING AV DE AVTALSSLUTANDE
PARTERNA OM ARTIKEL 23.7 I KONVENTIONEN AV DEN
29 MAJ 2000 OM ÖMSESIDIG RÄTTSLIG HJÄLP I BROTTMÅL
MELLAN EUROPEISKA UNIONENS MEDLEMSSTATER

Med förbehåll för bestämmelserna i artikel 23.1 c i konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater är de avtalsslutande parterna överens om att Schweiz, om den berörda medlemsstaten inte har fått den berörda personens samtycke, i enskilda fall kan kräva att personuppgifter inte får användas för de ändamål som avses i artikel 23.1 a–b i denna konvention utan Schweiz föregående samtycke i samband med förfaranden där Schweiz hade kunnat neka eller begränsa översändandet eller användningen av personuppgifter i enlighet med denna konvention eller de instrument som avses i artikel 1 i denna.

Om Schweiz i ett enskilt fall skulle vägra att ge sitt medgivande efter en begäran från en medlemsstat i enlighet med ovan nämnda bestämmelser, skall Schweiz motivera sitt beslut skriftligen.

ÖVRIGA FÖRKLARINGAR

FÖRKLARING AV SCHWEIZ
OM ÖMSESIDIG RÄTTSLIG HJÄLP I BROTTMÅL

Schweiz förklarar att avgöranden angående överträdelse av lagstiftningen på området för direkt beskattning, som lagförs av schweiziska myndigheter, inte vid tidpunkten för detta avtals ikraftträdande kan överklagas till domstol med behörighet i brottmål.

FÖRKLARING AV SCHWEIZ
OM ARTIKEL 7.2 B
OM FRISTEN FÖR GODTAGANDE AV FÖRÄNDRINGAR
I SCHENGENREGELVERKET

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

Den maximala fristen på två år enligt artikel 7.2 b avser såväl godtagandet som genomförandet av rättsakten eller åtgärder. Följande faser omfattas:

- Den förberedande fasen.
- Det parlamentariska förfarandet.
- Fristen för folkomröstning (100 dagar från det officiella offentliggörandet av rättsakten).
- I förekommande fall folkomröstning (organisation och omröstning).

Förbundsrådet skall genast underrätta rådet och kommissionen efter avslutandet av var och en av dessa faser.

Förbundsrådet åtar sig att använda alla medel som står till dess förfogande för att se till att de olika faserna som nämns ovan genomförs så snabbt som möjligt.

FÖRKLARING AV SCHWEIZ
OM TILLÄMPNINGEN AV DEN EUROPEISKA KONVENTIONEN
OM INBÖRDES RÄTTSHJÄLP I BROTTMÅL OCH
DEN EUROPEISKA UTLÄMNINGSKONVENTIONEN

Schweiz åtar sig att inte åberopa sina reservationer och förklaringar i samband med ratificeringen av den europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 och den europeiska konventionen av den 20 april 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål, i den utsträckning det skulle vara oförenligt med detta avtal.

FÖRKLARING AV EUROPEISKA KOMMISSIONEN
OM ÖVERLÄMNANDET AV FÖRSLAG

När kommissionen överlämnar förslag angående detta avtal till Europeiska unionens råd och Europaparlamentet skall den översända kopior av dessa förslag till Schweiz.

FÖRKLARING AV EUROPEISKA KOMMISSIONEN
OM DE KOMMITTÉER SOM SKALL BISTÅ KOMMISSIONEN
NÄR DEN UTÖVAR SINA GENOMFÖRANDEBEFOGENHETER

Prop. 2005/06:194
Bilaga 4

Utöver den kommitté som inrättas genom artikel 31 i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, utgörs de kommittéer som bistår kommissionen när den utövar sina genomförandebefogenheter när det gäller genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket för närvarande av

- den kommitté som inrättas genom artikel 6 i rådets förordning (EG) nr 1683/95 av den 29 maj 1995 om en enhetlig utformning av visumhandlingar (“visumkommittén”), och
- den kommitté som inrättas genom artikel 5 i rådets beslut av den 6 december 2001 (2001/886/RIF) och genom artikel 5 i rådets förordning (EG) nr 2424/2001 av den 6 december 2001, som båda är instrument inom ramen för utvecklingen av andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II) (“SIS II kommittén”).

AVTAL
I FORM AV SKRIFTVÄXLING
MELLAN EUROPEISKA UNIONENS RÅD
OCH SCHWEIZISKA EDSFÖRBUNDET
OM DE KOMMITTÉER SOM BISTÅR EUROPEISKA
KOMMISSIONEN
I UTÖVANDET AV DESS VERKSTÄLLANDE BEFOGENHETER

Rådet hänvisar till förhandlingarna om avtalet om att associera Schweiziska edsförbundet (nedan kallat Schweiz) till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket och har noterat Schweiz begäran att, som ett uttryck för dess medverkan i beslutsfattandet på de områden som omfattas av avtalet och för att få avtalet att fungera bättre, fullt ut bli associerat till arbetet i de kommittéer som bistår Europeiska kommissionen i utövandet av dess verkställande befogenheter.

Rådet noterar att det i framtiden, när sådana förfaranden kommer att tillämpas på de områden som omfattas av avtalet, verkligen kommer att finnas behov av att associera Schweiziska edsförbundet till dessa kommittéers arbete, också för att se till att avtalsförfarandena har tillämpats på de berörda rättsakterna eller åtgärderna så att dessa kan bli bindande för Schweiz.

Europeiska gemenskapen åtar sig att förhandla om lämpliga arrangemang för att associera Schweiz till dessa kommittéers arbete.

I fråga om Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, gäller följande:

- Europeiska kommissionen skall se till Schweiz experter deltar i så stor utsträckning som möjligt, om det skulle uppkomma en fråga om tillämpningen av Schengenregelverket och uteslutande för denna fråga, i förberedandet av utkast till åtgärder som sedermera skall läggas fram för den kommitté, inrättad genom artikel 31 i detta direktiv, som bistår kommissionen vid utövandet av dess genomförandebefogenheter. När kommissionen utarbetar sina förslag skall den således samråda med Schweiz experter på samma grund som med experterna från medlemsstaterna.
- Schweiz kan, i enlighet med artikel 29.2 andra stycket i direktivet, utse en person som företräder övervakningskommittén eller de myndigheter som Schweiz har utsett att delta med observatörsstatus, utan rösträtt, vid mötena med arbetsgruppen för skydd av enskilda med avseende på behandlingen av personuppgifter. Dessa företrädare skall delta på inbjudan då en viss punkt på dagordningen rör tillämpningen av Schengenregelverket, och då endast med avseende på denna punkt.

Jag vore tacksam om Ni kunde meddela mig huruvida Er regering samtycker till detta.

Med utmärkt högaktning.

Tack för Er skrivelse av den..., som hade följande lydelse:

“Rådet hänvisar till förhandlingarna om avtalet om att associera Schweiziska edsförbundet (nedan kallat Schweiz) till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket och har noterat Schweiz begäran att, som ett uttryck för dess medverkan i beslutsfattandet på de områden som omfattas av avtalet och för att få avtalet att fungera bättre, fullt ut bli associerat till arbetet i de kommittéer som bistår Europeiska kommissionen i utövandet av dess verkställande befogenheter.

Rådet noterar att det i framtiden, när sådana förfaranden kommer att tillämpas på de områden som omfattas av avtalet, verkligen kommer att finnas behov av att associera Schweiz till dessa kommittéers arbete, också för att se till att avtalsförfarandena har tillämpats på de berörda rättsakterna eller åtgärderna så att dessa kan bli bindande för Schweiz.

Europeiska gemenskapen åtar sig att förhandla om lämpliga arrangemang för att associera Schweiz till dessa kommittéers arbete.

I fråga om Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, gäller följande:

- Europeiska kommissionen skall se till Schweiz experter deltar i så stor utsträckning som möjligt, om det skulle uppkomma en fråga om tillämpningen av Schengenregelverket och uteslutande för denna fråga, i förberedandet av utkast till åtgärder som sedermera skall läggas fram för den kommitté, inrättad genom artikel 31 i detta direktiv, som bistår kommissionen vid utövandet av dess genomförandebefogenheter. När kommissionens utarbetar sina förslag skall den således samråda med Schweiziska edsförbundets experter på samma grund som med experterna från medlemsstaterna.
- Schweiz kan, i enlighet med artikel 29.2 andra stycket i direktivet, utse en person som företräder övervakningskommittén eller de myndigheter som Schweiz har utsett att delta med observatörsstatus, utan rösträtt, vid mötena med arbetsgruppen för skydd av enskilda med avseende på behandlingen av personuppgifter. Dessa företrädare skall delta på inbjudan då en viss punkt på dagordningen rör tillämpningen av Schengenregelverket, och då endast med avseende på denna punkt.

Jag vore tacksam om Ni kunde meddela mig huruvida Er regering samtycker till detta.”

Jag har glädjen att meddela att Schweiz förbundsrad har godkänt ovan nämnda arrangemang. Bilaga 4

Högaktningsfullt

Delegationerna som företräder Europeiska unionens medlemsstaters regeringar,

Europeiska kommissionens delegation,

delegationerna som företräder Republiken Islands och Konungariket Norges regeringar, och

delegationen som företräder Schweiziska edsförbundet,

- har beslutat att gemensamt organisera mötena i de gemensamma kommittéer som inrättades genom å ena sidan avtalet om Islands och Norges associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, å andra sidan avtalet om Schweiz associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, oavsett nivå på mötet,
- noterar att gemensamma möten kräver praktiska arrangemang för ordförandeskapet vid dessa möten när ordförandeskapet skall innehas av de associerade länderna i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket eller avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket,
- noterar de associerade ländernas önskan att, när så är nödvändigt, avträda sitt ordförandeskap och låta ordförandeskapet rotera mellan sig i alfabetisk ordning från det att avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket träder i kraft.

Utfärdad i den

Avtal om samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å den andra, om bekämpande av bedrägerier och annan olaglig verksamhet som skadar deras finansiella intressen

EUROPEISKA UNIONENS RÅD	Bryssel den 25 oktober 2004 (OR. fr)														
	12352/04														
Interinstitutionellt ärende: 2004/0187 (CNS)															
	<table style="width: 100%; border: none;"> <tr> <td style="width: 50%;">CH</td> <td style="width: 50%; text-align: right;">28</td> </tr> <tr> <td>JAI</td> <td style="text-align: right;">315</td> </tr> <tr> <td>FIN</td> <td style="text-align: right;">395</td> </tr> <tr> <td>GAF</td> <td style="text-align: right;">10</td> </tr> <tr> <td>MI</td> <td style="text-align: right;">245</td> </tr> <tr> <td>UD</td> <td style="text-align: right;">129</td> </tr> <tr> <td>AGRI</td> <td style="text-align: right;">227</td> </tr> </table>	CH	28	JAI	315	FIN	395	GAF	10	MI	245	UD	129	AGRI	227
CH	28														
JAI	315														
FIN	395														
GAF	10														
MI	245														
UD	129														
AGRI	227														

RÄTTSAKTER OCH ANDRA INSTRUMENT

Ärende:	Rådets beslut om undertecknande på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet om samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å den andra, om bekämpande av bedrägerier och annan olaglig verksamhet som skadar deras finansiella intressen
---------	--

AVTAL OM SAMARBETE
MELLAN EUROPEISKA GEMENSKAPEN OCH DESS
MEDLEMSSTATER, Å ENA SIDAN, OCH SCHWEIZISKA
EDSFÖRBUNDET, Å DEN ANDRA,
OM BEKÄMPANDE AV BEDRÄGERIER OCH ANNAN OLAGLIG
VERKSAMHET
SOM SKADAR DERAS FINANSIELLA INTRESSEN

EUROPEISKA GEMENSKAPEN,
KONUNGARIKET BELGIEN,
REPUBLIKEN TJECKIEN,
KONUNGARIKET DANMARK,
FÖRBUNDSREPUBLIKEN TYSKLAND,
REPUBLIKEN ESTLAND,
REPUBLIKEN GREKLAND,
KONUNGARIKET SPANIEN,
REPUBLIKEN FRANKRIKE,
IRLAND,
REPUBLIKEN ITALIEN,
REPUBLIKEN CYPERN,
REPUBLIKEN LETTLAND,
REPUBLIKEN LITAUEN,
STORHERTIGDÖMET LUXEMBURG,
REPUBLIKEN UNGERN,
REPUBLIKEN MALTA,
KONUNGARIKET NEDERLÄNDERNA,
REPUBLIKEN ÖSTERRIKE,
REPUBLIKEN POLEN,
REPUBLIKEN PORTUGAL,
REPUBLIKEN SLOVENIEN,
REPUBLIKEN SLOVAKIEN,
REPUBLIKEN FINLAND,
KONUNGARIKET SVERIGE,

å ena sidan, och

SCHWEIZISKA EDSFÖRBUNDET,

å andra sidan,

nedan kallade "de avtalsslutande parterna",

SOM BEAKTAR de nära förbindelserna mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å den andra,

SOM ÖNSKAR på ett effektivt sätt bekämpa bedrägerier och all annan olaglig verksamhet som skadar de avtalsslutande parternas finansiella intressen,

SOM UPPMÄRKSAMMAR behovet av att stärka det administrativa biståndet på dessa områden,

SOM ÄR ÖVERTYGADE OM att ömsesidig rättslig hjälp, som även omfattar husrannsakan och beslag, bör ges också i samtliga fall av smuggling och undandragande av indirekt beskattning, i synnerhet mervärdesskatt, tullavgifter och punktskatter,

SOM INSER vikten av att bekämpa penningtvätt,

HAR BESLUTAT ATT INGÅ DETTA AVTAL.

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

ARTIKEL 1

Syfte

Syftet med detta avtal är att utsträcka det administrativa biståndet och den ömsesidiga rättsliga hjälpen i brottmål mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å den andra, för att bekämpa sådan olaglig verksamhet som avses i artikel 2.

Tillämpningsområde

1. Detta avtal skall tillämpas på följande:
 - a) Förebyggande, upptäckt, utredning, administrativa och straffrättsliga åtgärder mot bedrägerier och annan olaglig verksamhet som skadar de avtalsslutande parternas finansiella intressen, i fråga om
 - varuhandel i strid med tull och jordbrukslagstiftningen,
 - handel i strid med skattelagstiftningen om mervärdesskatt, särskilda konsumtionsskatter och punktskatter,
 - mottagande eller innehållande av medel – även användning av sådana medel i andra syften än dem för vilka de ursprungligen beviljats – ur de avtalsslutande parternas budgetar eller budgetar som förvaltas av dem eller för deras räkning, såsom bidrag och återbetalningar, och
 - de avtalsslutande parternas förfaranden för tilldelning av kontrakt.
 - b) Beslag och indrivning av belopp eller belopp som felaktigt har utbetalats till följd av sådan olaglig verksamhet som avses i punkt a.
2. Det samarbete som avses i avdelning II (administrativt bistånd) och III (ömsesidig rättslig hjälp) får inte avslås enbart på den grunden att framställningen avser en överträdelse som den anmodade avtalsslutande parten anser utgöra ett skattebrott eller att den anmodade avtalsslutande partens lagstiftning inte reglerar samma typer av avgifter eller utgifter eller inte innehåller motsvarande bestämmelser eller inte rubricerar gärningen på samma sätt som i den ansökande avtalsslutande partens lagstiftning.
3. Tvätt av vinning av sådan verksamhet som avses i detta avtal ingår i avtalets tillämpningsområde om förbrottet i båda berörda avtalsslutande parter lagstiftning är belagt med frihetsstraff eller annan frihetsinskränkande åtgärd i mer än sex månader.
4. Detta avtal omfattar inte direkt beskattning.

ARTIKEL 3

Fall av mindre betydelse

1. Den anmodade avtalsslutande partens myndighet får avslå en framställning om samarbete när de avgifter som antas ha tagits ut med för lågt belopp eller som har undandragits uppgår till högst 25 000 euro, eller när det beräknade värdet av varor som exporterats eller importerats utan till-

stånd inte överstiger 100 000 euro, såvida inte ärendet med hänsyn till omständigheterna eller vem den misstänkte är anses som mycket allvarligt av den ansökande avtalsslutande parten.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

2. Den anmodade avtalsslutande partens myndighet skall utan dröjsmål underrätta den ansökande avtalsslutande partens myndighet om skälen till att framställningen om samarbete avslagits.

ARTIKEL 4

Ordre public

Samarbete får vägras om den anmodade avtalsslutande parten anser att verkställighet av framställningen skulle kränka dess suveränitet, medföra fara för dess säkerhet, strida mot grunderna för dess rättsordning eller andra för den anmodade avtalsslutande partens väsentliga intressen.

ARTIKEL 5

Överlämnande av upplysningar och bevismaterial

1. Alla upplysningar och allt bevismaterial som på något sätt lämnats eller erhållits i kraft av detta avtal skall omfatta sekretess och skall ges samma skydd som motsvarande uppgifter har enligt den nationella lagstiftningen hos den avtalsslutande part som tagit emot uppgifterna och enligt de motsvarande bestämmelser som tillämpas på gemenskapens institutioner.

Sådana upplysningar och sådant bevismaterial får inte överlämnas till andra än dem som behöver tillgång till dem på grund av sin ställning vid institutioner inom EG, dess medlemsstater eller Schweiziska edsförbundet och får inte heller användas för andra ändamål än dem som omfattas av tillämpningsområdet för detta avtal.

2. De upplysningar och det bevismaterial som den ansökande avtalsslutande parten erhåller enligt detta avtal får överlämnas till varje annan avtalsslutande part om denna avtalsslutande part genomför en utredning som inte utesluter samarbete eller om det finns konkreta indikationer på att den avtalsslutande parten med fördel skulle kunna företa en sådan utredning. Upplysningar och bevismaterial får inte överlämnas i andra syften än de som avses i detta avtal.

3. Överlämnandet av upplysningar och bevismaterial som erhållits i kraft av detta avtal från en avtalsslutande part till en eller flera avtalsslutande parter kan inte överklagas inom den först anmodade avtalsslutande partens territorium.

4. Alla avtalsslutande parter som erhåller upplysningar eller bevismaterial enligt punkt 2 förbinder sig att respektera de inskränkningar i användningen av dessa som den anmodade avtalsslutande parten krävde av den ansökande avtalsslutande parten då uppgifterna och bevismaterialet först överlämnades.

5. För att upplysningar och bevismaterial som erhållits med tillämpning av detta avtal skall kunna överlämnas av en avtalsslutande part till tredjeland krävs tillstånd från den avtalsslutande part som ursprungligen tillhandahöll upplysningarna och bevismaterialet.

ARTIKEL 6

Sekretess

Den ansökande avtalsslutande parten får kräva att den anmodade avtalsslutande parten belägger framställningen och dess innehåll med sekretess, utom i det fall detta skulle vara oförenligt med verkställighet av framställningen. Om den anmodade avtalsslutande parten inte kan efterkomma sekretesskravet skall den informera den ansökande avtalsslutande partens myndighet om detta i förväg.

AVDELNING II

ADMINISTRATIVT BISTÅND

KAPITEL 1

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

ARTIKEL 7

Förhållande till andra avtal

Denna avdelning påverkar varken bestämmelserna om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål eller de mer långtgående skyldigheterna i fråga om administrativt bistånd eller fördelaktigare bestämmelser i bilaterala eller multilaterala samarbetsavtal mellan de avtalsslutande parterna, till exempel tilläggsprotokollet om ömsesidigt administrativt bistånd i tullfrågor av den 9 juni 1997.

Tillämpningsområde

1. De avtalsslutande parterna skall lämna varandra ömsesidigt bistånd för att bekämpa sådan olaglig verksamhet som avses i detta avtal, bland annat genom att förebygga, upptäcka och utreda transaktioner och andra handlingar alternativt underlåtenhet att handla som strider mot relevant lagstiftning.

2. Bistånd enligt den här avdelningen skall lämnas av de avtalsslutande parternas samtliga administrativa myndigheter med behörighet att göra administrativa utredningar eller väcka åtal, också när dessa myndigheter utövar sina befogenheter på rättsliga myndigheters begäran.

Om en brottsutredning utförs av rättsliga myndigheter eller under deras ledning skall dessa myndigheter avgöra om en därmed sammanhängande begäran om ömsesidigt bistånd eller samarbete har lagts fram enligt bestämmelserna om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål eller enligt den här avdelningen.

ARTIKEL 9

Behörighet

1. De avtalsslutande parternas myndigheter skall tillämpa bestämmelserna i den här avdelningen inom ramen för sin behörighet enligt nationell lagstiftning. Inga bestämmelser i den här avdelningen får tolkas som ingrepp i den behörighet de avtalsslutande parternas myndigheter tilldelats enligt nationella bestämmelser i den mening som avses i denna avdelning.

Myndigheterna skall gå till väga som om de handlade på eget initiativ eller på begäran av en annan av samma avtalsslutande parts myndigheter. Myndigheterna skall därvid utnyttja alla rättsliga medel de har enligt nationell lagstiftning för att tillmötesgå framställningen.

2. Framställningar till myndigheter som inte är behöriga skall utan dröjsmål vidarebefordras av dem till den behöriga myndigheten.

ARTIKEL 10

Proportionalitet

Den anmodade avtalsslutande partens myndigheter får avslå en begäran om samarbete när det tydligt framgår att

a) antalet framställningar och arten av framställningarna som görs av den ansökande avtalsslutande parten inom en viss tidsperiod inne-

bär en oproportionerlig administrativ börda för den anmodade avtalsslutande parten,

Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

- b) den ansökande avtalsslutande partens myndighet inte har uttömt de vanliga informationskällor som den, beroende på omständigheterna, hade kunnat använda sig av för att skaffa de begärda uppgifterna utan att äventyra det önskade resultatet.

ARTIKEL 11

Samordningsenheter

1. Varje avtalsslutande part skall utse en eller flera centrala enheter som skall vara behöriga att behandla sådana ansökningar om administrativt bistånd som avses i den här avdelningen.

Dessa enheter skall vända sig till de behöriga administrativa myndigheterna för verkställighet av den begärda hjälpen.

2. Samordningsenheterna skall kommunicera direkt med varandra.

3. Samordningsenheternas verksamhet utesluter i brådskande fall inte direkt samarbete mellan avtalsparternas övriga myndigheter med behörighet inom detta avtals tillämpningsområden. Samordningsenheterna skall informeras om alla åtgärder som rör sådant direkt samarbete.

4. I samband med den anmälan som föreskrivs i artikel 44.2 skall de avtalsslutande parterna meddela vilka myndigheter som betraktas som samordningsenheter enligt den här artikeln.

KAPITEL 2

BISTÅND EFTER EN FRAMSTÄLLNING

ARTIKEL 12

Framställningar om upplysningar

1. Efter en framställning från den ansökande avtalsslutande partens myndighet skall den anmodade avtalsslutande partens myndighet, inom detta avtals tillämpningsområde, till denna myndighet lämna alla upplysningar som den eller andra av den anmodade avtalsslutande partens myndigheter har tillgång till och som möjliggör för den ansökande partens myndighet att förebygga, upptäcka eller vidta rättsliga åtgärder mot sådan olaglig verksamhet som avses i avtalet eller som behövs för att indriva en fordran. Den anmodade avtalsslutande partens myndighet skall göra alla administrativa efterforskningar som krävs för att erhålla dessa upplysningar.

2. De upplysningar som lämnas skall åtföljas av rapporter och andra handlingar, eller åtminstone av vidimerade kopior eller utdrag ur de rapporter och handlingar på vilka upplysningarna bygger och som den anmodade avtalsslutande partens myndigheter har i sin besittning eller som har utarbetats eller inhämtats för att tillmötesgå en framställning om upplysningar.

3. Genom överenskommelse mellan en ansökande avtalsslutande parts myndighet och en anmodad avtalsslutande parts myndighet, och i enlighet med närmare instruktioner från den sistnämnda, skall för ändamålet bemyndigade företrädare för den ansökande avtalsslutande partens myndighet ges tillträde till den anmodade avtalsslutande partens myndigheters kontor samt tillgång till sådana handlingar och upplysningar som avses i punkt 1 som är i denna avtalssparts besittning och avser preciserad olaglig verksamhet som omfattas av detta avtals tillämpningsområde. Dessa företrädare skall ha rätt att ta kopior av dokumentationen.

ARTIKEL 13

Framställningar om övervakning

Efter en framställning från en ansökande avtalsslutande parts myndighet skall den anmodade avtalsslutande partens myndighet så långt möjligt säkerställa att det inte förekommer varuhandel som strider mot sådana bestämmelser som avses i artikel 2. Denna övervakning kan avse personer som på goda grunder misstänks för delaktighet i olaglig verksamhet eller förberedelse till sådan, samt platser, transportmedel och varor med anknytning till sådan verksamhet.

ARTIKEL 14

Delgivning och överlämnande per post

1. Efter en framställning från en ansökande avtalsslutande parts myndighet skall den anmodade avtalsslutande partens myndighet, i enlighet med den anmodade avtalsslutande partens nationella lagstiftning, delge eller låta delge adressaten alla instrument och beslut som härrör från den ansökande avtalsslutande partens behöriga myndigheter och som omfattas av detta avtals tillämpningsområde.

2. Framställningen om delgivning skall ange syftet med instrumentet eller det beslut som skall delges och skall åtföljas av en översättning till den anmodade partens officiella språk eller något annat språk som godtas av denna avtalsslutande part.

3. De avtalsslutande parterna får direkt per post översända delgivningsinstrument och framställningar om upplysningar samt handlingar till aktörer som omfattas av tredje och fjärde strecksatsen i artikel 2.1 a och som är bosatta inom den andra avtalsslutande partens territorium.

Dessa aktörer kan följa upp detta översändande och tillhandahålla relevanta handlingar och upplysningar i den form som föreskrivs i de bestämmelser och avtal som ligger till grund för tilldelningen av de medel som det är fråga om.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

ARTIKEL 15

Framställningar om utredningar

1. På en ansökande avtalsslutande parts begäran skall den anmodade avtalsslutande parten genomföra eller låta genomföra lämpliga utredningar av aktiviteter eller beteenden som utgör sådan olaglig verksamhet som avses i detta avtal eller som föranleder den ansökande avtalsslutande partens myndighet att på goda grunder misstänka sådan olaglig verksamhet.

2. Den anmodade avtalsslutande parten skall utnyttja alla de lagliga befogenheter den har till sitt förfogande enligt sin nationella lagstiftning som om den handlade för egen räkning eller på en framställning från en annan myndighet i sin egen medlemsstat, inklusive genom ingripande eller med ett tillstånd från rättsliga myndigheter om ett sådant tillstånd är nödvändigt.

Bestämmelsen påverkar inte de finansiella aktörernas samarbetsplikt enligt artikel 17.

Den anmodade avtalsslutande partens myndighet skall meddela den ansökande avtalsslutande partens myndighet resultaten av undersökningarna. Artikel 12.2 skall gälla i tillämpliga delar.

3. Den anmodade avtalsslutande partens myndighet skall utsträcka biståndet till att omfatta alla omständigheter, föremål och personer som har en tydlig anknytning till ändamålet med framställningen om bistånd, utan att det krävs någon kompletterande framställning. I tveksamma fall skall den anmodade avtalsslutande partens myndighet först kontakta den ansökande avtalsslutande partens myndighet.

ARTIKEL 16

Närvaro av personal med bemyndigande från den ansökande avtalsslutande partens myndighet

1. Efter överenskommelse mellan den ansökande avtalsslutande partens myndighet och den anmodade avtalsslutande partens myndighet får personal från den ansökande avtalsslutande partens myndighet närvara vid de utredningar som avses i föregående artikel. Sådan närvaro behöver inte godkännas av den person eller finansiella aktör hos vilken utredningen äger rum.

2. Personalen från den anmodade avtalsslutande partens myndighet skall hela tiden svara för genomförandet av utredningarna. Personal från den ansökande avtalsslutande partens myndighet får inte på eget initiativ utöva de befogenheter som tillkommer företrädare för den anmodade avtalsslutande partens myndighet.

De skall emellertid ha tillgång till samma lokaler och samma handlingar som tjänstemännen på den anmodade avtalsslutande partens myndighet, genom dessas förmedling och endast i den utsträckning det är befogat för att den pågående utredningen skall kunna genomföras.

3. Bemyndigandet får vara förenat med vissa villkor.

4. Upplysningar som kommer till den ansökande avtalsslutande partens myndighets kännedom får inte användas som bevismaterial innan överlämnandet av handlingarna avseende genomförandet av utredningen har tillåtits.

ARTIKEL 17

Samarbetskyldighet

De finansiella aktörerna är skyldiga att medverka till verkställighet av en framställning om administrativt bistånd, genom att lämna tillträde till sina lokaler, ge tillgång till transportmedel och handlingar samt lämna alla relevanta upplysningar.

ARTIKEL 18

Krav på utformning och innehåll för framställningar om bistånd

1. Framställningar om bistånd skall vara skriftliga. Dokument som är nödvändiga för att handlägga framställningen skall bifogas denna.

I brådskande fall får muntliga framställningar godtas, men de måste snarast möjligt bekräftas skriftligen.

2. Framställningarna skall åtföljas av följande uppgifter:

- a) Ansökande myndighet.
- b) Begärd åtgärd.
- c) Ändamålet och skälet till framställningen.
- d) Tillämpliga lagar och andra författningar.
- e) Så noggranna och utförliga uppgifter som möjligt om de fysiska eller juridiska personer som är föremål för undersökning.

- f) En kortfattad redogörelse för de relevanta omständigheterna och för de undersökningar som redan har genomförts, med undantag av fall som anges i artikel 14. Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

3. Framställningarna skall avfattas på ett språk som används officiellt av den anmodade avtalsslutande parten eller på ett språk som kan godtas av denna part.

4. Felaktiga eller ofullständiga framställningar får korrigeras eller kompletteras. Under tiden skall de åtgärder som krävs för att efterkomma framställningen inledas.

ARTIKEL 19

Användning av uppgifterna

1. De erhållna uppgifterna får användas endast för de ändamål som anges i detta avtal. Om någon av de avtalsslutande parterna begär att få använda uppgifterna för andra ändamål skall den i förväg inhämta skriftligt tillstånd från den myndighet som tillhandahöll uppgifterna. Sådan användning skall då omfattas av de begränsningar som den myndigheten fastställer.

2. Punkt 1 skall inte hindra att uppgifterna används i rättsliga eller administrativa förfaranden som senare inleds till följd av att den lagstiftning som avses i framställningen om administrativt bistånd inte efterlevs om samma förutsättningar för att lämna bistånd föreligger. Den behöriga myndigheten hos den avtalsslutande part som har tillhandahållit uppgifterna skall genast underrättas om en sådan användning.

3. De avtalsslutande parterna får i sina protokoll, rapporter och vittnesmål och i samband med domstolsförfaranden åberopa sig på upplysningar som samlats in och handlingar som konsulterats i enlighet med bestämmelserna i detta avtal.

BISTÅND PÅ EGET INITIATIV

ARTIKEL 20

Bistånd på eget initiativ

1. De samarbetsformer som anges i föregående kapitel kan äga rum utan att det först krävs en framställning från någon av de avtalsslutande parterna.
2. Den avtalsslutande parts myndighet som överlämnar upplysningar får, i enlighet med den nationella lagstiftningen, uppställa villkor för användningen av upplysningarna för den mottagande avtalsslutande partens myndighet.
3. Alla de avtalsslutande parternas myndigheter skall vara bundna av dessa bestämmelser.

KAPITEL 4

SÄRSKILDA SAMARBETSFORMER

ARTIKEL 21

Gemensamma insatser

1. När transaktionsvolymen och de risker med avseende på skatter och bidrag som är förenade med import, export och transitering av varor är av sådan omfattning att det finns risk för avsevärda negativa budgetkonsekvenser för de avtalsslutande parterna, får dessa enas om gemensamma gränsöverskridande åtgärder för att förebygga och vidta straffrättsliga åtgärder mot olaglig verksamhet som omfattas av detta avtals tillämpningsområde.
2. Samordningsenheten eller en myndighet som utses av samordningsenheten skall samordna och planera gränsöverskridande insatser.

ARTIKEL 22

Gemensamma särskilda utredningsgrupper

1. Myndigheterna i flera avtalsslutande parter kan i samförstånd inrätta en gemensam särskild utredningsgrupp med placering på en av de avtalsslutande parternas territorium.

2. Utredningsgruppen skall genomföra komplicerade utredningar som kräver omfattande resurser och samordna gemensamma insatser.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

3. Deltagande i en sådan utredningsgrupp skall inte ge företrädare för avtalsslutande parter myndigheter som ingår i gruppen befogenhet att ingripa på den avtalsslutande parts territorium där utredningarna äger rum.

ARTIKEL 23

Sambandsmän

1. De avtalsslutande parternas behöriga myndigheter får komma överens om att avdela en avtalsslutande parts sambandsmän till behöriga myndigheter hos en annan avtalsslutande part för att för viss tid eller tills vidare lämna ömsesidigt stöd i genomförandet av det administrativa biståndet.

2. Sambandsmännen skall lämna yttranden och bistånd. De skall inte ha befogenhet att självständigt ingripa inom den mottagande avtalsslutande partens territorium. Med medgivande eller på begäran av de avtalsslutande parternas behöriga myndigheter får de göra följande:

- a) Underlätta och påskynda utbytet av upplysningar.
 - b) Bistå i utredningsarbetet.
 - c) Vara hjälplig med handläggningen av framställningar om bistånd.
 - d) Ge mottagarlandet råd och bistånd vid utarbetandet och genomförandet av gränsöverskridande insatser.
 - e) Utföra andra uppgifter som de avtalsslutande parterna kommer överens om sinsemellan.
3. De närmare bestämmelserna skall fastställas i samförstånd mellan de avtalsslutande parternas behöriga myndigheter.
4. Sambandsmännen får företräda en eller flera avtalsslutande parter intressen.

KAPITEL 5
INDRIVNING

Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

ARTIKEL 24

Indrivning

1. Efter en framställning från den ansökande avtalsslutande parten skall den anmodade avtalsslutande parten ombesörja indrivning av fordringar som omfattas av tillämpningsområdet för detta avtal på samma sätt som om det handlade om dess egna fordringar.
2. Till en framställning om indrivning av en fordran skall bifogas ett original eller en bestyrkt kopia av den handling, utfärdad av den ansökande avtalsslutande parten, som tillåter indrivningen och i förekommande fall original eller bestyrkta kopior av andra handlingar som krävs för indrivningen.
3. Den anmodade avtalsslutande parten skall vidta nödvändiga åtgärder för att säkra indrivning av fordran.
4. Den anmodade avtalsslutande partens myndighet skall överföra det indrivna beloppet till den ansökande avtalsslutande partens myndighet. Den får efter överenskommelse med den ansökande avtalsslutande parten göra avdrag för en procentsats motsvarande sina administrativa kostnader.
5. Trots vad som sägs i punkt 1 åtnjuter de fordringar som skall indrivnas inte nödvändigtvis samma förmånsrätt som fordringar av samma slag som uppstår inom den anmodade avtalsslutande partens territorium.

AVDELNING III

ÖMSESIDIG RÄTTSLIG HJÄLP

ARTIKEL 25

Förhållande till andra avtal

1. Bestämmelserna i denna avdelning avser att komplettera den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål av den 20 april 1959 samt den europeiska konventionen om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott av den 8 november 1990 och skall göra det lättare att tillämpa dem mellan de avtalsslutande parterna.
2. Gynnsammare bestämmelser i bilaterala eller multilaterala avtal mellan de avtalsslutande parterna skall inte påverkas.

Förfaranden där ömsesidig rättslig hjälp lämnas

1. Ömsesidig rättslig hjälp skall även lämnas i följande fall:
 - a) I förfaranden där det är fråga om gärningar som är straffbara enligt nationell lagstiftning i en av två avtalsslutande parter eller enligt båda de avtalsslutande parternas lagstiftning med avseende på överträdelse av bestämmelser som beivras av administrativa myndigheter och vars beslut kan överklagas till en domstol som är behörig att handlägga brottmål.
 - b) I civilmål som handläggs gemensamt med brottmål så länge brottmålsdomstolen ännu inte slutgiltigt avgjort brottmålet.
 - c) Avseende gärningar eller överträdelse för vilka en juridisk person i den ansökande avtalsslutande parten kan ställas till ansvar.
2. Ömsesidig rättslig hjälp skall även lämnas för utredningar och förfaranden som avser beslag eller förverkande av hjälpmedel vid och vinnning av sådana brott.

ARTIKEL 27

Överlämnande av framställningar

1. Framställningar som görs med stöd av denna avdelning skall överlämnas av den ansökande avtalsslutande partens myndighet, antingen via den anmodade avtalsslutande partens behöriga centrala myndighet eller direkt till den myndighet hos den avtalsslutande parten som är behörig att verkställa den ansökande avtalsslutande partens framställning. Den ansökande avtalsslutande partens myndighet, och i förekommande fall den anmodade avtalsslutande partens myndighet, skall översända en kopia av framställningen till sina respektive centrala myndigheten för kännedom.
2. Alla handlingar som avser framställningen eller dess verkställighet får överlämnas via samma kanaler. De skall överlämnas, åtminstone i kopia, direkt till den anmodade avtalsslutande partens myndighet.
3. Om den myndighet hos den avtalsslutande parten som tar emot framställningen inte är behörig att lämna rättslig hjälp skall den utan dröjsmål överlämna framställningen till den behöriga myndigheten.
4. Felaktiga eller ofullständiga framställningar skall verkställas i den mån de innehåller tillräckliga upplysningar för att verkställa dem, utan att det påverkar den ansökande avtalsslutande partens myndighets möjligheter att senare korrigera dem. Den anmodade avtalsslutande partens myndighet skall underrätta den ansökande avtalsslutande partens myndighet om bristerna och bevilja en frist för att göra rättelser.

Den anmodade avtalsslutande partens myndighet skall utan dröjsmål till den ansökande avtalsslutande partens myndighet översända alla andra upplysningar som kan bidra till att denna kan komplettera framställningen eller utvidga den till att även omfatta andra åtgärder.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

5. De avtalsslutande parterna skall vid den anmälan som krävs enligt artikel 44.2 meddela vilka myndigheter som är centrala myndigheten vid tillämpningen av den här artikeln.

ARTIKEL 28

Översändande per post

1. De avtalsslutande parterna skall i regel översända rättegångshandlingar direkt via post till personer på den andra avtalsslutande partens territorium vid förfaranden mot sådan olaglig verksamhet som avses i detta avtal.

2. Om den avtalsslutande partens myndighet som utfärdat handlingarna vet eller har anledning att tro att mottagaren endast förstår ett annat språk skall handlingarna, eller åtminstone de viktigaste delarna av dem, åtföljas av en översättning till detta andra språk.

3. Den avsändande avtalsslutande partens myndighet skall underrätta mottagaren om att inga tvångsåtgärder eller sanktioner får verkställas direkt av den myndigheten inom den andra avtalsslutande partens territorium.

4. Alla rättegångshandlingar skall åtföljas av ett meddelande som upplyser mottagaren om att den myndighet som anges i meddelandet kan lämna upplysningar om mottagarens rättigheter och skyldigheter med avseende på handlingen.

ARTIKEL 29

Interimistiska åtgärder

1. Inom ramen för sin nationella lagstiftning och sin behörighet samt på begäran av den ansökande avtalsslutande partens myndighet skall den anmodade avtalsslutande partens behöriga myndighet förordna om sådana interimistiska åtgärder som krävs för att bevara ett rådande förhållande, skydda hotade rättsliga intressen eller säkra bevismaterial, om framställningen inte framstår som uppenbart ogrundat.

2. Frysning och beslag i förebyggande syfte skall beslutas avseende de hjälpmedel vid brott och den vinning av brott som begäran om ömsesidigt bistånd avser. Om vinningen av brottet helt eller delvis inte längre existerar skall samma åtgärder beslutas avseende tillgångar som finns

ARTIKEL 30

Närvaro av företrädare för den ansökande avtalsslutande partens myndigheter

1. Den anmodade avtalsslutande parten skall på den ansökande avtalsslutande partens begäran låta företrädare för den sistnämndas myndigheter närvara när framställningen om ömsesidig rättslig hjälp verkställs. Det skall inte krävas att den person som berörs av åtgärden godkänner närvaron.

Tillstånd att närvara får vara förenat med vissa villkor.

2. De närvarande personerna skall ha tillgång till samma lokaler och samma handlingar som företrädarna för den anmodade avtalsslutande partens myndighet genom dessas förmedling och endast i den utsträckning som krävs för verkställigheten av framställningen om ömsesidig rättslig hjälp. De får i synnerhet ges tillstånd att ställa eller föreslå frågor samt föreslå utredningsåtgärder.

3. Närvaron får inte leda till att uppgifter röjs för andra personer än de som är behöriga enligt föregående punkter i strid med reglerna om sekretess eller den berörda personens rättigheter. Upplýsningar som kommer till den ansökande avtalsslutande partens myndighets kännedom får inte användas som bevismaterial innan beslutet om överlämnande av verkställighetshandlingarna vunnit laga kraft.

ARTIKEL 31

Husrannsakan och beslag

1. De avtalsslutande parterna får inte som villkor för att lämna biträde som avser husrannsakan och beslag ställa upp annat än följande:

- a) För den gärning som har föranlett framställningen skall enligt båda avtalsslutande parter lagstiftning vara stadgat frihetsstraff eller annan frihetsinskränkande åtgärd med ett straffmaximum på minst sex månader, eller enligt lagstiftningen hos den ena av de båda avtalsslutande parterna en motsvarande påföljd och gärningen enligt den andra avtalsslutande partens lagstiftning hänförs till en överträdelse av bestämmelser som beivras av administrativa myndigheter, vars beslut kan överklagas till domstol som är behörig att handlägga brottmål.
- b) Verkställigheten skall vara förenlig med den anmodade avtalsslutande partens lagstiftning.

2. Framställningar om husrannsakan och beslag avseende penningtvättbrott inom detta avtals tillämpningsområde skall också accepteras om förbrottet enligt båda avtalsslutande parter lagstiftning kan leda till frihetsstraff eller frihetsinskränkande åtgärd i mer än sex månader.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

ARTIKEL 32

Framställning om upplysningar rörande banker och finansiella institut

1. Om villkoren i artikel 31 är uppfyllda skall den anmodade avtalsslutande parten verkställa de framställningar om ömsesidig rättslig hjälp som avser erhållande och överföring av upplysningar rörande banker och finansiella institut, däribland följande:

- a) Identifiering av och upplysningar om bankkonton som öppnats i banker inom dess territorium och som personer under utredning innehar, har fullmakt för eller kontrollerar.
- b) Identifiering av och alla upplysningar om banktransaktioner som genomförts från, till eller via ett eller flera bankkonton eller av utpekade personer under en given period.

2. Inom ramen för vad som är tillåtet i liknande nationella fall enligt den nationella straffprocesslagen får den anmodade avtalsslutande parten besluta om övervakning under viss bestämd tid av banktransaktioner från, till eller via ett eller flera bankkonton eller av utpekade personer, samt meddela resultaten till den ansökande avtalsslutande parten. Beslut om övervakning av transaktioner och meddelande av resultaten skall i varje enskilt fall fattas av den anmodade avtalsslutande partens behöriga myndigheter och skall stå i överensstämmelse med denna avtalsslutande parts nationella lagstiftning. Den ansökande och den anmodade avtalsslutande partens behöriga myndigheter skall komma överens om hur övervakningen skall genomföras i praktiken.

3. Varje avtalsslutande part skall vidta nödvändiga åtgärder för att finansiella institut under en tidsperiod som skall pågå under så lång tid som är nödvändigt för att inte äventyra resultaten inte för den berörda kunden eller tredje man skall röja att åtgärder vidtas på den ansökande avtalsslutande partens begäran eller att en utredning pågår.

4. Den myndighet hos en avtalsslutande part som gör framställningen skall ange följande:

- a) Varför den anser att de begärda upplysningarna kan vara av avgörande betydelse för utredningen av brottet.
- b) På vilka grunder den antar att banker inom den anmodade avtalsslutande partens territorium för dessa konton och, i den utsträckning den har indicier på detta, vilka banker som kan vara inblandade.

- c) Alla övriga upplysningar som kan underlätta verkställigheten av framställningen.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

5. En avtalsslutande part får inte åberopa banksekretess som skäl för att vägra varje form av samarbete med avseende på en framställning om ömsesidig rättslig hjälp från en annan avtalsslutande part.

ARTIKEL 33

Kontrollerade leveranser

1. Den anmodade avtalsslutande partens behöriga myndighet skall åta sig att på den ansökande avtalsslutande partens myndighets begäran göra det möjligt att tillåta kontrollerade leveranser inom sitt territorium vid utredningar av brott som kan leda till utlämning.
2. Beslut att genomföra kontrollerade leveranser skall i varje enskilt fall fattas av den anmodade avtalsslutande partens behöriga myndigheter med iakttagande av den partens nationella lagstiftning.
3. De kontrollerade leveranserna skall genomföras i enlighet med förfaranden som föreskrivs i den anmodade avtalsslutande partens lagstiftning. Det är denna parts behöriga myndigheter som skall ha rätt att agera, leda insatser och kontrollera dem.

ARTIKEL 34

Överlämnande för förverkande eller återställande

1. På den ansökande avtalsslutande partens begäran får föremål, handlingar, penningmedel eller andra tillgångar som är föremål för en säkerhetsåtgärd överlämnas för att förverkas eller återställas till rättsinnehavaren.
2. Den anmodade avtalsslutande parten får inte vägra överlämnande av den anledningen att tillgångarna motsvarar en skatte eller tullskuld.
3. Rättigheterna för tredje man i god tro skall inte påverkas.

ARTIKEL 35

Påskyndat förfarande för ömsesidig rättslig hjälp

1. Den anmodade avtalsslutande partens myndighet skall verkställa framställningen om ömsesidig rättslig hjälp så snart som möjligt och skall ta största möjliga hänsyn till de rättegångsfrister och andra frister som anges av den ansökande avtalsslutande partens myndighet, som skall ange skälen till dessa frister.

2. Om en framställning inte alls eller endast delvis kan verkställas i enlighet med den ansökande avtalsslutande partens krav skall den anmodade avtalsslutande partens myndighet utan dröjsmål underrätta den ansökande avtalsslutande partens myndighet och ange på vilka villkor framställningen skulle kunna verkställas. Den ansökande och den anmodade partens myndighet kan därefter enas om att vidta ytterligare åtgärder som rör framställningarna, vid behov genom att göra åtgärderna avhängiga av dessa villkor.

Om man kan förutse att den av den ansökande avtalsslutande parten fastställda tidsfristen för att framställningen skall kunna verkställas inte kan hållas, och om de skäl som avses i punkt 1 andra meningen, tydligt visar att varje försening kommer att leda till väsentliga störningar av förfarandet för den ansökande avtalsslutande parten skall den anmodade avtalsslutande partens myndighet omgående meddela den beräknade tid som behövs för att verkställa framställningen. Den ansökande avtalsslutande partens myndighet skall omgående meddela om den ändå håller fast vid sin framställning. Den ansökande och den anmodade avtalsslutande partens myndighet kan därefter komma överens om vilka ytterligare åtgärder som skall vidtas i fråga om framställningen.

ARTIKEL 36

Användning av upplysningar och bevismaterial

Upplysningar och bevismaterial som överlämnats inom ramen för förfarandet för ömsesidig rättslig hjälp får förutom för det förfarande för vilket ömsesidig rättslig hjälp begärts även användas i följande syften:

- a) I ett straffrättsligt förfarande inom den ansökande avtalsslutande partens territorium mot andra personer som också deltagit i den överträdelse som den ömsesidiga rättsliga hjälpen avsåg.
- b) När de gärningar som föranlett framställningen utgör ett annat brott för vilket ömsesidig rättslig hjälp också bör lämnas.
- c) Vid förfaranden för att förverka hjälpmedel vid och vinning av brott där ömsesidig rättslig hjälp bör lämnas och vid förfaranden för skadestånd och andra anspråk som härrör från gärningar för vilka ömsesidig rättslig hjälp skulle ha lämnats.

ARTIKEL 37

Överlämnande på eget initiativ

1. Inom ramen för sin nationella lagstiftning och sin behörighet får en avtalsslutande parts rättsliga myndigheter på eget initiativ överlämna upplysningar och bevismaterial till en annan avtalsslutande parts rättsliga myndigheter när de anses kunna vara till nytta för den mottagande avtals-

slutande partens myndighet för att inleda eller slutföra utredningar eller förfaranden, eller när upplysningarna och bevismaterialet kan föranleda myndigheten att överlämna en framställning om ömsesidig rättslig hjälp.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

2. Den myndighet hos en avtalsslutande part som överlämnar upplysningarna och bevismaterialet får i överensstämmelse med sin nationella lagstiftning förena användningen av dessa upplysningar och bevismaterial vid den mottagande avtalsslutande partens myndighet med vissa villkor.

3. Alla myndigheter hos de avtalsslutande parterna skall vara bundna av dessa villkor.

ARTIKEL 38

Den anmodade avtalsslutande partens förfaranden

En framställning om ömsesidig rättslig hjälp skall inte påverka de rättigheter som kan tillkomma den ansökande avtalsslutande parten i dess egenskap av målsägande i samband med brottmålsförfaranden enligt nationell lagstiftning vid den anmodade avtalsslutande partens myndigheter.

AVDELNING IV

SLUTBESTÄMMELSER

ARTIKEL 39

Gemensam kommitté

1. Härmed inrättas en gemensam kommitté, som skall vara sammansatt av företrädare för de avtalsslutande parterna och ansvara för att detta avtal tillämpas på ett riktigt sätt. I detta syfte skall den avge rekommendationer och fatta beslut i de fall som föreskrivs i detta avtal. Den skall fatta sina beslut i samförstånd.

2. Den gemensamma kommittén skall själv fastställa sin arbetsordning, som bland andra bestämmelser skall innehålla föreskrifter om sammankallande av möten, utnämning av sin ordförande och dennes mandat.

3. Den gemensamma kommittén skall sammanträda i mån av behov och minst en gång om året. Varje avtalsslutande part får begära att ett möte sammankallas.

4. Den gemensamma kommittén får fatta beslut om att inrätta alla slags arbetsgrupper och expertpaneler som kan bistå den vid fullgörandet av dess uppgifter.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

ARTIKEL 40

Tvistlösning

1. Varje avtalsslutande part får hänskjuta alla tvister om tolkning eller tillämpning av detta avtal till den gemensamma kommittén, i synnerhet om en part anser att en annan avtalsslutande part vid upprepade tillfällen inte efterkommer framställningar om samarbete som görs till denna.

2. Kommittén skall försöka lösa tvisten så snart som möjligt. Alla upplysningar som kan vara till nytta för att noggrant utreda situationen i syfte att finna en godtagbar lösning skall lämnas till den gemensamma kommittén. För detta ändamål skall den gemensamma kommittén undersöka alla möjligheter att säkerställa en korrekt tillämpning av detta avtal.

ARTIKEL 41

Ömsesidighet

1. Den anmodade avtalsslutande partens myndigheter får avslå en framställning om samarbete om den ansökande avtalsslutande parten vid upprepade tillfällen inte efterkommer en framställning om samarbete i liknande fall.

2. Innan en framställning om samarbete avslås med hänvisning till bristande ömsesidighet skall den gemensamma kommittén informeras och beredas tillfälle att yttra sig i frågan.

ARTIKEL 42

Revidering

Om en avtalsslutande part önskar en revidering av detta avtal skall ett sådant förslag lämnas till den gemensamma kommittén, som skall avge rekommendationer bland annat för att inleda förhandlingar.

ARTIKEL 43

Geografiskt tillämpningsområde

Detta avtal skall tillämpas inom Schweiziska edsförbundets territorium, å ena sidan, och inom de territorier där Fördraget om upprättandet av Eu-

ARTIKEL 44

Ikraftträdande

1. Detta avtal skall ingås på obestämd tid.
2. Detta avtal skall ratificeras eller godkännas av de avtalsslutande parterna enligt deras egna förfaranden. Det skall träda i kraft första dagen i andra månaden efter den sista anmälan av ratifikations eller godkännandeinstrument.
3. Fram till dess att detta avtal träder i kraft får varje avtalsslutande part i samband med den anmälan som avses i punkt 2 eller vid någon senare tidpunkt börja tillämpa det i förbindelserna med andra parter som gjort samma förklaring. Sådana förklaringar skall börja gälla nittio dagar efter det att de har deponerats.

ARTIKEL 45

Uppsägning

Europeiska gemenskapen eller Schweiziska edsförbundet får säga upp detta avtal genom att anmäla detta till den andra avtalsslutande parten. Uppsägningen får verkan sex månader efter det att anmälan om uppsägningen mottagits.

ARTIKEL 46

Giltighetstid

Bestämmelserna i detta avtal skall vara tillämpliga på framställningar avseende olaglig verksamhet som ägt rum minst sex månader efter den dag då avtalet undertecknades.

ARTIKEL 47

Utvidgning av avtalet till att omfatta EU:s nya medlemsstater

1. Alla stater som blir medlemsstater i Europeiska unionen får efter skriftlig anmälan till de avtalsslutande parterna bli avtalsslutande part i detta avtal.
2. Avtalstexten på den nya medlemsstatens språk, i den lydelse som fastställs av Europeiska unionens råd, skall bestyrkas genom skriftväx-

ling mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet.
Den skall ha giltighet enligt artikel 48.

Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

3. För en ny medlemsstat som ansluter sig till detta avtal träder det i kraft nittio dagar efter det att medlemsstatens anslutningsinstrument deponerats eller, om avtalet vid denna tidpunkt ännu inte har trätt i kraft, den dag då avtalet träder i kraft.

4. Om detta avtal ännu inte har trätt i kraft när en anslutande stat deponerar sitt anslutningsinstrument, skall artikel 44.3 tillämpas på de nya medlemsstaterna.

ARTIKEL 48

Språk

1. Detta avtal är upprättat i två exemplar på danska, engelska, estniska, finska, franska, grekiska, italienska, lettiska, litauiska, nederländska, polska, portugisiska, slovakiska, slovenska, spanska, svenska, tjeckiska, tyska och ungerska, vilka alla texter är lika giltiga.

2. Den maltesiska versionen av detta avtal skall bestyrkas av de avtalslutande parterna genom skriftväxling. Den skall ha samma giltighet som de språk som anges i punkt 1.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta avtal.

Utfärdat i ... den ...

För ...

För ...

SLUTAKT

De befullmäktigade ombuden för
KONUNGARIKET BELGIEN,
REPUBLIKEN TJECKIEN,
KONUNGARIKET DANMARK,
FÖRBUNDSREPUBLIKEN TYSKLAND,
REPUBLIKEN ESTLAND,
REPUBLIKEN GREKLAND,
KONUNGARIKET SPANIEN,
REPUBLIKEN FRANKRIKE,
IRLAND,
REPUBLIKEN ITALIEN,
REPUBLIKEN CYPERN,
REPUBLIKEN LETTLAND,
REPUBLIKEN LITAUEN,
STORHERTIGDÖMET LUXEMBURG,
REPUBLIKEN UNGERN,
REPUBLIKEN MALTA,
KONUNGARIKET NEDERLÄNDERNA,
REPUBLIKEN ÖSTERRIKE,
REPUBLIKEN POLEN,
REPUBLIKEN PORTUGAL,
REPUBLIKEN SLOVENIEN,
REPUBLIKEN SLOVAKIEN,
REPUBLIKEN FINLAND,
KONUNGARIKET SVERIGE,

EUROPEISKA GEMENSKAPEN,

å ena sidan, och

SCHWEIZISKA EDSFÖRBUNDET,

å andra sidan,

som församlats i Luxemburg den 26 oktober 2004 för att underteckna avtalet om samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å andra sidan, om bekämpande av bedrägerier och annan olaglig verksamhet som skadar deras finansiella intressen, har antagit följande gemensamma förklaringar som fogas till denna slutakt:

1. Gemensam förklaring om penningtvätt.
2. Gemensam förklaring om Schweiziska edsförbundets samarbete med Eurojust och, om möjligt, det europeiska rättsliga nätverket.

Dessutom har de befullmäktigade ombuden för Europeiska unionens medlemsstater och för Europeiska gemenskapen samt de befullmäktigade ombuden för Schweiziska edsförbundet antagit det godkända förhandlingsprotokoll som fogas till denna slutakt. Det godkända protokollet skall vara bindande.

Utfärdad i ... den ...

För ...

För ...

GEMENSAM FÖRKLARING
OM PENNINGTVÄTT

Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

De avtalsslutande parterna är eniga om att termen förbrott i artikel 2.3 i avtalet om samarbete om bekämpning av penningtvätt skall omfatta även skattebrott eller smuggling i enlighet med schweizisk lagstiftning. Uppgifter som erhålls efter framställan avseende penningtvätt får användas i mål om penningtvätt, utom i det fall talan avser schweiziska personer och alla relevanta handlingar som anknyter till brottet enbart utförts i Schweiz.

GEMENSAM FÖRKLARING
OM SCHWEIZISKA EDSFÖRBUNDETS SAMARBETE MED
EUROJUST OCH, OM MÖJLIGT, MED DET EUROPEISKA
RÄTTSLIGA NÄTVERKET

De avtalsslutande parterna beaktar Schweiziska edsförbundets önskan att kunna utreda möjligheterna att delta i arbetet i Eurojust och, om möjligt, i det europeiska rättsliga nätverket.

GODKÄNT PROTOKOLL
FRÅN FÖRHANDLINGARNA OM AVTALET OM SAMARBETE
MELLAN EUROPEISKA GEMENSKAPEN OCH DESS
MEDLEMSSTATER, Å ENA SIDAN, OCH SCHWEIZISKA
EDSFÖRBUNDET, Å ANDRA SIDAN,
OM BEKÄMPANDE AV BEDRÄGERIER OCH ANNAN OLAGLIG
VERKSAMHET SOM SKADAR DERAS FINANSIELLA
INTRESSEN

De avtalsslutande parterna har överenskommit om följande:

Prop. 2005/06:194
Bilaga 5

Till artikel 2.1 a

Uttrycket “bedrägerier och annan olaglig verksamhet” omfattar även smuggling, korruption och penningtvätt av vinning från verksamhet som omfattas av detta avtal, dock med förbehåll för artikel 2.3.

Uttrycket “varuhandel i strid med tull och jordbrukslagstiftningen” skall tillämpas oberoende av om varorna passerat (vid avsändning, mottagning eller transitering) den andra avtalsslutande partens territorium.

Uttrycket “handel i strid med skattelagstiftningen om mervärdesskatt, särskilda konsumtionsskatter och punktskatter” skall tillämpas oberoende av om varorna eller tjänsterna passerat (vid avsändning, mottagning eller transitering) den andra avtalsslutande partens territorium.

Till artikel 15.2

Uttrycket “lagliga befogenheter den har till sitt förfogande” omfattar förhör, inspektioner och husrannsakan i lokaler och transportmedel, kopiering av handlingar, begäran om upplysningar och beslag av föremål, handlingar och tillgångar.

Till artikel 16.2 andra stycket

Genom detta stycke medges bl.a. att de närvarande företrädarna får be- myndigas att ställa frågor och föreslå utredningsåtgärder.

Till artikel 25.2

Med “multilaterala avtal mellan avtalsslutande parter” avses bl.a. från och med dess ikraftträdande avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets anslutning till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket.

Till artikel 35.1

Med “framställningen om ömsesidig rättslig hjälp” skall även avses överföring av upplysningar och bevismaterial till den ansökande avtalsslutande partens myndighet.

Till artikel 43

Europeiska kommissionen skall, senast vid avtalets undertecknande, överlämna en vägledande förteckning över de territorier inom vilka detta avtal skall tillämpas.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 12 april 2006

Närvarande: Statsrådet Sahlin, ordförande, statsråden Pagrotsky, Y. Johansson, Bodström, Nuder, Hallengren, Holmberg, Jämtin, Österberg, Orback

Föredragande: Statsrådet Bodström

Regeringen beslutar proposition 2005/06:194 Schweiz associering till Schengenregelverket, m.m.